

அருள் உரை

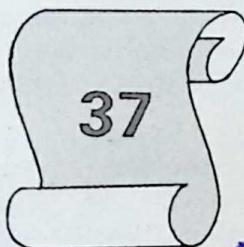

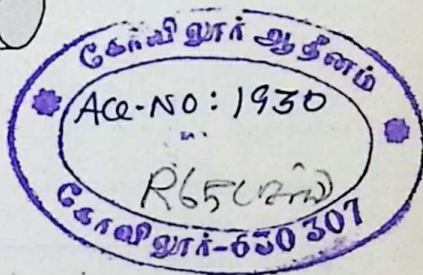
ஐகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

1930

விகடன்
வெளியீடு

1993-

12/00

முதற்பதிப்பு: செப்டம்பர், 1993.

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து
தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

வேதம்

**புது பிராமண ஜாதி
உண்டாக்கலாமா?**

‘பிராமணர்கள் தவறி விட்டார்கள். அதனால் புதுப் பிராமணரை உண்டு பண்ணுவோம்’ என்றால் அது, ‘அவன் தன் தர்மத்தை விட்டதால் நானும் என் தர்மத்தை விடுவேன்’ என்கிற பேச்சுதான். விடுவதோடு இல்லாமல் இன்னொன்றை எடுத்துக் கொள்வேன் என்கிறபோது இன்னும் தப்பாகிறது. அத்தனை கர்மாவும் அஹங்காரம் நசிப்பதற்காகத்தான். நமக் கென்று சொந்தமாக விருப்பு-வெறுப்பு இல்லாமல், ‘ஈசுவராக் ஞாயானது வேத சாஸ்திர மூலமாக நமக்குப் பிறப்பிலேயே எந்தத் தொழிலைக் கொடுத்ததோ அதைச் செய்வோம்’ என்ற அடக்கமும் விநயமும் தான் வர்ண தர்மத்துக்கு அஸ்திவாரம். அதன்மேல் நின்று கொண்டு ஒவ்வொருவனும் தனக்கான தொழிலில் ஸதா உழைக்கிறபோது அஹங்காரம் கரைகிறது!

புது ஜாதி உண்டுபண்ணுவது, புதுப் பிராமணனைப் பண்ணுவது என்கிறபோது - எத்தனை நல்ல எண்ணத்தோடு இப்படி ஆரம்பித்தாலும் சரி; வேத சப்தங்களும், வேத கர்மாக்களும் லோகத்தில் இருக்கப் பண்ண வேண்டும் என்று மனஸாற நினைத்து, அந்த உயர்ந்த லக்ஷ்யத்துக்காகவே இப்படிச் செய்தாலும் சரி - இந்த மாதிரிச் செய்யும்போது அஹங்காரம் முந்திரிக்கொட்டை மாதிரி முந்திக் கொண்டு வரத்தான் செய்யும். இது இரண்டாவது காரணம்.

ஒரு பக்கத்தில் இப்படியென்றால், இன்னொரு பக்கமோ என்னதான் ஸமத்வம் பேசினாலும், பகுத்தறிவு வாதம் பண்ணினாலும், ‘நாம் இதைப் பண்ணலாமா? பாரம்பரியமாகப் பண்ணி வந்தவர்கள் மாதிரி நம்மால் இந்த மந்திரங்களை

உச்சாரணம் பண்ணியும் அனுஷ்டானங்களைப் பண்ணியும் பலன் பெற முடியுமா?' என்று ஓர் எண்ணம் (inferiority complex) உள்ளுற உதைத்துக் கொண்டுதான் இருக்கும்.

ஆர்ய ஸமாஜத்திலும், அதற்கப்புறம் இன்றுவரை புதித புதிதாக முளைத்துக் கொண்டிருக்கிற அனேக மதச் சீர்திருத்த ஸங்கங்களிலும் ஜாதியே இல்லை என்று வைத்து எல்லோருக்கும் வேதத்தில் பூர்ண அதிகாரம் கொடுத்திருந்துங்கூட இவற்றில் பிராமணரல்லாதார் ஏன் கூட்டங்கூட்டமாகச் 'சேரவில்லை? புதிதாக ஒன்றை எடுத்துக் கொள்வதிலிருக்கிற கூச்சம் தான் முக்கியமான காரணம். நாஸ்திகமாகவே போனாலும் போகலாமே தவிர, பழைய ஆஸ்திக ஆசாரங்களை நம் இஷ்டத்துக்குத் திருப்பிக் கொள்ளக் கூடாது என்ற அடிப்படையான உயர்ந்த எண்ணம் பிராமணரல்லாதாருக்கு இருப்பதே முக்யமான காரணம். ஆகையினால், 'நாங்கள் எல்லோரையும் வேதத்துக்குத் திருப்புவோம்' என்று ஓரிரண்டு பேர் கிளம்பினாலும், அவர்களோடு ஏதோ நாலைந்து சதவிகிதம் போனாலும் பாக்கி 95 சதவிகிதம் இப்போதுள்ள ஹிந்து சமுதாய அமைப்பில்தான் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும். இதனாலேயே அதில் சேருகிறவர்களுக்கும் உள்ளுற ஒரு பயம், தாழ்வு மனப்பான்மை இருக்கத்தான் செய்யும். நாம் பண்ணிப் பலன் வருமா? என்ற சந்தேகம் இருக்கத்தான் செய்யும். இப்படியிருந்தால் சித்தம் சுத்தமாவது எப்படி? அஹங்காரம் மாதிரியே பயம், தாழ்வுணர்ச்சி, சந்தேகம் எல்லாம் அழுக்குகள். இவை இருக்கிறவரையில் சித்தம் சுத்தமாகாது. அப்படிச் செய்கிற காரியத்தால் லோகத்துக்கும் பிரயோஜனம் ஏற்படாது. ஒரு பக்கம் இப்படி இருக்கிறபோதே, இன்னொரு பக்கம் 'அவன் விட்டு விட்டதை நாம் செய்கிறோமல்லவா?' என்ற அஹங்காரம், சவால் விடுகிற மாதிரியான (challenge பண்ணுகிற) மனப்பான்மை எல்லாமும் இருக்கும். இயற்கையாக ஒரு வர்ணத்தார் செய்து வந்ததை மற்றவர்கள் எடுத்துக் கொண்டு செய்கிற போது அதைப் பெரிதாகப் பிரகடனம் பண்ணிக் காட்ட வேண்டும் என்று வந்துவிடும். 'டெமான்ஸ்ட்ரேஷன்' வந்து விட்டால் அப்படிப்பட்ட காரியத்தில் ஹ்ருதயம் கலக்காது, ஹ்ருதய சுத்தி இருக்காது. மொத்தத்தில் இவனுக்கும் பலன் இராது; சமூகப் பயனும் விளையாது.

உணர்ச்சி வசப்படாமல், பகுத்தறிவோடு ஆலோசனை பண்ணிச் சில fact-களை (யதார்த்த உண்மைகளை) fact-கள் என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். வேத மந்திரங்களில் சுத்தமான சப்தத்துக்கேயுள்ள 'சக்தியைப் பற்றி நிறையச் சொல்லியிருக்கிறேன் அல்லவா? அந்த ஸரியான சப்தங்கள் எல்லோருக்கும் ஸுலபத்தில் வந்துவிடாது. வேத பாஷைதான் என்றில்லை. ஜெர்மன் பாஷை, அல்லது கிட்டத்திலேயே உள்ள உருது இவற்றை எடுத்துக் கொண்டாலும் அவற்றிலே உள்ள சில சப்தங்கள் நமக்கு நெஞ்சாங்குழியை வலிக்கிற மாதிரி, பல்லை உடைக்கிற மாதிரி இருக்கின்றன! லேசில் உச்சரிக்க வர மாட்டேன் என்கிறது. ரொம்பப் பக்கத்திலேயே உள்ள தெலுங்கை எடுத்துக்கொண்டால் கூட, 'ச' வருகிற சில இடங்களில் 'தஸ' மாதிரி, 'ஜ' வருகிற சில இடங்களில் 'Z' சப்தம் மாதிரி, அவர்கள் அனாயாஸமாகப் பேசிக்கொண்டு போகிற மாதிரி நம்மால் முடிவதில்லை. ஆனால், இந்த நம் ஊரிலே ஒரு ஜெர்மன் குழந்தை பிறந்தால், தெலுங்குக் குழந்தை பிறந்தால் அது பேச்சு வருகிறபோதே அந்தந்தப் பாஷையின் கஷ்டமான சப்தங்களைக்கூட 'நாச்சுர்'லாக உச்சரித்து விடுகிறது. பாரம்பரியம் என்று ஒன்று கிடையாது என்று என்னதான் சண்டை போட்டாலும், இது பிரத்யக்ஷ உண்மையாக, (fact ஆக) இருக்கிறது. இப்படியே வேத சப்தங்கள் அவற்றையே யுகாந்தரமாக ரக்ஷித்து வந்திருக்கிற பரம்பரைக்கு - இப்போது இரண்டு, மூன்று தலைமுறைகளாக அந்த ரக்ஷணை விட்டுப் போன பிறகும் கூட - ஸுலபமாக, இயற்கையாக வருகிறது. மற்றவர்களுக்கு இப்படிச் சொல்ல முடியாது. மந்திரங்களில் உச்சாரணம் தப்பினால் பலனே போய்விடுகிறது என்பதைப் பார்க்கிறபோது இவர்கள் எத்தனை நல்ல எண்ணத்தில் அத்யயனாதிகளைப் பண்ணினாலும் பலனில்லை என்றுதானே ஆகும்?

இன்னொன்று - எத்தனையோ ஆயிரம் வருஷங்களாக ஒரு தர்மத்தில் வந்து பாரம்பரியமாக (hereditary-யாக) அதற்கேற்ற ஸ்வபாவத்தைப் பெற்றவர்களே அதை விட்டுவிடுகிறார்கள் என்கிறபோது புதிசாக, அதுவும் இந்த நவீன காலச் சூழ்நிலையில், வேறொருவன் அந்தத் தர்மத்தை எடுத்துக்

கொண்டு அப்பியஸிக்கிறேன் என்றால் அது எப்படி உருப்படியாக வரும்? உத்தேசம் நல்லதாக இருந்தாலும்கூட மனுஷ்யமனஸ் பண்ணுகிற திரிசமனில் இதெல்லாம் வெறும் 'சாலஞ்சாக'வும் சண்டையாகவும்தான் முடியும்!

ஆனதால் யோஜித்துப் பார்க்கிறபோது, இப்போது தேசத்தில் இரண்டு வித விபரீதமிருக்கிறதே (வேத கர்மானுஷ்டானமே வேண்டாம் என்று பிராமணன் விட்டுவிட்டு இருப்பது ஒரு விபரீதம்; மற்றவர்களும் வேத கர்மானுஷ்டானங்களை எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்பது இன்னொரு விபரீதம்) இப்படி இரண்டு இருப்பதில் எது எதைவிடப் பெரிய தப்பு என்று சொல்லத் தெரியவில்லை. செய்ய வேண்டியவன் அதைச் செய்யாவிட்டால் தப்பு; செய்யக் கூடாதவன் அதைச் செய்தாலோ அதைவிடத் தப்பு என்றுதான் பகவான் கீதையில் ஜட்ஜ்மெண்ட் கொடுத்திருக்கிறார்:

‘ஸ்வதர்மே நிதனம் ச்ரேய: பரதர்மோ பயாவஹ:’

‘தனக்கான கர்மாவைப் பண்ணுவதால் சாவு ஏற்பட்டாலும் அதுவே சிரேயஸ். இன்னொருத்தனின் தர்மத்தை மேற்கொண்டால் அது பெரிய பயத்தைத் தருவது’ என்கிறார். சாவு எப்படியும் வருவதால் ஸ்வதர்ம நிஷ்டனாகச் செத்துப் போனால் மறுபடி பிறக்க வேண்டாம். பகவானிடமே போய் விடலாம். அதுதான் பெரிய சிரேயஸ். ‘இன்னொருவனின் தர்மத்தால் பயம்’ என்றால் என்ன? அது நரகத்தில் தள்ளிவிடும் என்றுதான் அர்த்தம். பெரிய பயம் அதுதான். நரகம் என்று ஒன்று இருப்பதாக நம்பாவிட்டாலும், இந்த ஜன்மாவிலோ, அடுத்த ஜன்மாவிலோ நரகத்துக்குச் சமமான கஷ்டத்தை அனுபவிக்கும்படியாகும் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். அது தவிர, இன்னொரு தர்மத்தைப் பண்ணும்போதே அதை நாம் பண்ணுவதால் பாபம் சம்பவிக்குமோ என்று உள்ளுக்குள்ளே ஒரு பயம் அரித்துக் கொண்டதான் இருக்கும். ஏனென்றால் இவன் வேத சாஸ்திரங்களை நம்பாத நாஸ்திகனல்ல. அப்படியிருந்தால் பிராமணனுடைய வைதிக காரியங்களை இவன் எடுத்துக் கொண்டிருக்க மாட்டானே! ஆகையால் நல்ல உத்தேசம் என்று நினைத்துக் கொண்டே இவன் இப்படிப் பண்ணினாலும், ‘வேத சப்தம் லோக கேஷமம் தரும்

என்று சொன்ன அதே சாஸ்திரத்தில்தானே, இன்னொருத்தனின் தர்மம் பீதி விளைவிப்பது என்று சொல்லியிருக்கிறது!' என்று உள்ளூறக் குடைந்து கொண்டுதான் இருக்கும்.

மொத்தத்தில் விஷயம் என்னவென்றால், சாஸ்திரம் என்றால் பூரணமாக சாஸ்திரத்தை ஒப்புக் கொள்வதாக இருக்க வேண்டும்; அல்லது சாஸ்திரமே வேண்டாம் என்று முழுக்க நாஸ்திகனாக இருந்துவிட வேண்டும். அப்படியில்லாமல் தம்முடைய புத்திசாலித்தனத்தைக் காட்டி, சாஸ்திரத்தை நம் இஷ்டப்படி வளைத்துச் சிலதை எடுத்துக் கொள்வது, சிலதை விடுவது, சிலதை மாற்றுவது என்றால் அது நாஸ்திகத்தை விடப் பாபகரமானது. வேத மாதா நம் இஷ்டப்படி, இழுத்த இழுப்புக்கு வர வேண்டும் என்று நினைப்பது பெரிய தோஷம். இப்படி நினைத்துக் கொண்டே வேத அத்யயனம் பண்ணுகிறேன் என்றால் அது பரிஹாஸமான காரியம்தான்!

சீர்திருத்தவாதிகளிடம் எனக்குக் கோபமில்லை. அவர்களுடைய நல்ல எண்ணத்திலும் சந்தேகமில்லை. ஆனால் ஆலோசனை போதாததால், தெரியாமலே பெரிய தோஷத்தைச் செய்யப் பார்க்கிறார்கள். இங்கேயிருந்து அங்கே போகிறேன் என்று இவர்கள் வேலியை உடைக்கிறபோது, அங்கே பாக்கிக் கொஞ்சம் பேர் இருக்கிறவர்களும் இங்கே வந்துவிடலாம் என்று வழிவிட்ட மாதிரி ஆகிவிடுகிறது என்பதையோஜித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

வேதாத்யயனத்தில் இருக்கிற அதே கௌரவம் தன்னுடைய தொழிலில் இருக்கிறது என்ற நிஜமான உணர்ச்சி இருந்தால், இப்படி இதைவிட்டு அதற்குப் போகத் தோன்றாது. 'பிராமணர்கள் வேதத்தை விட்டு விட்டார்களே, அதனால் லோகக்ஷேமமான மந்திர சப்தம் போய் விடுகிறதே, அதற்காகத்தான் புதுப் பிராமணர்களைப் பண்ண வேண்டும்' என்றால் இதிலே அஹங்காரம், சாலஞ்ஜ், டெமான்ஸ்ட்ரேஷன், இன்ஃப்ரியாரிடி காம்ப்ளெக்ஸ் ஆகிய இத்தனை அனர்த்தப் பரம்பரை உண்டாவதைக் கவனிக்க வேண்டும். ஆகையால் வேதம் உயிரோடு இருக்க வேண்டும் என்ற லக்ஷயத்துக்கு நிஜமாகப் பாடுபடுவதானால், அதற்காகவே ஏற்பட்டு, யுகாந்தரமாக

அந்தத் தர்மத்தை அனுஷ்டித்து வந்தவர்களையேதான் அதிலே மறுபடி திருப்பிவிட வேண்டும்.

பிராமணனை நான் திட்டுகிறேன் என்றால் இவனைத் திருத்தவே முடியாது என்று தலைமுழுகிவிட வேண்டும் என்று அர்த்தமில்லை. பிராமண ஜாதிகாரர் ஒருத்தன்தான் கெட்ட தற்கெல்லாம் ஆஸ்பதமானவன் என்று நான் நினைப்பதாக ஆகாது. துருக்க ராஜ்யமும், பிரிட்டிஷ் ராஜ்யமும் வந்தபோது பிராமணர்கள் தர்மத்தை விட்டார்களே, இப்போதும் இந்தப் புது நாகரிகப் போக்குகளில் அதிகம் போகிறார்களே என்று நான் திட்டுவதால், இவர்களிடம் மட்டுமே ஸ்பெஷலாகத் தப்பு இருக்கிறது என்று ஆகாது. இவர்களுடைய ஸ்தானத்தில் யார் இருந்தாலும் இப்படிப்பட்ட ஸந்தர்ப்ப நெரிசல்களில் இதே மாதிரிதான் பண்ணியிருக்கக் கூடும். இப்போது இவர்களைக் குற்றவாளிகளாக்கிவிட்டு இவர்களுடைய இடத்தில் தாங்கள் வந்தால் நல்லபடியாகச் செய்ய முடியும் என்று நினைக்கிறவர்களும் இந்த 'ஸர்கம்ஸ்டன்ஸ்'களில் (சூழ்நிலையில்) இதே தப்புகளைப் பண்ணியிருக்கக் கூடும். பாரம்பரியமாகப் புத்தி வேலையிலேயே இருந்தவர்கள் சந்தர்ப்ப வேகங்களில் மத விஷயமாக, ஆத்ம ஸம்பந்தமாக அந்தப் புத்தி சக்தியை உபயோகிக்க முடியாமல் லௌகிகத்தில் இறங்கினால் இப்படித்தான் ஒரே தலைகீழாகச் சறுக்கிக் கொண்டு போகும் படியாகும். இதை நான் justify பண்ணுகிறேன் (நியாயமென்று ஒப்புக்கொள்கிறேன்) என்று அர்த்தமில்லை. ஆனாலும் இந்தக் காலத்தில் சீர்திருத்த எழுத்தாளர்கள் விபசாரத்துக்குக்கூட 'ஸைகாலஜி'யைக் காட்டி ஸமாதானம் சொல்வதால், அந்த ஸமாதானம் பிராமணர்கள் கெட்டுப் போனதற்கும் கொஞ்சம் உண்டு என்பதை எடுத்துக் காட்டினேன். நான் பிராமணர்களைக் கண்டிப்பதால், அவர்கள் மட்டும்தான் அயோக்கியர்கள் என்பதாக மற்றவர்களும் மட்டம் தட்ட வேண்டும் என்று ஆகாது. அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி யோக்கியர்களாகப் பண்ணுவதுதான் மற்றவர்களின் கடமை. இந்த ஒரு நாற்பது ஐம்பது வருஷமாக* பிராமணன் என்றால் கிள்ளுக்கீரை என்று நினைத்து எத்தனை விதமாய் பரிஹாஸம், மானபங்கம்

* 1959-ல் கூறியது.

பண்ணினாலும் அத்தனையையும் பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிற ஸாதுக்களாயிற்றே; இதற்கு முந்தியும் நாலைந்து தலை முறைகளுக்கு முன்வரையில் இத்தனை ஆத்மிக குலதனத்துக்கும் கலைகளுக்கும் கார்டியன்களாகக் காப்பாற்றிக் கொடுத்தவர்களாயிற்றே என்பதை நினைத்து மற்றவர்கள் இப்போது அவர்களை அவர்களுக்கான வாழ்க்கை நெறியில் பிரியத்தோடு ஊக்க வேண்டும். அவர்கள் மறந்துவிட்ட உயர்ந்த தர்மத்தை, தியாகத்தை அவர்களுக்கு நயமாக எடுத்துக் காட்டி உறைக்கும் படியாகப் பண்ண வேண்டும்.

விஷயந் தெரியாத சில பிராமணர்கள் எப்போதோ மற்றவர்களைக் கொடுமைப்படுத்தினார்கள் என்பதற்குப் பதிலடியாக இப்போது இவர்களைத் தவேஷித்துக் காரியங்களைச் செய்வது சரியில்லை. 'பழைய கொடுமைகளைப் போக்க வேண்டும். மற்றவர்களுக்கு ஸமுஹத்தில் உயர்ந்த ஸ்தானம் தர வேண்டும்' என்று போராடியதிலும் பிராமணர்கள்தானே முன்னணியில் இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். பிராமணர்களின் அதிகிரமத்தை பிராமணர்கள் தானே அதிகம் எடுத்துச் சொல்லித் திருத்தினார்கள்? ஆகையால் துவேஷத்தை வளர்த்துக் கொண்டே போவதில் பயனில்லை. அது 'தமிழ்ப் பண்பாடு' என்று விசேஷித்துச் சொல்வதற்கு ஏற்றதுமில்லை!

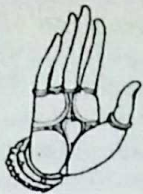
துரதிர்ஷ்டவசமாக பிராமணர்கள் நல்ல சீர்திருத்தம் என்று நினைத்துத் தப்பான ஸமத்துவங்களை ஏற்படுத்தப் போனதில், கீழேயிருப்பதை மேலே உயர்த்துவதற்குப் பதில் மேலே இருந்ததைக் கீழே இறக்கியதாகத்தான் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இரண்டு தினுசில் ஸமமாய் இருக்கலாம். ஒன்று எல்லாம் உயர்ந்திருக்கலாம்; அல்லது எல்லாம் தாழ்ந்திருக்கலாம். பாரத்தை உயரே தூக்கிப் போவது கஷ்டம். கீழே உருட்டி விடுவது ஸுலபம். அந்த மாதிரித்தான் நம்முடைய சீர்திருத்த ஸமத்துவம் எது ஸுலபமோ அதைப் பண்ணி விட்டது. Equality, equality (ஸமத்துவம்) என்று பண்ணினதில் quality (தரம்) போய்விட்டது! வாஸ்தவத்தில் ஒரே மாதிரியான காரியத்தை எல்லாரும் பண்ணுகிற ஸமத்வம் அவசியமானதேயில்லை. பலவிதமாகப் பிரிந்து காரியங்களைச் செய்வதால்

ஸமத்வம் இல்லை என்றும் அர்த்தம் இல்லை. இதைப்பற்றி நிறையச் சொல்லியிருக்கிறேன்★. எனவே, இப்போது ஒரே மாதிரி எல்லோரும் செய்கிற uniformity-ஐ விட்டுவிட்டு, பிரிந்து செய்தும் ஐக்கியமாயிருக்கிற unity-க்காகப் பிரயத்தனம் பண்ண வேண்டும்!

தமிழ் நாகரிகத்தில் ப்ரம்ம த்வேஷமும், ஸம்ஸ்கிருத த்வேஷமும் இருந்ததேயில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்டு விட்டால் போதும். ஆத்மிக விஷயங்கள், மத சாஸ்திரங்கள், காவியங்கள், கலை நூல்கள் அத்தனையும் ஏராளமாக இருக்கிற ஸம்ஸ்கிருதத்திடமும் துவேஷம் போய், 'அது நம் பாவையும்தான்' என்ற உணர்ச்சி வர வேண்டும். எல்லோரும் அதைக் கற்க வேண்டும். லோக சேஷமத்துக்காக பிரம்மன்யம் என்று தனியாக ஒன்று இருக்க வேண்டும் என்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டு, அதற்கான அத்யயன யஜ்ஞாதிகளை அவற்றில் அதிகாரம் பெற்றவர்கள் பண்ணும்படி உத்ஸாஹப்படுத்த வேண்டும். இப்போது வேதம் உபநிஷத்து எல்லாம் புஸ்தகமாக வந்து விட்டதால் எல்லோரும் அவற்றின் கருத்துகளைப் படித்துத் தெரிந்து கொள்ளலாம். ஆனால் பல வருஷங்கள் பிடிக்கிற அத்யயனம், யஜ்ஞகர்மா முதலியவற்றைச் செய்யப் போக வேண்டாம். அது அவசியமேயில்லை.

நல்ல எண்ணம், சீர்திருத்தம் எதுவானாலும் முதலில் அடக்கம் வேண்டும். அப்படியிருந்து கொண்டு செய்தால் சாஸ்திர விரோதமாகப் போக வேண்டியே வராது...

★ 'அருள் உரை' 3-6 வரையிலான புத்தகங்களில் இடம்பெற்றுள்ள வைதிகமதம் என்ற தலைப்பிலுள்ள உரைகளைப் பார்க்கவும்.

ஸ்திரீகளின் ஒரே வைதிகச் சொத்து

ஒளபாஸனம் எல்லா ஜாதியாருக்கும் உண்டு என்றேன். அதே போல் ஒளபாஸனம் ஆண்-பெண் இருவருக்கும், பதி-பத்தினி இரண்டு பேருக்கும் சேர்ந்த பொதுக்காரியமாய் இருக்கிறது.

பதி கிருஹத்திலிருக்கும்போது அவனோடு கூடச் சேர்ந்து பத்தினியும் ஒளபாஸனம் பண்ணுகிறாள். அவன் ஊரிலில்லா விட்டாலும் ஒளபாஸனாக்கினியில் ஹோமம் பண்ண வேண்டிய அக்ஷதைகளை அதில் பத்தினியே போட வேண்டும். அந்த ரைட் அவளுக்கு வேதத்திலேயே கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பிற்பாடு வந்த பௌராணிகமான விரதங்கள், பூஜைகள் இவற்றைச் சேர்க்காமல் சுத்த வைதிகமாகப் பார்த்தால் ஒளபாஸனத்தைத் தவிர ஸ்திரீக்கு சொந்தமாக எந்த வேதக் கர்மாவும் இல்லை. புருஷன் பண்ணுகிறதிலெல்லாம் automatic-ஆக இவளுக்கு share கிடைத்து விடுகிறது. ஆகவே, 'இவள் கிருஹரக்ஷணை தவிரத் தனியாக எந்தத் தர்மமும், கர்மமும் பண்ண வேண்டாம். பண்ணினாலும் ஒட்டாது' என்றுதான் வைதிகமான தர்ம சாஸ்திரத்தில் இருக்கிறது. ஒரே exception (விதி விலக்கு) ஒளபாஸனம்.

ஆகையால் 'ரைட்' 'ரைட்' என்று கேட்கிற ஸ்திரீகளை இந்த விஷயத்தில் கிளப்பிவிட்டாவது வீட்டுக்கு வீடு ஒளபாஸனாக்கி ஜ்வலிக்கும்படிச் செய்யலாமோ என்று எனக்கு ஆசை! ஒளபாஸனம் செய்யாத புருஷனிடம் பத்தினியானவள், 'உங்களுக்குக் கொஞ்சமாவது வேத ஸம்பந்தம் இருக்கும்படியாக, (நீங்கள் வைதிகமான பாக்கியெல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டாலும்) வேத மந்திரமான காயத்ரீ மந்திரமே மறந்து போயிருந்தாலும்கூட, பின்னாலாவது என்றைக்காவது பச்சாத்தாபம் ஏற்பட்டால் காயத்ரீ பண்ணுவதற்கு அனுகூலமாக உங்களுக்கு

உபநயன ஸம்ஸ்காரமாவது ஆகியிருக்கிறது. எனக்கோ உபநயனமும் இல்லை, காயத்ரியும் இல்லை. நம் மதத்துக்கே, லோகத்துக்கே, ஸ்ருஷ்டிக்கே ஆதாரமாக இருக்கப்பட்ட வேதத்தில் ஸ்திரீயான எனக்கு ஏதாவது 'ரைட்' இருக்குமானால் அது இந்த ஓளபாஸனம்தான். நீங்கள் இதுவும் செய்யாவிட்டால் எனக்கு வேத ஸம்பந்தம் அடியோடு போய்விடுகிறதல்லவா?' என்று சண்டை போட்டு அவனை ஓளபாஸனம் பண்ணவைக்க வேண்டும். இந்த மஹாப் பெரிய சொத்துரிமைக்குத் தான் பெண்கள் சண்டை போட வேண்டும்.

ஸ்திரீகளுக்காவது ஓளபாஸனம், அக்னி ஹோத்ரம் (ஓளபாஸனத்தைப் போலவே நித்யமும் இரண்டு வேளை செய்கிற அக்னி ஹோத்ரம் என்ற ஒன்று உண்டு. இதைப் பற்றி அப்புறம் சொல்கிறேன்) முதலிய வைதிக தர்ம சொத்துகளில் சிரத்தையிருக்க வேண்டும் என்பதே நான் சொல்வதன் தாத்தபரியம். ஸ்திரீகள் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும், 'அகத்தில் எத்தனையோ அக்னி இருக்கிறதே! காப்பி போட, சமைக்க, ஸ்நானத்துக்கு வெந்நீர் வைக்க இதற்கெல்லாம் அக்னியிருக்கிறதே! எதை ஸாக்ஷியாக வைத்துக் கொண்டு விவாஹம் பண்ணிக் கொண்டோமோ அது ஓளபாஸனமில்லாமல் அணைந்துபோக விடலாமா?' என்று.

அக்னி எப்போதும் அணையாமலிருக்க உமி போட்டு வர வேண்டும். இதற்காக நெல்லை வீட்டில் குத்தினால் அதில் பல பிரயோஜனங்கள் ஏற்படுகின்றன. உமி கிடைப்பதோடு, நாம் சாப்பிட ஆரோக்யமுள்ள கைக்குத்தல் அரிசி கிடைப்பது; நெல்லைக் குத்துகிற ஏழைக்கு ஏதோ கொஞ்சம் ஜீவனோபயம் கிடைப்பது, என்றிப்படி! ஹோமம் செய்ய வேண்டிய அக்ஷதை மட்டும் பத்தினியே குத்தியதாக இருக்க வேண்டும். இது மந்திர பூர்வமான காரியம்.

ஓளபாஸனத்துக்கு அதிகச் செலவு இல்லை. அதைச் செய்ய ரொம்ப நேரமும் பிடிக்காது. ஆகவே மனஸ் மட்டும் இருந்து விட்டால் எல்லாரும் செய்யலாம். இதிலே உமிக்காகப் பிறருக்குக் கூலி கொடுத்துக் குத்தச் செய்வதன் வழியாகப் பரோபகாரம்; மெஷின் உஷ்ணம் சேராமல் போஜனத்துக்கு ஆரோக்யமான வஸ்து என்கிறவையும், கைக்குத்தலரிசி

சேர்ப்பதில் காந்தியமும்கூட வந்து விடுகிறது!

ஒளபாஸன அக்னியைக் காப்பாற்றி வந்தால் பூதப் பிரேதபி சாசாதிகளால் வரும் கஷ்டங்கள், வியாதிகள் கிட்டவே வராது. இப்பொழுது எவ்வளவோ பிராமணர்கள் வீட்டில்கூட வேப்பிலை போடுவது, பிரம்பால் அடிப்பது, மகுதிக்குப் போய் ஊதுவது, என்னிடம் வந்து பிரார்த்திப்பது என்றெல்லாம் செய்யும்படியாகியிருப்பது ஒளபாஸன அக்னி இல்லாததன் கோளாறுதான். புருஷப் பிரஜைகளும், ஸ்திரீ பிரஜைகளும் எந்த விகிதத்தில் பிறக்க வேண்டுமோ அப்படிப் பிறப்பதற்கும் ஒளபாஸனம் ஸஹாயம் பண்ணும் என்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேன். ஒளபாஸன பஸ்மா (சாம்பல்) இட்டுக் கொள்வது பெரிய ரகசு.

அக்னியின் சிறப்பு

கிருஹஸ்தன் செய்ய வேண்டிய ஏராளமான அக்னி காரியங்களுக்கு ஆரம்பம்தான் ஒளபாஸனம். வேத மதத்துக்கு அக்னி ரொம்ப முக்கியம். அக்னி நாராயணன் என்றே அவரைச் சொல்கிறார்கள். ருத்ர ஸூக்தங்களைப் பார்த்தாலும் அக்னி சம்பந்தமே தெரிகிறது. திருவண்ணாமலையில் இப்படி அக்னி மலையாகவே ஈசுவரன் பூர்வத்தில் இருந்திருக்கிறார். அம்பாளையும் விளக்கிலே ஜோதி ஸ்வரூபினியாக ஆரதிக்கிற வழக்கம் விசேஷமாய் இருக்கிறது. மலையாளத்தில் பகவதி பூஜைகளில் மூர்த்தி, யந்திரம் இவை முக்கிய மில்லை; தீபத்தில்தான் தேவியை ஆவாஹனம் செய்கிறார்கள். ஈசுவரனின் அக்னி நேத்திரத்திலிருந்து உத்பவித்த ஸுப்ரமண்ய ஸ்வாமியையும் ஜோதி ஸ்வரூபமாகவே சொல்கிறோம். இப்படி அக்னி நமக்கு மிகவும் முக்கியமாக இருக்கிறது. 'ஆரியர்கள் என்றாலே Fire-worshippers தான்' என்று ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் சொல்கிறார்கள். வேத மதத்தில் ஒரு பிரிவாகவே

இருக்கப்பட்ட பார்விகளைப் பார்த்தாலும் அவர்கள் அக்னியை ரக்ஷிப்பதுதான் பிரதானமான வழிபாடு என்று வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பிராமணர்களுடைய வீட்டுக்கு வீடு அக்னி ஜ்வலித்து அதில் சாஸ்திரப்படி சேர்க்க வேண்டிய நெய், பால், ஹவிஸ் மணந்து கொண்டிருந்தால் அரோக திடகாத்திரமும் உத்தமமான மனோவிருத்திகளும் ஸகல ஜாதி ஜனங்களுக்கும் ஏற்படும்.

எந்தத் தேவதைக்கான யஜ்ஞம் செய்தாலும் அக்னியில் தான் ஹோமம் செய்ய வேண்டும் என்ற விஷயத்தை முன்பே சொன்னேன்.

அக்னி காரியங்கள்★

இப்படி ஏறக்குறைய நானூறு யஜ்ஞங்கள் வேதத்தில் இருப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்.

இவற்றில் ஓளபாஸனம் மட்டும் நாலு வர்ணத்தாருக்கும் உண்டு. மற்றவற்றை முதல் மூன்று வர்ணத்தாரும் செய்யலாம் என்றாலும் பிரம்ம ஸூத்ரியர்களே அதிகம் செய்ததாகவும், வைச்யர்கள் நடைமுறையில் அவ்வளவாகச் செய்து வரவில்லையென்றும், பிற்பாடு ஸூத்ரியர் பண்ணுவதும் குறைந்து பிராமணர் மட்டுமே பண்ண ஆரம்பித்ததாகவும் சொல்கிறார்கள். ஸூத்ரியர்களுக்கென்று மட்டுமே புஜபலம், வீர்ய விஜயம் முதலியவற்றைத் தருகிற யஜ்ஞங்கள் இருக்கின்றன. ராஜஸூயம், அச்வமேதம் முதலியவற்றைச் சக்கரவர்த்திகளே பண்ணியிருக்கிறார்கள். இப்படியே தன தானிய ஸம்ருத்தி (செழிப்பு)க்

★இப்பகுதியிலுள்ள விஷயங்கள் பல கும்பகோணம் ஸ்ரீலக்ஷ்மி காந்த சர்மா தம்பதியரும், அக்னிஹோதர்ம் ராமானுஜ தாதாசாரியரும் விளக்கி வைத்தவை.

காக வைச்யர்களுக்கென்றே சில யஜ்ஞங்கள் உள்ளன. யாகத்தை நடத்திக் கொடுக்கும் ஹோதா, உத்காதா, அத்வர்யு, பிரம்மா எல்லாரையும் பிரமணர்களாக வைத்துக் கொண்டு, யஜமானனாக க்ஷத்ரியனோ வைசியனோ இருந்து யாகம் செய்ய வேண்டும். (அந்தக் காரியங்களையும் இந்த இரு ஜாதிகள் செய்வது என்றால் இவர்கள் செய்ய வேண்டிய ரக்ஷணை, வியாபாரம், விவசாயம் முதலியன பாழாகி விடுமே!)

எல்லா யாகங்களையும் எல்லாப் பிரமணர்களும் செய்ய வேண்டும் என்றில்லை. இவற்றில் அனேகம் குறிப்பிட்ட ஒவ்வொரு பலனுக்காக இருக்கும். பிள்ளை பிறக்க வேண்டுமென்பதற்காகப் புத்ரகாமேஷ்டி செய்வது என்று ராமாயணத்தில் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோமல்லவா? அப்படி. இவ்வாறு ஒரு இஷ்டத்தை உத்தேசித்துப் பண்ணுவது காம்ய கர்மா எனப்படும். அது ஒருவர் பிரியப்பட்டால் செய்கிற optional காரியந்தான். இஷ்டமிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் ஆத்ம சுத்திக்காகவும், லோக சேஷமத்துக்காகவும் செய்தே தீர வேண்டிய obligatory கர்மாக்களும் உண்டு. அவற்றுக்கு நித்யகர்மா என்று பெயர். 'நித்ய' என்றால் இங்கே தினந்தோறும் பண்ணுவது என்று அர்த்தமில்லை.

இப்படிப்பட்ட நித்ய கர்மாக்களாகப் பண்ண வேண்டியவை இருபத்தியொரு யக்ஞங்கள். நானூற்றில் மீதமுள்ளதைப் பண்ணினால் பண்ணலாம். பண்ணாவிட்டாலும் தோஷமில்லை. ஆனால் நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களிலேயே சேர்க்கப்பட்டு விட்ட இந்த இருபத்தியொன்றை ஜன்மாவில் ஒரு தரமாவது செய்ய வேண்டும்.

இந்த இருபத்தியொன்றும் ஏழு பாக யக்ஞங்கள், ஏழு ஹவிர் யக்ஞங்கள், ஏழு ஸோம யக்ஞங்கள் என்று பிரியும் என்று முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன்.

விவாஹம் அக்னி ஸாக்ஷியாக அக்னியில் ஹோமத்துடன் தானே நடக்கிறது? அந்த அக்னியிலேயே விவாஹத்தின் போதே ஓளபாஸனம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. பிறகு வாழ்நாள் பரியந்தம் அந்த ஓளபாஸனாக்னி அணையாமல் அதை உபாஸிக்க வேண்டும்.

பாக யக்ஞங்கள் என்று ஏழு சொன்னேனே, அவற்றையும் கிருஹத்தில் நடக்கும் உபநயனம் முதலான காரியங்களையும் சிராத்தம் முதலியவற்றையும் ஓளபாஸன அக்னியைக் கொண்டேதான் செய்ய வேண்டும். தகப்பனாருடைய ஓளபாஸனாக்கியிலிருந்தே புத்திரனின் விவாஹத்தில் அக்னி வளர்க்கப்படும். இதுவே அப்புறம் புத்ரனின் ஜீவபரியந்தமும் அவனுக்கு ஓளபாஸனாக்கியாகிறது. இப்படி அவிச்சின்னமாக (முறிவு படாமல்) தலைமுறை தலைமுறையாக அதே அக்னி போகும்.

ஒரு தனி மனிதனையும், அவனுடைய ஒரு குடும்பத்தையும் மட்டுமே மையமாகக் கொண்டு அமைகிற-அதாவது ஓளபாஸன அக்னி உபயோகிக்கப்படுகிற-எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் க்ருஹ்ய கர்மாக்கள் என்று பெயர். பாக யக்ஞங்கள் ஏழுங் கூட இப்படிப்பட்ட க்ருஹ்ய கர்மாக்கள்தான்!

இவை அனேகமாக ஒரு குடும்ப ஸமாசாரமாதலால் (பலன் நேராக ஒரு குடும்பத்தை உத்தேசித்ததானாலும், அதில் பிரயோகமாகிற வேத மந்திர சப்தம் ஸகல் ஐகத்துக்கும் நல்லது செய்யத்தான் செய்யும்) ரொம்ப விஸ்தாரமாயில்லாமல் small scale-ல் இருக்கிறவை.

க்ருஹ்ய ஸூத்ரங்கள் இந்தக் கர்மாக்களை விவரிக்கின்றன. அவை ஸ்ம்ருதிகளைச் சேர்ந்தவை. ஸ்ம்ருதிகள் சொல்வதால் இவற்றுக்கு ஸ்மார்த்த கர்மாக்கள் என்றும் ஒரு பெயர் உண்டு.

இப்படியில்லாமல் விசேஷமாக லோகக்ஷேமத்தை உண்டாக்குவதாக (ஒரு குடும்பத்தின் கல்யாணம், திவ்ஸம், இவற்றில் ஸம்பந்தப்படுவதோடு நின்று விடாததாக) இருக்கிற elaborate-ஆன (விரிவான) மற்ற யக்ஞங்கள் ச்ரேளத கர்மாக்கள் எனப்படும். வேதமான ச்ருதியையே நேர் ஆதாரமாகக் கொண்டு, இவற்றின் procedure (வழிமுறைகள்) சொல்லப்பட்டிருப்பதால் ச்ரேளதம் என்று பெயர் ஏற்பட்டது. இவற்றை விவரிக்கிற சாஸ்திரத்துக்கு ச்ரேளதஸூத்ரங்கள் என்று பெயர்.

முன்பு ச்ருதிக்கும் ஸ்ம்ருதிக்கும் உயர்வு - தாழ்வு கற்பிக்கக்

கூடாது என்று சொன்னேன் அல்லவா? அது போலவே க்ருஹ்ய கர்மாவுக்கும் ச்ரௌத கர்மாவுக்கும் இடையிலேயும் தாரதம்மியங்கள் கற்பிக்கக் கூடாது. ஹிந்து மதம் என்று இப்போது சொல்கிற ஸநாதன தர்மத்தின்படி இரண்டும் இரு கண்களாக ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டியவை.

விவாஹத்தின்போது ஓளபாஸனம் செய்யப்பட்ட அக்னியை இரண்டாகப் பிரிக்க வேண்டும். அதற்கென்று 'அக்னி ஆதானம்' என்ற ஒரு சடங்கு உண்டு. இப்படிப் பிரித்த தில் ஒன்றே க்ருஹ்ய காரியங்களைச் செய்ய வேண்டிய க்ருஹ்யாக்னி (அல்லது ஸ்மார்த்தாக்னி) ஆகிறது. மற்றது ச்ரௌத காரியங்களைச் செய்வதற்கான ச்ரௌததாக்னியாகிறது. அதன் பின் இந்த இரண்டு அக்னிகளையும் சாச்வதமாக ரக்ஷித்து வர வேண்டும்.

இவற்றில் க்ருஹ்யாக்னிதான் ஓளபாஸனாக்னி என்றும் பெயர் பெற்று தினமும் அதில் ஓளபாஸனம் செய்யப்படுகிறது. இது ஒரே குண்டத்திலிருக்கிற அக்னிதான். அதனால் இதற்கு 'ஏகாக்னி' என்றும் பெயர். ஆபஸ்தம்ப ஸுத்திரத்தில் க்ருஹ்ய கர்ம விஷயங்களுக்கே 'ஏகாக்னி காண்டம்' என்றுதான் பெயர். நான் இதுவரை சொல்லிவந்த ஸம்ஸ்கார ஸமாசாரங்கள், சாஸ்திரோக்த விதிகள் எல்லாமே பெரும்பாலும் ஆபஸ்தம்ப ஸுத்திரத்தை அனுஸரித்ததுதான். ஏனென்றால் அதை அனுஷ்டிக்கிற கிருஷ்ண யஜுர்வேதிகள்தான் தக்ஷிணத்தில் கணிசமான மெஜாரிட்டிக்காரர்கள். இங்கே மைனாரிட்யாக உள்ள ரிக்வேதிகள் பின்பற்றுகிற ஆச்வலாயன ஸுத்திரத்திலும், ஸாம வேதிகள் அனுஸரிக்கிற கோபில ஸுத்திரத்திலும் சில விஷயங்கள் கொஞ்சம் மாறுபட்டிருக்கும். ஆனால், இந்த வித்தியாசங்கள் க்ருஹ்ய கர்மாக்களில் தானேயன்றி ச்ரௌத கர்மாக்களில் வித்யாஸமே கிடையாது. ச்ரௌதம் எல்லோருக்கும் பொது.

ச்ரௌத காரியங்களுக்கு முக்கியமாய் இருக்கிற ச்ரௌத தாக்னி என்பது மூன்று அக்னிகளாக, மூன்று குண்டங்களில் இருப்பது. அதனால் 'த்ரேதாக்னி' என்று அதற்குப் பெயர். 'த்ரேதாக்னி காண்டம்' என்றே ஆபஸ்தம்ப ஸுத்திரத்தில் இந்தப் பகுதிக்குப் பேர். இப்படி ச்ரௌததாக்னியை உபாஸி்க

கிறவரையே 'த்ரேதாக்கனி' என்று சொல்வதுண்டு. 'ச்ரௌதி' என்றும் சொல்வார்கள். ச்ரௌத-க்ருஹ்ய அக்னிகளை உபாஸிக்கிறவருக்கு 'ஆஹிதாக்கனி' என்று பெயர். இப்படியே விஸ்தாரமான ஸோமயாகம் முதலானதைப் பண்ணினவருக்கு யஜ்வா, தீக்ஷிதர், மகி என்ற பெயர்கள் ஏற்படுகின்றன. ஸோமயாகங்களுக்குள் விசேஷமான வாஜபேயம் பண்ணினவர் வாஜபேயி எனப்படுகிறார். யாகம் அல்லது யஜ்ஞம் என்பதற்குக் க்ரது, மகம் (இதிலிருந்துதான் யஜமானனுக்கு 'மகி' என்று பெயர் உண்டாகிறது), ஸவனம், இஷ்டி, ஸ்தோமம், ஸம்ஸ்தை என்ற பெயர்களும் உள்ளன. இவற்றில் சிலவற்றுக்கிடையே சில வித்யாசங்களும் உண்டு. 'முத்தீ', 'முத்தீ ஓம்புதல்' என்றெல்லாம் ரொம்பப் பழைய தமிழ் நூல்களில் சிறப்பித்துச் சொல்லியிருப்பதும் ச்ரௌதாக்கனியைத்தான்.

மூன்று அக்னிகள் என்ன என்றால், ஒன்று 'கார்ஹபத்யம்'-அதாவது இல்லத்தின் அதிபதியான க்ருஹபதிக்கு உரியது. இந்தக் கார்ஹபத்ய குண்டத்திலேதான் அணையாமல் எப்போதும் ச்ரௌதாக்கனி எரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். இது முழுவட்ட வடிவமாக இருக்கும். இதிலே நேராக ஒரு ஹோமமும் கூடாது. இதிலே இருக்கிற அக்னியைப் பித்ரு காரியம் (இது க்ருஹ்யமான சிராத்தம் இல்லை; இது ச்ரௌதமாக அமாவாஸ்யை தோறும் செய்யும் பிண்ட பித்ரு கர்மா) செய்வதற்காகவும், சில சில்லறை தேவதா ஹோமங்களுக்காகவும் இரண்டாவதான ஒரு குண்டத்தில் எடுத்து வைத்துப் பண்ண வேண்டும். இந்தக் குண்டம் தெற்கே இருப்பதால் இந்த அக்னிக்கு 'தக்ஷிணாக்கனி' என்று பெயர். இது அரை வட்டமாக இருக்கும். பொதுவாக மற்ற எல்லாத் தேவதைகளுக்கும் செய்கிற ஹோமங்களை மூன்றாவதான 'ஆஹவநீயம்' என்ற கிழக்குப் பக்கமுள்ள குண்டத்தில் பண்ண வேண்டும். கார்ஹபத்ய அக்னியிலிருந்தே கிழக்குக் குண்டத்தில் எடுத்து வைத்து ஆஹவநீய அக்னியை உண்டாக்க வேண்டும். ஹவன், ஹவன் என்றுதானே வடக்கே யாகத்தையே சொல்கிறார்கள்? அந்த ஹவனம் அல்லது ஆஹவனத்துக்கு ஆதாரமாக இருக்கப் பட்டதுதான் ஆஹவநீயம். இந்த ஆஹவநீய குண்டம் சதுரமாக இருக்கும். வேதாபிரீதியாகச் செய்யப்படும் ஸோம யாகம் முதலான எல்லாப் பெரிய வேள்விகளும் ஆஹவநீய அக்னியை

க்ருஹத்திலிருந்து யாகசாலைக்குக் கொண்டு போய் அங்கே அதில் செய்வதுதான்.

க்ருஹயத்தில் ஓளபாஸனம் போல, ச்ரௌத கர்மாக்களில் அன்றாடம் இரண்டு வேளையும் செய்ய வேண்டியது அக்னி ஹோத்ரம். முன்பு சொன்ன அக்னி ஆதானமும் அக்னி ஹோத்ரமும் ஏழு ஹவிர்யக்ஞங்களில் முதலிரண்டாகும். அக்னி ஹோத்ரம் செய்பவர்களையே அக்னி ஹோத்ரிகள் என்கிறோம். (இக்காலத்தில் ஹாஸ்யம் என்று நினைத்து, ஸிகரெட் ஊதுவதை அக்னி ஹோத்ரம் என்றும், ரேஸுக்குப் போவதை அச்வமேதம் என்றும் சொல்வது அபசாரமாகும்.)

வஸந்த காலத்தில் (அதாவது ஏறக்குறைய நம் சித்திரை வைகாசி மாஸங்களில்) விவாஹம் செய்வதால் ஓளபாஸன ஸித்தியும், அக்னி ஆதானம் செய்வதால் அக்னி ஹோத்ர ஸித்தியும் உண்டாகின்றன.

அக்னிஹோத்ர அக்னி எக்காரணத்தினாலாவது அணைந்து விட்டால் புனராதானம் என்பதாக மறுபடி ஆதானம் பண்ணி மீண்டும் ஆரம்பிக்கலாம். இப்படியே ஓளபாஸன அக்னி அணைந்தாலும், அக்னி ஸ்ந்தானம் செய்து மறுபடி ஆரம்பிக்கலாம். தற்போது அனேகமாக அத்தனை பேர் வீட்டிலுமே ஓளபாஸன, அக்னி ஹோத்ர அக்னிகள் இல்லாததால் நான் இவற்றைச் செய்யச் சொல்லும்போது, 'எப்படி முடியும்? விவாஹ காலத்திலிருந்து இந்த அக்னிகளை நாங்கள் ரக்ஷிதக் காமல் விட்டு விட்டோமே!' என்று நீங்கள் கேட்டுவிடக் கூடாது என்றே இதை-இப்போதுகூட இவற்றை ஆரம்பித்துக் கொள்ள இடமிருக்கிறது என்பதைச் சொல்கிறேன்.

ஓளபாஸனத்தில் அக்ஷதையையும், அக்னி ஹோத்ரத்தில் பால், அக்ஷதை, நெய் இவற்றில் ஒன்றையும் ஹோமம் செய்ய வேண்டும். (பொதுவாக அக்னி ஹோத்ரத்தில் பாலைச் செய்வதே வழக்கமாயிருக்கிறது.)

கார்ஹபத்ய அக்னியை ச்ரௌதமான பிண்டபித்ரு காரியத் துக்காக தக்ஷிணாக்னியிலும், மற்ற யஜ்ஞங்களுக்காக ஆஹவ நீய ஸ்தானத்திலும் வைத்து. அந்தக் கர்மாக்களைப் பண்ணி முடித்த பிறகு இந்த இரண்டு அக்னிகளும் 'ச்ரௌத அக்னி'

என்ற உன்னதமான பெயரை இழந்து வெறும் 'லௌகிக அக்னி'யாகி விடும். இவற்றை விஸர்ஜனம் செய்து விடவேண்டும் (அணைத்துவிட வேண்டும்). கார்ஹபத்யம் மட்டுமே விஸர்ஜனமில்லாமல் ஒளபாஸனாக்னிபோல எப்போதும் எரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.

முக்கியமாக ஒவ்வொரு பிரதமையிலும் க்ருஹ்யாக்னி, ச்ரௌதாக்னி இரண்டிலும் க்ருஹஸ்தன் செய்ய வேண்டிய உபாஸனைகளாக முறையே ஒரு பாக யஜ்ஞமும் ஒரு ஹவிர் யஜ்ஞமும் உள்ளன.

இந்தப் பாக யஜ்ஞத்துக்கு ஸ்தாலீபாகம் என்று பேர். ஸ்தாலீ என்று சோற்றுப் பானைக்குப் பெயர். ஒளபாஸன அக்னியிலே ஸ்தாலியை வைத்து 'சரு' என்கிற பக்குவ அன்னம் செய்வது ஸ்தாலீபாகம். இந்த சருவை ஹோமம் செய்ய வேண்டும்.

ஏனைய பலவற்றுக்கு அடிப்படையாக இருப்பதை 'ப்ரக்ருதி' என்பார்கள். இந்த ப்ரக்ருதியைத் தழுவிச் சில மாறுதல்களுடன் செய்கிற மற்றவற்றுக்கு விக்ருதி என்று பெயர். ச்ராவணி என்கிற ஸர்ப்ப பலி, ஆக்ராஹாயணி முதலான பாக யக்ஞங்களுக்கு ஸ்தாலீபாகம்தான் ப்ரக்ருதி. அடி முதல் நுனி வரை கர்மா செய்ய வேண்டிய கிரமம் சொல்லப்படுவதே 'ப்ரக்ருதி'. அனேக விஷயங்களில் இதையே 'க்ஷ' அல்லது ditto போட்டுக் காட்டி மற்ற விஷயங்களை மட்டும் சொல்வது 'விக்ருதி'.

பிரதி பிரதமையும் ச்ரௌதாக்னியில் பண்ண வேண்டிய ஹவிர் யக்ஞத்துக்கு 'தர்ச பூர்ண இஷ்டி' என்று பெயர். தர்சம் என்றால் அமாவாஸ்யை; பூர்ணம் என்றால் பெளர்ணமி. இந்த இரண்டுக்கும் மறுநாளான பிரதமைகளில் செய்யப்படும் இஷ்டியாதலால் (இஷ்டி என்றால் யாகம்) தர்ச பூர்ண இஷ்டி என்று பெயர். இதை 'இஷ்டி' என்று மட்டுமே சுருக்கியும் சொல்வார்கள். ஹவிர் யக்ஞங்களுக்குள் இதுவே ப்ரக்ருதி; மற்றவை இதன் விக்ருதிகள்.

இப்படியே ஸோம யக்ஞங்களில் 'அக்னிஷ்டேர்மம்' என்பதுதான் ப்ருகிருதி. 'ஸ்தோமம்' என்றாலும். வேள்விதான்.

அக்னி + ஸ்தோமம் என்னும்போது ஸந்தியில் 'ஸ்தோ' என்பது 'ஷ்டோ'வாகிறது. 'ஸ்தாபித' என்பதை இங்கிலீஷில் 'எஸ்டாப் லீஷ்' என்கிறபோது ஸ்தா ஸ்டாவாகிறதுல்லவா? சில பாமர ஜனங்கள் ஸ்டார், ஸ்டாம்ப் என்பதை இஷ்டார், இஷ்டாம்ப் என்பதில்லையா? இவை வேதத்திலேயே சில ஸந்திகளில் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட ஒலி மாற்றங்கள் (phonetic changes).

ஏழேழு பாக-ஹவிர்-ஸோம யஜ்ஞங்களில் பாக்கியுள்ளவை பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்கிறேன்.

பாக யக்ஞங்கள் சின்னவை. இவை யாகசாலை போட்டுக் கொள்ளாமல் வீட்டிலேயே செய்கிற க்ருஹ்ய கர்மாக்கள். ச்ரௌத கர்மாக்களில்கூட முதல் நாலு ஹவிர் யக்ஞங்களான ஆதானம், அக்னி ஹோத்ரம், தர்ச பூர்ணமாஸம், ஆக்ரயணம் என்பன க்ருஹத்திலேயேதான் செய்யப்படுகின்றன. கடைசி மூன்று ஹவிர் யக்ஞங்களான சாதூர்மாஸ்யம், (நிரூட) பசுபந்தம், ஸௌத்ராமணி இவையும், ஏழு ஸோம யக்ஞங்களும், மற்ற எல்லா யாகங்களும் யாகசாலை தனியாக அமைத்து அதிலேயே செய்யப்பட வேண்டியவை.

யாகசாலைக்கு 'தேவ யஜனம்' என்றும் பெயர். அதன் அமைப்பைப் பற்றி ஸகல விவரங்களும் வெகு நுணுக்கமாக கல்ப ஸூத்ராதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. 'சயனம்' என்று செங்கல் வைத்துக் கட்ட வேண்டிய யக்ஞ அமைப்புகள் உண்டு. (பாக யக்ஞங்களுக்கும் ஹவிர் யக்ஞங்களுக்கும் சயனம் கிடையாது.) இவற்றுக்கும் ரொம்ப minute ஆக details (நுணுக்கமான விவரங்கள்) தரப்பட்டுள்ளன. இதிலே கணித விஷயங்கள் உள்ளன என்று முன்பே சொன்னேன். ஹோமம் செய்கிற கரண்டியை எடுத்துக் கொண்டால் அதில் தர்வீ, ஸ்ருக், ஸ்ரவம் என்று பல தினுசு. ஒவ்வொன்றுக்கும் ஓர் அளவு, இன்ன வஸ்துவால் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறது. இப்படியிப்படி கை முத்திரை பிடிக்க வேண்டும் என்று விதி உள்ளது. எந்தச் சின்ன விஷயமும் விட்டுப் போகாமல் இப்படி அளவுகள், இன்ன 'மெடிரியல்' என்பது. எல்லாம் சொல்லியிருக்கும். அணு ஆராய்ச்சி, 'ஸ்பேஸ் ரிஸர்ச்' என்று லாபரட்டரியில் செய்கிறபோது எப்படி ஒவ்வொரு சின்ன விஷயத்தையும் அதிஜாக்ரதையுடன் செய்கிறார்களோ அப்படியே (இயற்கைக்கு அதீதமான)

ஸூபர்நாசுரல் சக்திகளை லோக சேஷமத்துக்காக இழுத்துக் கொடுக்கிற யஜ்ஞங்களிலும் இண்டு இடுக்கு விடாமல் ஸகல அம்சங்களையும் ஜாக்ரதையுடன் முறைப்படிச் செய்யச் சாஸ்திரம் விரிவான் விதிகளைக் கொடுத்திருக்கிறது.

பாகயக்கும் ஏழும் சின்னவை. 'பாக' என்றால் 'சின்ன', 'குழந்தை மாதிரியான' என்று ஓர் அர்த்தம். வெந்த உணவுக்கும் 'பாகம்' என்று பெயர். அதனால்தான் சமையற் கலையையே 'பாக சாஸ்திரம்' என்கிறோம். Paaka என்று சொல்ல வேண்டும். Baaga அல்லது Bhaaga என்பது தப்பு. சமைக்கிற இடம் பாகசாலை. அனேகமாக ஸ்தாலீபாகத்தில் அன்னத்தை ஹோமம் செய்வது போல வெந்த தானியங்களையே பாக யக்ஞங்களில் ஆஹுதி பண்ணும்படியிருக்கிறது. கஞ்சி வடிக்கக் கூடாது. இதற்குச் 'சரு ஹோமம்' என்று பெயர். ஆனால் ஓளபாஸனத்தில் வேகவைக்காத அக்ஷதை (வறட்டு அரிசி) தான் ஹோமம். அஷ்டகா என்ற பாகயஜ்ஞத்தில் அடை மாதிரி உள்ள புரோடாசம் ஹோமம் செய்யப்படுகிறது.

பாகயஜ்ஞங்கள் ஏழில் அஷ்டகா என்பது சிராத்தத்தைச் சேர்ந்த பித்ருகர்மா. சுக்லபக்ஷம், கிருஷ்ணபக்ஷம் என்று இருக்கிறதல்லவா? இவற்றில் சுக்லபக்ஷம் (வளர்பிறை) தேவர்களுக்கு விசேஷமானது, கிருஷ்ணபக்ஷம் (தேய்பிறை) பித்ருக்களுக்கு விசேஷமானது. பித்ரு காரியங்களுக்கு 'அபர காரியம்' என்றும் பெயர். அதனால் கிருஷ்ண பக்ஷத்தை அபரபக்ஷம் என்பதுண்டு. இந்த அபர பக்ஷத்தில் நட்ட நடுவில் அஷ்டமி வருவதால் அது பித்ருக்களுக்கு அதிவிசேஷமானது. ஹேமந்த ருது (முன்பனிக் காலம்). சிசிர ருது (பின்பனிக் காலம்) என்கிற மார்கழி, தை, மாசி, பங்குனி மாதங்களில் இந்த அஷ்டமிகளில் அஷ்டகா சிராத்தம் செய்யப்பட வேண்டும். இவற்றில் மாசியில் செய்வதே சிறப்பாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அஷ்டகையின் தொடர்ச்சியாக மறுதினம் செய்வது அன்வஷ்டகை.

ஸ்தாலீபாகம் என்ற பாகயக்ஞத்தைப் பற்றி முன்பே சொன்னேன்.

பாக யக்ஞங்களில் இன்னொன்றான பார்வணீ என்பதே சிராத்தங்களுக்கெல்லாம் பிரகிருதி. அது மாஸம் ஒரு முறை

செய்யப்படுவதால் 'மாஸி ச்ராத்தம்' என்றும் கூறப்படும். இது ஆபஸ்தம்ப ஸூத்ரப்படி. கௌதம ஸூத்ரப்படி பார்வணம் என்பது ஒவ்வொரு பர்வாவிலும் செய்யும் ஸ்தாலீ பாகத் தையே குறிப்பதாகும்.

'ச்ராவணி' என்கிற பாகயக்ஞத்துக்கு 'ஸர்ப்ப பலி' என்றும் பெயர். ச்ராவண மாஸத்தில், அதாவது ஆவணியில் பெளர்ணமி ராத்திரியில் சருவாலும், ஆஜ்யத்தாலும் (நெய்யாலும்) ஹோமம் செய்து, பலாச (புரச) புஷ்பங்களையும் இரண்டு கையால் ஹோமம் பண்ண வேண்டும். புற்றிலோ வேறு சுத்தமான இடத்திலோ பச்சரிசி மாவால் கோலம் போன்ற சிலவற்றைப் போட்டு ஸர்ப்ப மந்திரங்களைச் சொல்லிப் பலிபோட வேண்டும். ஆவணியில் ஆரம்பித்ததை விடாமல் தினமும் மார்கழிப் பெளர்ணமிவரை செய்ய வேண்டும்.

மார்கழிப் பூர்ணிமாவில் 'ஆக்ரஹாயணி' என்கிற பாகயக்ஞத்தைச் செய்து, ஆவணியில் ஆரம்பித்த ஸர்ப்ப பலியை உத்ஸர்ஜனம் (பூர்த்தி) செய்ய வேண்டும். 'ச்ராவணி' போலவே 'ஆக்ரஹாயணி' என்பதும் மாஸத்தின் பெயரால் ஏற்பட்டது. ஆக்ரஹாயணி என்று மார்கழிக்குப் பெயர். 'ஹாயனம்' என்றால் வருஷம். வருஷத்தில் அக்ர மாதமாக (முதல் மாஸமாக) எது இருக்கிறதோ அது 'ஆக்ரஹாயணம்'. இதிலிருந்து மார்கழியை முதல் மாஸமாகக் கொண்டே ஆதியில் நம் வருஷம் இருந்திருப்பதாக ஏற்படுகிறது. ஜனவரி என்ற முதல் மாதம் இப்போதும் மார்கழி நடுவில்தானே வருகிறது? நம்மிடமிருந்துதான் மேல் நாட்டினர் இதைப் பூர்வத்தில் எடுத்துக் கொண்டார்கள். பிறகு நாம் அந்தப் பழக்கத்தை விட்டு விட்டாலும் அவர்கள் விடவில்லை என்று தெரிகிறது. இதே மாதிரிச் சித்திரை என்னும் மாஸப் பெயரைக் கொண்டு 'சைத்ரி' என்பதாகவும் 'ஆச்வயுஜி' (ஐப்பசி) என்ற மாஸப் பெயரால் 'ஆச்வயுஜி' என்பதாகவும் இரண்டு பாக யக்ஞங்கள் உள்ளன.

சைத்ரி என்பது நாலு வீதிகள் கூடுமிடத்தில் ஈசானனை உத்தேசித்துச் செய்யப்படுவதால் ஈசானபலி என்றும் கூறப்படும். ஈசானன் என்பதுதான் பரமேச்வரன் (சிவபெருமான்). மற்ற பாகயக்ஞங்களில் மற்ற தேவதைகளை உத்தேசித்து ஹோமம் செய்யப்படுகிறது. அவர்கள் த்வாரா (மூலம்)

பரமேச்வரனுக்கு ப்ரீதி ஏற்படும். அது ஸப்கலெக்டர் மூலம் ராஜாவுக்கு வரி கொடுக்கிற மாதிரி. சைத்ரியிலோ நேரே ராஜாவான பரமேச்வரனுக்கே கொடுக்கிறோம்.

ஐப்பசியில் குறுவை நெல் விளைந்து வரும். இதை 'ஆச்வயுஜி' என்ற கர்மாவில் முதலில் ஈச்வரார்ப்பணம் பண்ணிவிட்டு பிறகு மற்றவர்கள் புஜிப்பார்கள்.

இப்படியே நம் தக்ஷிண சீமையில் மார்கழியில் சம்பா நெல் அறுவடையானவுடன் ஆக்ரஹாயணி செய்துவிட்டு அப்புறம் சாப்பிடும்படியாக ஏற்படுகிறது.

இப்படியாக ஏழு பாக யக்ஞங்கள்.

ஹவிர் யக்ஞங்களைப் பார்க்கலாம். இவை பாகயக்ஞங்களைவிட elaborate ஆனவை (விரிவானவை). ஆனாலும் ஸோம யக்ஞங்களைப் போல் அவ்வளவு பெரியவை இல்லை.

அக்னியில் ஆஹுதி செய்கிற எல்லாவற்றிற்குமே ஹவிஸ் என்று பெயர். 'அவி' என்று திருக்குறள் முதலான தமிழ் நூல்களில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆனாலும் குறிப்பாக நெய்க்கு ஹவிஸ் என்ற பெயர் உள்ளது. ஸோமரஸ ஆஹுதி உள்ள யக்ஞங்களைத் தனியாக ஸோமயாகம் என்று வைத்ததால், கிருஹ்யமான சின்னவற்றையும் பாகயக்ஞம் என்று தனியாய் வைத்ததால், நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களில் வந்து விடும் ச்ரேளதமான பாக்கி ஏழையும் 'ஹவிர் யக்ஞம்' என்றே ஹவிஸை முன்னிட்டுப் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள்.

முன்னே யாகங்களைப் பற்றிச் சொல்லும்போது யாகத்தைப் பண்ணும் யஜமானன் என்பவனுக்காக ரித்விக்குகள் என்ற புரோஹிதர்கள் அதை நடத்திக் கொடுப்பார்களென்றும் இந்த ரித்விக்குகளில் ரிக்வேதத்தால் தேவதைகளை ஸ்துதித்துக் கூப்பிடுகிறவர் ஹோதா, யஜுர் வேதப்படிக்காரியங்கள் செய்பவர் அத்வர்யு, ஸாமவேத கானம் செய்து தேவதைகளைப் ப்ரீதி செய்கிறவர் உத்காதா, அதர்வ வேத விதிகளின் படி 'ஸூபர்வைஸ்' செய்கிறவர் பிரம்மா என்றும் சொன்னேனல்லவா?

பாக யக்ஞங்களில் யஜமானனைத் தவிர இந்த நாலு விதமான ரித்விக்குகளில் எவருமே கிடையாது. பிறத்தியார் துணையின்றி ஒவ்வொரு கிருஹஸ்தனும் தானே பத்தினி ஸஹிதமாகச் செய்ய வேண்டியனவே பாகயஜ்ஞங்கள்.

ஹவிர் யக்ஞங்களில் யஜமானனைத் தவிர, யக்ஞத்தை நடத்தித் தருபவர்களாக ஹோதா, அத்வர்யு, அக்னீத்ரன், பிரம்மா என்ற நாலு ரித்விக்குகள் இருப்பார்கள். அதாவது நான் முன்சொன்ன நாலு தினுசான ரித்விக்குகளில் உத்காதாவுக்குப் பதில் அக்னீத்ரன் இருக்கிறார். ஸாமகானம் செய்பவர் தானே உத்காதா? ஸோம யாகங்களில்தான் ஸாம கானம் உண்டு; ஹவிர் யாகங்களில் இல்லை. அதனால் உத்காதாவும் இல்லை. உத்காதாவுக்குப் பதில்தான் அக்னீத்ரன் இருக்கிறார். சாதுர்மாஸ்யம், பசுபந்தம், முதலியவற்றில் அதிகப்படி ரித்விக்கும் உண்டு. அந்த விவரங்கள் இங்கே வேண்டாம். காலமே சொல்ல முடியாமல் அவ்வளவு பிராணீனமாக ஏற்பட்டு ஸமீப காலம் வரை நடைபெற்று வந்த முக்கியமான யஜ்ஞ கர்மாகளைப் பற்றி ஒரு basic knowledge-ஆவது (அடிப்படை அறிவாவது) இருக்கட்டுமென்றுதான் இவ்வளவாவது சொல்கிறேன்.

ஹவிர் யக்ஞங்களில் முன்பே அக்னியாதானம், அக்னி ஹோத்ரம், தர்சபூர்ணமாஸம் இவைபற்றிச் சொன்னது போதும். ஆக்ரயணம் என்ற இஷ்டி ஐப்பசிப் பூர்ணிமையில் செய்யப்படும் ஹவிர் யக்ஞம். சாமை என்று சொல்லப்படும் 'ச்யாமாகம்' என்ற கடுகு போலிருக்கும் தானியத்தை இதில் ஹோமம் செய்ய வேண்டும். 'சாதுர்மாஸ்யம்' என்ற ஹவிர்யக்ஞம் பல இஷ்டிகளை ஒன்றாக அடக்கினாற் போன்றது. வர்ஷா காலத்தில் (மழைக்காலத்தில்) ஸன்னியாஸி ஒரே இடத்தை விட்டுப் போகாமலிருப்பதற்குச் 'சாதுர்மாஸ்யம்' என்று பேர் என்று உங்களில் சில பேருக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். கிருஹஸ்தர்களான நீங்களே பண்ண வேண்டிய ஒரு ஹவிர்யாகத்துக்கும் அதே பேர். மழைக் காலமான சதுர் மாஸங்கள் (நாலு மாஸங்கள்) துறவியானவன் ஒரே இடத்தில் இருப்பதால் 'சாதுர்மாஸ்யம்' என்று பேர் வந்தது. இங்கோ ஒரு கிருஹஸ்தன் நாலு மாஸங்களுக்கு ஒரு முறை, அதாவது கார்த்திகை, பங்குனி, ஆடி ஆகிய மாத ஆரம்பங்களில் இந்த யஜ்ஞத்தைப் பண்ணுவதால் அதே 'சாதுர்மாஸ்யம்' பெயர் ஏற்பட்டிருக்கி.

றது. இந்த யஜ்ஞத்திலிருந்துதான் கிருஹத்தில் செய்வது போய் யாகசாலையில் பண்ணுபவை தொடங்குகின்றன.

இதற்கு அடுத்த ஹவிர் யக்ஞமான நிருட பசுபந்தம் (வெறுமே 'பசுபந்தம்' என்றே இதைச் சொல்லுவது வழக்கம்) என்பதிலிருந்துதான் மிருக பலி ஆரம்பிக்கிறது.

பலி என்ற வார்த்தையை நான் இங்கே சொன்னாலும் சாஸ்திரீய பரிபாஷை (technical term) ப்படி பார்த்தால் இது பலி இல்லை. அக்னியில் ஹோமமாகப் பண்ணாமல் அப்படியே நேராக அர்ப்பணம் பண்ணுவதுதான் பலி. ஹோமம் பண்ணப் படுவதற்கு ஆஹுதி, ஹவிஸ் என்றெல்லாம்தான் பெயர். ஸர்ப்பத்தின் புற்றில் அப்படியே மாவைப் போடுவது ஸர்ப்ப பலி. பஞ்ச மஹா யக்ஞங்களில் ஒன்றான வைச்வதேவத்தில் சிலதை அக்னியில் மந்திர பூர்வமாகப் போடுவார்கள்; இது ஹோமம். சிலதை மந்திர பூர்வமாக அப்படியே வீட்டிலும் வெளியிலும் ஒவ்வொரு ஸ்தானத்தில் பலவிதமான ஜீவன்களை உத்தேசித்து எறிந்து விடுவார்கள்; இது பலி.

இன்னொரு விஷயமும் இங்கே சொல்ல வேண்டும். இப்படி மந்திரப்பூர்வமாக அர்ப்பணம் பண்ணும்போது, தேவதை களுக்குச் செய்வதற்கே 'ஸ்வாஹா' என்று சொல்ல வேண்டும். பித்ருக்களுக்குச் செய்யும்போது 'ஸ்வதா' என்று சொல்ல வேண்டும். மற்ற ஜீவன்களுக்கு 'ஹந்தா' என்று சொல்ல வேண்டும். அதிகார ஸ்தானத்தைப் பொறுத்து நாம் 'யுவர் மெஜஸ்டி', 'யுவர் ஆனர்' என்று பல தினுஸாகச் சொல்ல வில்லையா? அப்படி!

யஜ்ஞங்களில் ஒரு பசுவின் (மாடு இல்லை. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எந்த மிருகமுமே 'பசு'தான்) இன்ன பாகத்தை ஹோமம் செய்ய வேண்டும் என்று இருக்கிறது. இது பலியில்லை; அக்னியில் போடுகிற ஹோமம்தான். பசுபந்தத்தில் ஒரே பசுதான்.

பசவுள்ள யக்ஞங்களுக்கே யூப ஸ்தம்பம் என்பது உண்டு. மூங்கில் அல்லது கதிரம் என்னும் மரத்தாலான போஸ்ட்டில் பசுவைக் கட்டுவார்கள். அதற்குத்தான் யூபம், அல்லது யூப ஸ்தம்பம் என்று பேர்.

அடுத்த, கடைசியான, ஹவிர்யக்ருமான 'ஸௌத்ராமணி' யில் மட்டுமே ஸுரை (கள்) அர்ப்பணம் ஓரிடத்தில் வருகிறது. சில சூத்ர சக்திகளுக்கு (சில்லுண்டித் தேவதைகளுக்கு) அதில் பிரீதியிருப்பதால் அவற்றிடமிருந்து லோக சேஷமத்தைப் பெற ஸுரை ஹோமம் செய்யப்படுகிறது. நம் ராஜாங்கம் ரொம்ப strict-ஆக Prohibition (மதுவிலக்கு)-ஐப் பின்பற்றினாலும், அன்னிய தேசப் பிரமுகர்கள் வருகிறபோது, அவர்களால் நமக்கு ஏற்படக் கூடிய நன்மைக்காக, 'பரவாயில்லை' என்று அவர்களுக்கு மட்டும் மதுவிலக்குக்கு விலக்குத் தந்து ஓயின் கொடுப்பது சரியென்றால், ஸௌத்ரா மணியில் ஸுரா ஹோமமும் சரிதான். இங்கேயும்கூட ஸுரையானது உத்தம மான தேவதைகளுக்குரிய ஆஹவநீயத்தில் ஹோமம் செய்யப் படாமல், தக்ஷிணாக்னியில்தான் ஹோமம் செய்யப்படுகிற தென்பது குறிப்பிடத் தக்கது. ஹோம சேஷமானதால் மந்திரப் பூர்வமாகச் சுத்தியாக்கப்பட்ட ஸுரை கெடுதல் பண்ணா தென்று, மிஞ்சியதை யாகம் செய்கிறவர்கள் பானம் பண்ண வேண்டும். இதன் அளவு கால் அவுன்ஸுக்கும் குறைவானது. ஆகையால் யஜ்ஞம் என்று சொல்லி ஸோமபானம், ஸுரா பானம் என்று இஷ்டப்படி குடித்தார்கள் என்று குற்றம் சாட்டுவது மஹா அக்ரமம். யஜ்ஞசேஷமான மாம்ஸ ஸ்வீகரணத்தைப் பற்றிய புரளியைக் குறித்தும் முன்பே சொல்லியிருக்கிறேன்★.

ஸோம யாகங்களைப்பற்றிச் சிறிது சொல்கிறேன். இவற்றை 'ஸோம ஸம்ஸதை' என்றும் சொல்வதுண்டு. ஸம்ஸதை என்றால் என்ன? யாகத்திலே உத்காதா கானம் செய்கிற ஸாம வேத ஸ்தோத்திரத்தின் முடிவுக்குத்தான் 'ஸம்ஸதை' என்று பெயர். தேவதா பரமாக உள்ள எல்லாவற்றையுமே ஸ்தோத்ரம் என்று பொதுவில் சொன்னாலும், வைதிக வழக்குப்படி ரிக் வேதத்திலுள்ள ஸ்தோத்ரங்களுக்கு 'சஸ்த்ரம்' என்றே பெயர். இதையே ஸப்த ஸ்வரங்கள் உள்ளுறத் தொனிக்கிற மாதிரி ஸாம வேதத்தில் அமைத்துக் கானம் செய்கிறபோதுதான் ஸ்தோத்ரம் என்ற பெயர் ஏற்படும். இப்படிப்பட்ட ஸாமவேத

★ அருள் உரை 23-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள வேதம் என்கிற தலைப்பிலுள்ள 'ஜீவஹிம்ஸை செய்யலாமா?' என்கிற உரையைப் பார்க்கவும்.

ஸ்தோத்ர கானம்தான் ஸோம யாகங்களில் மிகவும் முக்கியம். பாசு-ஹவிர் யக்ஞங்களிலும் மற்ற நூற்றுக்கணக்கான யாகங்களிலும் ஹோமம்தான் முக்கியமாக நிறையச் செய்யப்படும். ஆனால் ஸோம யாகங்களில் ஹோமங்கள் குறைச்சலே. ஸ்தோத்ரங்கள்தான் அவற்றில் அதிகம். தேவர்களுக்கு ரொம்பவும் பிரீதியான ஸோமரஸம் ஹோமம் செய்யப்படுவதால்தான் இவற்றுக்கு ஸோம யாகம் என்று பெயர். ஸோம ரஸம் மட்டுமின்றி பசுவும் இவற்றில் உண்டு. இருந்தாலும் இந்த ஹோமங்களைவிட ஸாமகானம்தான் இவற்றில் நிறையச் செய்யப்படும். பிறகு ஹோமங்கள் குறைச்சலாகவே செய்யப்படும். அதனால் ஸோமயாகம் ஒருவிதத்தில் ஸாம யாகம்தான்! இந்த ஸாம கானம் ரொம்பவும் பரவசமுட்டுவதாக இருக்கும். ஒரு வித்வான் ஆலாபனை பண்ணிக் கொண்டே போய் தாரஸ் தாயி பஞ்சமத்தைப் பிடித்தவுடன் ரஸிகர்களுக்கு உத்ஸாஹம் உச்சிக்குப் போய் விடுகிற மாதிரி, ஸாம கானமான ஸ்தோத்ரங்களின் முடிவான ஸம்ஸ்தை வருகிறபோது யஜ்ஞபூமியில் கூடியிருப்பவர்களுக்கு, அப்படியே தேவலோகமே வந்து இறங்கி விட்டாற் போல் ஆனந்தம் கரைபுரண்டு போகும். அதனால் தான் ஸோம யஜ்ஞத்துக்கே ஸோம ஸம்ஸ்தை என்று பெயர் ஏற்பட்டு விட்டது.

இப்படிப்பட்ட ஸோம யாகங்களில்தான் ஹோதா, அத்வர்யு, பிரம்மா என்ற ரித்விக்குகளோடு உத்காதா என்ற ஸாம கானக்காரரும் சேர்ந்து பூர்ண யஜ்ஞ லக்ஷணத்தோடு இருக்கிறது. இந்த நாலு பேரில் ஒவ்வொருவருக்கும் உதவியாக மூன்றுபேர் இருப்பார்கள். ஆக அத்வர்யு கணத்தில் நால்வர், ஹோதா கணத்தில் நால்வர், உத்காதா கணத்தில் நால்வர், பிரம்மா கணத்தில் நால்வர் என்பதாக ஸோம யாகங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பதினாறு ரித்விக்குகள் இருப்பார்கள்.

ஸப்த ஸோம யக்ஞங்களில் முதலாவதான அக்னிஷ்டோமமே ப்ரகிருதி. மற்ற ஆறும் அதன் விக்குதிகள். அத்யக்னிஷ்டோமம், உக்த்யம், ஷோடசி, வாஜபேயம், அதிராத்ரம், அப்தோர்யாமம் என்பன அவற்றின் பெயர்கள்.

இவற்றில் வாஜபேயத்தை வெகு விசேஷமாகக் கருதிச் செய்வது வழக்கம். வாஜபேய யாகம் முடித்து யஜமானன்

ஸ்நானம் செய்து வருகையில் (யஜ்ஞ முடிவில் செய்வதற்கு அவ்ப்ருத ஸ்நானம் என்று பெயர்) அவருக்கு ராஜாவே ச்வேத சத்ரம் (வெண்பட்டுக் குடை) பிடிப்பான்! அவ்வளவு பெருமை இதற்கு. 'வாஜம்' என்றால் அன்னம்; 'பேயம்' என்றால் பானம். அன்ன பானாதிகளை அதாவது நல்ல தானியச் செழிப்பையும், நீர்வளத்தையும் லோகத்தில் ஏற்படுத்தித் தருவதால் இதற்கு இப்படிப் பெயர். இன்னொரு விதத்திலும் இந்தப் பெயர் பொருந்துகிறது. இந்த யாகத்தில் ஸோம ரஸ ஹோமம், பசு ஹோமம் (23 பசுக்கள்) இவற்றோடு வாஜ (அன்ன) ஹோமமும் உண்டு. அது ஆன பின்பு சேஷான்னத்தால் (மிகுதியுள்ள அன்னத்தால்) யஜமானனுக்கு அபிஷேகம் செய்வார்கள். இதை இந்த யஜ்ஞத்திலேயே சிறப்பான அம்சமாக நினைப்பதுண்டு. வாஜத்தையே (அன்னத்தையே) பேயம் (ஜலம்) போல் அபிஷேகம் செய்வதாலும் வாஜபேயம் என்ற பெயர் பொருந்துகிறது.

பிராமணன் சொத்தெல்லாம் ஸோமயாகத்துக்காகத்தான் என்று முன்பு சொல்வார்கள். திரவியங்களுக்காக ஓரளவும் பண்ணி வைக்கிற ரித்விக்குகளுக்குத் தக்ஷிணையாக நிறையவும் செலவிட வேண்டும். இப்பொழுது சொத்து ஒன்றையேதான் நினைத்துக் கொண்டு ஸோம யாகத்தை மட்டுமின்றி செலவேயில்லாத ஸந்தியா வந்தனத்தைக்கூட விட்டு விட்டிருக்கிறோம்! நாற்பது, ஐம்பது வருஷங்களுக்கு முந்திக்கூட நம்புதிரிகளில் பத்துக் குடும்பத்தில் ஒன்று வீதமாவது ஸோமயாகம் நடந்து வந்தது. அவர்களில் மூத்தவன்தான் ஸோம யாகம் செய்யலாமென்று இருந்ததால், அவனுக்குத்தான் சொத்துரிமையும் இருந்தது.

'வஸந்தே வஸந்தே' என்று சொல்லியிருப்பதால், தரித்திரர்களாக உள்ள பிராமணர்களுங்கூட யாசகம் வாங்கியாவது வருஷா வருஷம் ஸோம யாகம் பண்ணி 'ப்ரதி வஸந்த ஸோமயாஜி'கள் என்று பெயர் வாங்கிய ஒரு காலமும் இருந்தது!

மற்ற ஸோம யாகங்களைப் பண்ணா விட்டாலும் இவற்றில் முதலாவதான ஜ்யோதிஷ்டோமம் எனப்படும் அக்னிஷ்டோமத்தையாவது பண்ணினால் லோகத்தில் வைதிகபுரீ பிரகா

சிக்கத் தொடங்கும்.

இந்த இருபத்தியொரு யக்ஞங்களோடு நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களும் முடிந்து விடுகின்றன.

மற்ற ஸம்ஸ்காரங்கள்

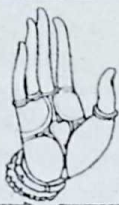
இந்த நாற்பதில் சொல்லாவிட்டாலும் ஹிந்துக்கள் அனைவரும் கர்ண வேதனம் (காது குத்தல்), அக்ஷராப்யாஸம் (படிக்க வைத்தல்) ஆகியவற்றையும் மதானுஷ்டானமாகவே செய்தாக வேண்டும்.

கடைசியில் செய்கிற தஹனமும் இப்படியே நாற்பதில் வராவிட்டாலும், அந்த்யேஷ்டி (அந்திய இஷ்டி - கடைசி வேள்வி) என்பதாக வைதிக மந்திரங்களோடு செய்யப்பட வேண்டியதாகும். அதைச் செத்துப் போனவனே பண்ணிக் கொள்ள முடியாதல்லவா? புத்திரர் அல்லது தாயாதிதாமே பண்ண வேண்டும்? அதனால் இவனது நாற்பது ஸம்ஸ்காரத்தில் வராமல் இவனுக்காகப் பிறர் பண்ணுவதான பித்ரு காரியங்களில் அது வந்து விடுகிறது.

ஆஹிதாக்கியாக இருக்கப்பட்ட ஒருவனுக்கு அவன் ஆயுள் பூராவும் உபாஸித்த க்ருஹ்யாக்கி, த்ரேதாக்கி (முத்தி) இரண்டையும் சேர்த்து இந்த நாலு அக்கிகளையுமே கொண்டு தஹன ஸம்ஸ்காரம் செய்ய வேண்டும். இவன் ரக்ஷித்த அக்கியே இவன் சரீரத்தைப் போக்கி ஜீவனைப் புண்ய லோகத்தில் சேர்க்கிறது. த்ரேதாக்கி உபாஸிக்காமல், க்ருஹ்யமாக ஓளபாஸனம் மட்டும் பண்ணினவனுக்கு அந்த ஓளபாஸனாக்கியினாலே தஹனம் செய்ய வேண்டும்.

இவன் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ளாமலே செத்துப் போனால்தான் இப்படி. துறவியானல் தஹனமே இல்லையே!

தஹன ஸம்ஸ்காரம் அந்த்யேஷ்டி என்றே யாகமாகச் சிறப்பிக்கப்படுவதால், முன்பே சொன்ன மாதிரி★ மிகவும் பக்குவமானவர்கள் தவிர, பாக்கிப் பேரெல்லாம் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொள்ளாமலே வாழ்க்கையை முடிப்பது சாஸ்திர ஸம்மதந்தான் என்று தெரிகிறது. எல்லா கிருஹஸ்தருக்கும் ஸன்னியாஸம் compulsory (கட்டாயம்) என்றால், இந்தத் தஹன கர்மா அவர்களுக்கு இராது! இது இருப்பதாலேயே ஸன்னியாஸம் 'கம்பல்ஸரி' இல்லை என்றாகிறது.

உடன் கட்டை ஏறுதல்

இதைச் சொல்லும்போது இன்னொன்றும் தோன்றுகிறது. இப்போது பலர் ஸ்தி, ஸஹகமனம், உடன் கட்டையேறுதல் என்ற பெயர்களில் பதியோடு சேர்த்துப் பத்தினியையும் உயிரோடேயே தஹனம் செய்வது வலுக்கட்டாயமாக நடத்தப் பட்டு வந்தது என்கிறார்கள். கொடூரமாக ஸ்திரீகளை சிதையிலே தள்ளிக் கொடுத்தினார்கள் என்று வைகிறார்கள். எங்கே யாவது யாராவது இம்மாதிரிக் கொடூரமும் பண்ணியிருக்க லாமோ என்னவோ? ஆனால் இது பொது விதி இல்லை. இஷ்டப்பட்டவர்கள் மட்டுந்தான்-பரமப் பதிவிரதைகளாக இருந்தவர்கள்தான்-புருஷன் போனபின் ஜீவனை வைத்துக் கொண்டு இருக்க முடியாமல் துடித்துத் தாங்களாகப் பிரியப் பட்டு உடன்கட்டை ஏறியிருக்கிறார்கள். என் பால்யத்தில்கூட இப்படிப்பட்ட பதிவிரதைகளைப் பற்றிக் கேட்டிருக்கிறேன். 'ஐயோ, உயிரோடு இப்படி அக்னியில் பொசங்குகிறாயே!' என்று பந்துக்கள் கதறியபோது, 'அக்னி பொசக்கவேயில்லை. புருஷனை ஆலிங்கனம் செய்து கொள்கின்ற ஸுகத்தோடாக் கும் சாகிறேன்' என்று சிரித்துக் கொண்டே சொன்னபடி தஹனமாயிருக்கிறார்களாம்!

★ அருள் உரை 34-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள நைஷ்டிக பிரம்மச்சரியம்; இல்லற வாழ்க்கை என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

ஆஞ்ஜநேயரின் வாலில் வைத்த நெருப்பு ஸீதையின் பதிவரத்யத்தால் (கற்புச் சக்தியால்) அவரைப் பாதிக்காமலே யிருந்தது. குமாரிலபட்டர் உமிக்காந்தல் அக்னியில் கருகின போது எதிரே நின்ற நம்முடைய ஆசார்யாளின் ஸான்னித்யத் தால் அவருக்கு உஷ்ணமே தெரியாமல் ஜில்லென்று இருந் தது★. அனேகப் பதிவிரதைகளுக்கு அவர்களுடைய பதிபக்தி யினாலேயே சிதாக்னி சந்தனமாக இருந்திருக்கிறது! அவர்கள் கட்டியிருந்த புடவை அத்தனை அக்னியிலும் எரியாமலே இருக்கும்! அதை எடுத்து வந்து பூஜை பண்ணுவதுண்டு.

இன்னும் உயர்ந்த கற்பரசியானால் பதியின் உயிர் போன வுடனேயே இவர்களது பிராணனும் தானாகப் போய்விடும். கண்ணகி கதையில் பாண்டிய ராணி இப்படித்தான், புருஷன் 'குற்றம் செய்து விட்டோமே!' என்று பிராணத் தியாகம் பண்ணினதும், தானும் உயிரை விட்டு விட்டாள். அஷ்டபதி பாடின ஜயதேவருடைய பத்னி பத்மாவதியைப் பற்றியும் இப்படி ஒரு கதை உண்டு. அவளுடைய பாதிவரத்யத்தைச் சோதித்துப் பார்க்க வேண்டும் என்று ராணி தமாஷுக்காக அவளிடம் ஜயதேவர் எங்கோ போன இடத்தில் மரண மடைந்து விட்டார் என்று சொன்னவுடனேயே அவளுடைய பிராணன் போய் விட்டது. இப்படி யோஜனை போதாமல் அனர்த்தம் பண்ணி விட்டோமே என்று ராணி ரொம்பப் பச்சாத்தாப்பப்பட்டபின் ஜயதேவரே கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் அனுக்ரஹத்தால் பத்மாவதியை உயிர்ப்பித்தார் என்று கதை.

இம்மாதிரிக் கற்பிலே உச்ச நிலையிலே இருக்கிற ஸ்திரீகள் தான் உடன்கட்டை ஏறினார்களே தவிர, பிறர் வலுக்கட்டா யப்படுத்தி ஸ்திரீகளைப் புருஷர்களோடு போட்டுக் கொளுத்தி விடவில்லை. வலுக்கட்டாயம் செய்யாததோடு இஷ்டப்பட்டு ஸஹகமனம் செய்யப் போனவர்களைத் தடுத்தும் கூட இருக் கிறார்கள். பாண்டுவின் இரண்டு பத்னிகளில் மாத்ரி (இவள் தான் நகுல, ஸஹாதேவர்களின் தாயார்) தன்னோடு பாண்டு சேர்ந்ததால்தானே பூர்வ சாப்ப்படிச் சாகும்படி ஆயிற்று என்று வேதனைப்பட்டுப் பிராயச்சித்தமாக உடன்கட்டை ஏறினாள். இதை அனுமதித்த பெரியவர்களே, குந்தியும் உடன்கட்டை

★அருள் உரை 12-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள முருகனின் வடநாட்டு அவதாரம் என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

ஏறப்போனபோது 'கூடாது, கூடாது. நீ உயிரை வைத்துக் கொண்டு இந்த ஐந்து குழந்தைகளையும் வளர்த்து ஆளாக்கு வதுதான் முறை' என்று தடுத்ததாகப் பாரதத்தில் பார்க்கி ரோம்.

அப்பர் ஸ்வாமிகள் அந்தப் பேர் பெறாமல், மருள் நீக்கியார் என்ற பெயரில் பாலராக இருந்தபோது அவருடைய தகப்பனாரான புகழனார் மரணமடைந்து விட்டார். அப்போது பதிவிரதையான மாதினியார் என்ற அவருடைய பத்தினி உடன்கட்டை ஏறினாள் என்று 'பெரிய புராணம்' சொல்கிறது. இந்தக் கற்பைவிட உசந்ததாயிருக்கிறது, இவர்களுடைய புத்திரி (அதாவது அப்பரின் தமக்கை) காட்டிய பாதவிரதம். அவளுக்குத் திலகவதி என்று பெயர். சின்ன வயசுதான். இன்னும் கல்யாணமாகவில்லை. கல்யாணமாகாமலேயே கற்பு என்பதுதான் இதில் விசேஷம்! பல்லவராஜாவிடம் சேனாதிபதி யாக இருந்த கலிப்பகையார் என்பவருக்கு இவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுப்பதாக நிச்சயம் பண்ணியிருந் தார்கள். ஆனால், புகழனார் இறந்த அதே சமயத்தில், நல்ல வாலிபரான கலிப்பகையும் யுத்த பூமியில் வீர ஸ்வர்க்கம் அடைந்து விட்டார் என்ற தகவல் வந்தது. உடனே அந்தச் சின்னப் பெண், 'அவருக்கென்று என்னை எப்போது பெரியோர்கள் நிச்சயம் செய்துவிட்டார்களோ, அப்போது அவருக்கு நான் மனைவிதான். எனக்கு இந்த எண்ணம் வந்த பிறகு, நான் இன்னொரு ஆடவனுக்கு மாலையிட மாட்டேன். அவர் போய்விட்டதால் நானும் பிராணத் தியாகம் பண்ணி விடப் போகிறேன்' என்று அதிசயமான கற்பு வேசத்தில் புறப்பட்டுவிட்டாள். அப்புறம்தான் அப்பர் ரொம்பவும் அழுது அவளைத் தடுத்து, 'அப்பா, அம்மா இருவரும் போனபின் நீயும் இல்லாமல் சின்னஞ் சிறுவனான நான் தன்னந்தனியாக என்ன பண்ணுவேன்? நானும் உன் பின்னாலேயே பரலோகம் வந்துவிடுகிறேன்' என்று பிடிவாதம் செய்தார். வேறு வழி யின்றித் தம்பியின் பராமரிப்புக்காக, பரமத் தியாகமாக அவள் உயிர் வாழுவது என்ற முடிவு செய்தாள். திலகவதி என்ற பேருக்கேற்ப மாதர்குலத் திலகம் என்கிறார்களோ, அப்படி வாழ்ந்தாள். பிற்பாடு ஜெனத்துக்குப் போய் தர்மஸேனராகி விட்ட மருள்நீக்கி மறுபடி சைவத்துக்கு வந்து நாமெல்லோரும் கொண்டாடும் அப்பர் ஸ்வாமிகளாக ஆனதற்கு அவள்தான்

காரணம்; அது வேறு கதை!

ராஜஸ்தானத்து உத்தம ஸ்திரீகள் இந்த ஸஹகமன நெறியை விசேஷமாக அனுஷ்டித்திருக்கிறார்கள்.

நான் சொல்ல வந்தது, கட்டாய உடன்கட்டை கிடையாது என்பது. ஆனால், தாமாக இப்படிப் பிராணத் தியாகம் பண்ண முன் வருபவரை ரொம்பவும் மதித்து அப்படிப் பண்ண நம் சாஸ்திரம் அனுமதித்திருக்கிறது.

‘பதி போனபின் நாம் உயிரை வைத்துக் கொண்டிருக்க முடியாது’ என்று நினைக்கும் உயர்ந்த உணர்ச்சி இன்றைக்கும் யாராவது லக்ஷத்தில், கோடியில் ஒரு ஸ்திரீக்கு இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதனால்தான் எப்போதாவது வருஷத்துக்கு ஒருதர மாவது, ஏதாவது ஊரில் இப்படி ஒரு ஸ்திரீ உடன்கட்டை ஏறினாள்; சட்டம் இடம் தராத போதிலும், பந்துக்கள் தடுத்த போதிலும் கேட்காமல் இப்படிப் பண்ணினாள் என்று பேப்பரில் பார்க்கிறோம். பழைய காலத்து உடன்கட்டைகளைவிட இதுதான் ரொம்ப விசேஷம் என்று எனக்குத் தோன்றுவ துண்டு. பூர்வத்தில் அந்த லக்ஷியத்துக்கு அனுகூலமான சூழ்நிலை இருந்து பல பேர் அப்படிச் செய்தார்கள். இதனால் பிறத்தியார் கட்டாயப்படுத்தா விட்டாலும், இப்படிப் பல பேர் போவதைப் பார்த்து, அவர்களுக்கு உத்தம லோகம் ஸித்திப்பதாகச் சொல்கிறார்களே என்று தாங்களாகவே அரை மனஸாக ஓரிரண்டு பெண்கள் அக்காலத்தில் ஸஹக மனம் பண்ணியிருக்கலாம். இன்றைக்கோ அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை இல்லாததால் இத்தனை கலிப் பிரவாஹத்தில், சீர்திருத்த நாட்களில் யாராவது உடன்கட்டை ஏறினால் இதுதான் ரொம்ப genuine (உண்மையானது) என்று நினைக்கிறேன்!

இதே மாதிரி இன்னொன்றைக்கூட நினைப்பதுண்டு. குரு குலவாஸம் வேண்டுமென்று நான் அடிக்கடி சொல்கிறேன் அல்லவா? சதி மாதிரிதான் இதுவும் இப்போதைய சூழ்நிலை யில் மறந்தேபோன விஷயமாகி விட்டது. முன்பு ஸர்வ சாதாரணமாக இருந்த குருகுல முறையை இப்போது நடத்து வது அஸாத்யமென்கிற அளவுக்கு ஆக்கியிருக்கிறோம். இப்படி இருக்கிற நிலையிலேயே இன்னமும் யாராவது ஒரு

பையன், இரண்டு பையன் பிஷாசர்யம் பண்ணி குருகுல வாஸம் பண்ணினால் இதுதான் ஆதிகாலத்தில் பண்ணினதை விடவும் genuine என்று நினைப்பதுண்டு.

ஸன்னியாஸம் எல்லோருக்கும் 'கம்பல்ஸரி' இல்லை என்கிற மாதிரியே, ஸஹகமனம் பெண்கள் யாவருக்கும் கம்பல்ஸரி இல்லை என்பதற்கு ஓர் அழுத்தமான காரணம் சொல்கிறேன். தர்ம சாஸ்திரங்களில் விதவா தர்மங்கள் என்பதாகக் கைம் பெண்கள் இருக்க வேண்டிய முறைகளைப் பற்றி நிறையச் சொல்லியிருக்கிறது. எல்லோருக்கும் ஸன்னியாஸம் என்றால் தஹன ஸம்ஸ்காரமே சாஸ்திரத்தில் இருக்காது என்ற மாதிரி, விதவைகள் எல்லோரும் புருஷனோடேயே சிதை ஏற வேண்டும் என்று கட்டர்யம் இருந்திருந்தால், விதவா தர்மம் என்று ஒன்று இருக்கவே இடம் இருந்திருக்காது அல்லவா?

மரணமானது எப்போது வருகிறது என்று எவருக்கும் தெரியாது. பால்யத்திலோ அல்லது கிருஹஸ்தாசர்மத்திலோ திடீரென்று மரணம் ஸம்பவித்து விடலாம். அதனால் எல்லோரும் ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொண்டுதான் சாக வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆனபடியால் இவர்களை உத்தேசித்தாவது தஹன ஸம்ஸ்காரம் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும். விதவா தர்ம விஷயம் அப்படியில்லை. புருஷன் போய்விட்டான் என்றால் உடனே ஒருத்தியைச் சேர்த்து கொளுத்தத்தான் வேண்டுமென்பது சாஸ்திர அபிப்பிராயமானால் அப்புறம் விதவா தர்மம் என்று ஒன்றை எழுதி வைக்கக் கொஞ்சம்கூட இடமில்லை!

ஸம்ஸ்கார லக்ஷயம்

இத்தனை ஸம்ஸ்காரங்களை (நாற்பதுக்கும் மேலேகூட ஒன்றிரண்டை)ச் சொன்னேன். வாழ்நாள் முழுக்க வேள்வி

நடத்தி, அதனால் வாழ்க்கையையே லோக ஷேமார்த்தமான வேள்வியாக ஆக்கிவிட்டு ஒருத்தன் சாகிறபோது மந்திரப்பூர்வமாக ஸம்ஸ்காரம் பண்ணி அதனாலும் லோக ஷேமத்தை உண்டுபண்ணும்படி வைத்திருக்கிறது. தஹனம் இறுதி வேள்வி. ஸம்ஸ்காரங்கள் ஒரு ஜீவனை உத்தேசித்து அவனைச் சுத்தப் படுத்துகிறபோதே அதில் பிரயோஜனமாகிற மந்திர சப்தம் லோகத்துக்கெல்லாம் நல்ல வைப்ரேஷனைக் கொடுக்கிறது. தனி ஆளுக்கான கர்மா ஆயினும் ஸமஸ்த ஜீவ குல ஷேமத்தை வேண்டாத கர்மா எதுவுமில்லை. 'ஐகத் ஹிதாய க்ருஷ்ணாய' என்றே எந்தக் கர்மாவும் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. மந்திர ராஜா வான காயத்ரீயிலும், 'என் புத்தியை நல்ல நெறியில் தூண்டு' என்று இல்லாமல் 'எங்கள் புத்தியை' என்பதாக இத்தனை ஜீவர்களையும் உத்தேசித்துத்தான் பிரார்த்திக்கப்படுகிறது. ('எங்கள்' என்று பன்மையில் சொல்லியிருப்பதால் ஒரு பிராமணன் பண்ணினாலே நம்மையும் சேர்ந்துவிடும் என்று பிராமணர்கள் குதர்க்கம் பண்ணிக்கொண்டு காயத்ரீயை விட்டு விடக் கூடாது! பிற ஜாதியார், வெளி தேசத்துக்காரர்கள், இன்னம் பசு, பட்சி, பூச்சி, பொட்டு என்ன இருக்குமோ அத்தனையையும் உத்தேசித்து பிரம்ம-ஶுத்ரிய-வைசியர்கள் இப்படி 'எங்கள்' என்று பிரார்த்திக்க வேண்டும் என்பதே சரியான அர்த்தம்.)

நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களில் யஜ்ஞங்கள்தான் பெரும்பான்மையாக இருப்பதைக் கவனித்திருப்பீர்கள். இவற்றின் பலனைப் பற்றிப் பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் மந்திரம் இருக்கிறது (IV 4.22). 'ஆத்மாவை பிராமணர்கள் வேதாப்பியாஸத்தாலும் யஜ்ஞத்தாலும் தானத்தாலும் தபஸாலும் உபவாஸத்தாலும் அறிய முயல்கிறார்கள்' என்று அது சொல்கிறது. இந்த முயற்சி லித்தியானதும், இதெல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டு ஸன்னியாசிகளாகக் கிளம்பி விடுகிறார்கள் என்று அது தொடர்ந்து சொல்கிறது. ஆகையால் கர்மாவைப் போக்கிக் கொள்ளவேதான் இத்தனை விஸ்தாரமான யஜ்ஞாதி கர்மாக்கள் என்று ஆகிறது. யக்ஞத்தில் இருக்கிற மற்ற பலன்களைவிட அதுவே கர்மாவை விடுவதற்குப் பழகுகிறதே, அதுதான் விசேஷமானது. அதுவே பெரிய கர்மாவாக இருந்து கொண்டு எப்படித் கர்மாவை விடுவதற்கும் பழக்கும்?

கர்மாவில் இரண்டு தினுக. ஒன்று - நாம் சொந்த ஆசைகளின் மீது மனஸுக்குப் பிடித்தபடி பண்ணுவது. இது மனஸைத் தெளிவிக்கிறதற்குப் பதில் மேலும் குழப்பிக் கர்மமூட்டையை இன்னும் பெரிசாகத்தான் ஆக்கும். இன்னொன்று, இப்படி ஆசையில்லாமல், சாஸ்திரம் சொல்கிறது என்பதற்காகவே பண்ணி ஈச்வரார்ப்பணம் செய்வது. இப்படிச் செய்கையில் ஒரு கர்மாவானது சித்த மலத்தை நீக்கி கர்ம மூட்டையை லேசாக்குவதாகிறது. கர்மாவையே விட்டு விடும்படி ஒரு ஸ்டேஜில் பண்ணிவிடுகிறது. அப்புறம் அப்படி விட்டவன் மூலம் பராசக்தியின் கருணையே லோக ஷேமார்த்தம் கர்மா பண்ணவும் பண்ணலாம். ஆனாலும் இவனுக்கு கர்த்ருத்வம் (நான் பண்ணுகிறேன் என்ற doership) இராது.

சித்த மலம் எப்படி நீங்குகிறது? ஆசை, த்வேஷம், லாப-நஷ்டம், ஜயாபஜயம் (வெற்றி-தோல்வி) இவற்றுக்கு மனஸில் இடமேயில்லாதபடி, பெரிசாக யக்கும் என்று இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அதிலேயே சரீரம், வாக்கு, மனஸ், புத்தி எல்லாவற்றையும் ஈடுபடுத்துகிறபோது இந்த concentration-ஆலேயே (ஒருமுக அடர்த்தியினாலேயே) சித்தமலம் நீங்குகிறது. சித்தம் ஒரே சஞ்சலமாக நாலா திசையும் பாயாமல் ஒன்றிலேயே ஈடுபட்டிருந்தால், பூதக் கண்ணாடியில் ஸூர்ய கிரணம் ஒரு பாயின்ட்டில் கான்ஸென்ட்ரேட் ஆகும்போது, அடியிலே இருக்கிற காகிதத்தில் தீப்பொறி உண்டாகிறதைப் போல் சித்த மலத்தை எரிக்கிற பொறி உண்டாகிறது. காரியமாக நூறாயிரம் ஒவ்வொரு யாகத்திலும் இருக்கும்; மந்திரமாக எத்தனையோ அதில் இருக்கும்; தினுக தினுகாகத் திரவியங்களும் வேண்டியிருக்கும். இதிலெல்லாம் இப்படி அனேகம் இருந்தாலும் இத்தனையும் ஒன்றையே மத்தியாகக் கொண்டு, அதைக் குறித்தே ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்ற நினைவு அந்த ஆதாரமான ஒன்றிலேயே கர்த்தாவின் சித்தத்தை ஒருமுகப் படுத்தியிருக்கும்.

ஒரு ராஜா அச்வமேதம் செய்வதென்றால் எத்தனை காரியங்கள்? யஜ்ஞ சாலையில் இன்னின்ன மிருகங்களைக் கொண்டுவந்து கட்ட வேண்டும்; புலி முதலானவற்றைக்கூடக் கொண்டு வர வேண்டும் என்றெல்லாம் இருக்கிறது. இப்படிப் பல வருஷங்கள் ஒரே நினைப்பாக ஓடியாடி ஒருத்தன் காரியம்

பண்ணினால் அப்படிப்பட்ட காரியமே சித்த அழுக்கைப் போக்கி, கார்யமற்ற பெரிய நிலைக்குப் போக இவனைத் தயார்ப்படுத்தி விடுகிறது. இப்படியேதான் கோபுரம் கட்டுவது பெரிதாகக் குளம் வெட்டுவது அல்லது பெரிய அளவில் ஏதோ பொதுத் தொண்டு செய்வது என்று பண்ணுகிறபோது அந்தந்தக் காரியம் முடிந்து ஏற்படுகிற பலன் ஒருபக்கமிருக்க, அதைச் செய்யும்போதே, அறுபது நாழியும் 'அதே குறியாகச் செய்வதாலேயே ஏற்படுகிற சித்தகத்திதான் எனக்கு ரொம்ப விசேஷமானதாகத் தோன்றுகிறது.

இப்படி யஜ்ஞாதிகளைப் பண்ணியும் ஒருத்தன் இந்த ஜன்மாவிலேயே காரியத்தை விட்டு ஸன்னியாஸியாகா விட்டாலும் பரவாயில்லை. அவனும் புண்ணிய லோகத்தை அடைந்து, அப்புறம் ஈச்வரானுக்கிரஹத்தால், அந்த ஈச்வரனே காரியமற்ற பிரம்மத்தில் பரமாத்மாவாக ஒடுங்குகிறபோது தானும் ஒடுங்கி ஒன்றாகி விடுகிறான். ஈச்வரன் மறுபடி வெளி முகப்பட்டு ஸ்ருஷ்டி செய்தாலும் இவன் அந்த ஸ்ருஷ்டியில் மாட்டிக் கொள்ளாமல் தப்பித்துக் கொண்டு விடுகிறான். அல்லது இன்னொரு விதமாகவும் சொல்வதுண்டு: கிருஷ்ண பரமாத்மா கீதையில் யோக ப்ரஷ்டனானவன் (யோகம் பண்ணியும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் அடையாமல் இறந்து போகிறவன்) அடுத்த பிறவியில் விட்ட இடத்திலிருந்து ஆரம் பித்து மேலே போகிறான் என்கிறாரல்லவா? யோகம் என்றது யாகம் முதலான கர்மாக்களுக்கும் பொருந்தும்தான் என்று சொல்வதுண்டு. அதாவது இவற்றைப் பண்ணியும் ஸன்னியாஸி யாகாதவனும் அடுத்த ஜன்மாவில் பிறக்கும்போதே விவேகியா கப் பிறந்து கர்மாவை விடுகிற அளவுக்குப் பக்குவியாகி ஸன்னியாஸம் வாங்கிக் கொண்டு ஸாக்ஷாத்காரம் அடைகிறான் என்று சொல்வதுண்டு.

இந்த ஸம்ஸ்காரங்கள் இல்லாதவர்கள் தங்கள் தொழிலை ஒழுங்காகச் செய்து, தெய்வ பக்தியோடுகூட ஆலயம் தொழுவது, ஸ்தோத்ரங்கள் படிப்பது முதலானவற்றையும் ஓளபாஸனத்தையும் பித்ரு கடன்களையும் பண்ணிக் கொண்டு யோக்கியர்களாக இருப்பதாலேயே ஸத்தி அடைகிறார்கள்.

அந்தணனின் அன்றாடம்

‘இத்தனை ஸம்ஸ்காரங்களை இந்தக் காலப் பிராமணர் செய்ய முடியுமா? செய்ய முடியாததைச் சொல்லி என்ன பிரயோஜனம்?’ என்றால்? ‘முடியும் - முடியாது என்று நானே பிரித்துக் கொடுத்து விட்டால், அவர்கள் ‘முடியாது’ லிஸ்ட்டைத் தாங்களும் நீட்டிக் கொண்டுபோய் எதுவும் செய்யாததாகி விடுமே!’ என்று நான் யோஜிக்கிறேன். அதனால் இப்போது முடியுமோ முடியாதோ? பிராமணர்கள் ரிடையர் ஆன பிறகாவது, அப்புறமும் எக்ஸ்டென்ஷன், வேறு உத்தியோகம் என்று பறக்காமல் அவர்களுக்கான எல்லா அனுஷ்டானங்களையும் செய்யப் பிரயத்தனம் செய்ய வேண்டும் என்ற அபிப்பிராயத்தில் சொல்கிறேன்.

சாஸ்திரம் பிராமணனுக்குப் போட்டுத் தந்திருக்கிற தினசர்யை (daily routine: அன்றாட அலுவல்) என்னவென்று சொல்கிறேன். ரொம்பவும் கடுமையான ‘ரூடின்’ தான். ஸூர்யோதயத்துக்கு ஐந்து நாழிகை (இரண்டு மணி) முன்னதாகவே, அதாவது நாலு மணிக்கே எழுந்துவிட வேண்டும். ‘பஞ்ச பஞ்ச உஷ்த்தகாலே’ என்பார்கள். ‘ஐந்து x ஐந்து’ அதாவது ‘இருபத்தைந்தாவது நாழிகையில்’ என்று அர்த்தம். முதல் நாள் ஸூர்யாஸ்தமனத்திலிருந்து மறுநாள் உதயம் வரையுள்ள முப்பது நாழிகையில் இருபத்தைந்து நாழிகையானபின் என்று அர்த்தம். இதிலிருந்து ஸூர்யோதயம் வரை பிராம்ம முஹூர்த்தம். இப்படி விழித்துக் கொண்டு பல் துலக்கி, பச்சை ஜலத்தில் ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டு ஸந்தியாவந்தனம் செய்ய வேண்டும். மற்ற ஜபங்கள் செய்ய வேண்டும். ஓளபாஸன அக்னிஹோத்ர ஹோமங்களை அடுத்ததாகச் செய்ய வேண்டும். இது தேவ யக்ஞம். அப்புறம் பிரம்ம யக்ஞம். அதாவது வேத அத்யயனம் பண்ணுவது; இதில் சில தர்ப்பணங்களும் பண்ண

வேண்டும். (சில ஸூத்ரக்காரர்கள் இதைப் பிற்பாடு செய்கிறார்கள்.) ஒரு பகல் பொழுதை - அதாவது காலம்பற 4 மணியிலிருந்து ராத்ரி 8 மணி வரையுள்ள 16 மணியை - எட்டு பங்காக்கினால் இதோடு ஒரு பங்கு முடிந்திருக்கும்.

இரண்டாம் பாகத்தில் அத்யாபனம் என்பதாக வேதத்தைச் சிஷ்யனுக்கு ஒதுவதில் ஆரம்பிக்க வேண்டும். அப்புறம் பூஜைக்கான புஷ்பங்களைத் தானே பறித்து வர வேண்டும். பிறகு, இவனுக்குச் சம்பளம் என்று இல்லாததால், மூலதனமாகப் போதிய மானியம் இல்லாவிடில், வாழ்க்கைச் செலவுக்காகவும், யஜ்ஞச் செலவுக்காகவும் பொருள் ஆர்ஜிதம் செய்யத் தக்க ஸத்பாத்திரங்களிடம் போய் திரவியம் வாங்கி வர வேண்டும். இப்படித் தானம் வாங்க (அளவோடு அத்யாவசியத்துக்கே வாங்க) பிராமணனுக்கு உரிமை உண்டு. தானம் வாங்கினதில் கணிசமான பகுதியை இவன் யஜ்ஞத்தில் ரித்விக்குகளுக்குத் தக்பிணையாகத் தானம் கொடுத்தும் விடுகிறான் என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும். பிராமணனுக்குரிய ஆறு தொழில்களில் 'ப்ரதிக்ரஹம்' என்பது தனக்கு வாங்கிக் கொள்வது; 'தானம்' என்பது இவன் பிறருக்குக் கொடுக்க வேண்டியது. 'பிராமணனுக்கு மட்டும் தானம் வாங்க ரைட்டா?' என்கிறவர்கள், அவன் தானம் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதையும், முக்கியமாக இப்படிக் கொடுக்கவேதான் அவன் வாங்கினான் என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். அது தவிர, இனிச் சொல்லப் போகிற ஆதித்ய, பூத யஜ்ஞங்களாலும் இவன் தாதாவாக இருக்கிறான். இப்படி ஒரு நாளில் இரண்டாம் பாகமும், மூன்றாவது பாகத்தில் கொஞ்சமும் ஆகியிருக்கிற போது மாத்யான்னிக ஸ்நானம் பண்ணினால் உடனே மாத்யான்னிக ஸந்தி செய்யச் சரியாக இருக்கும். அப்புறம் பித்ரு தர்ப்பணம் முதலியன. பிறகு பூஜை. நெருப்பிலே பண்ணும் ஹோமம், ஜலத்தால் பண்ணும் தர்ப்பணம், பஞ்சேந்திரியங்களால் நுகரப்படும் ஸகல வஸ்துக்களையும் ஈச்வரார்ப்பணம் பண்ணுவதான பூஜை என்ற மூன்றும் செய்யப்பட வேண்டியவை. பூஜையோடு நாலாம் பாகம் முடிந்து, பகல் பன்னிரண்டு மணியாகியிருக்கும்.

இதுவரை செய்த ஹோமத்தினாலும் பூஜையாலும் தேவ யக்ஞமும், முன்னே சொன்னபடி பிரம்ம யஜ்ஞமும்;

தர்ப்பணத்தால் பித்ருயஜ்ஞமும் பண்ணியாயிற்று. பஞ்ச மஹா யஜ்ஞங்களில் பாக்கி இரண்டு மனுஷ்ய யஜ்ஞம் என்ற விருந்தோம்பலும், பூதயஜ்ஞம் என்பதாகப் பிராணிகளுக்குப் பலியும் பிச்சையும் போடுவதுமாகும்.

இந்த இரண்டையும் முக்கியமாகக் கொண்டே பகலின் ஐந்தாவது பாகத்தில் வைச்வதேவம் என்ற கர்மா பண்ணப் பட வேண்டும். இதிலே ஹோமம் என்று அக்னியில் அன்னத் தைப் போடுவதோடு, அதே அன்னத்தைப் பலியாக, அதாவது அக்னியில் போடாமல், பல இடங்களில் வைக்க வேண்டும். பல தேவதைகளை உத்தேசித்து அக்னியில் ஹோமமும், க்ருஹத்தின் பல ஸ்தானங்களில் பலிகளும் போட்ட பிறகு நாய், காகம் முதலிய மிருக பக்ஷிகளுக்காக வீட்டு வாசலுக்கு வெளியே மந்திரோக்தமாக அன்னத்தைப் பலி போட வேண்டும். பிச்சைக்கு வருகிறவனுக்காகவும் சண்டாளனுக்காகவும் பதிதனுக்காகவும்கூட, இதேபோலப் பலியை மந்திர பூர்வமாகப் போட வேண்டும். இதுவே பூதயஜ்ஞம். இதன்பின் மனுஷ்ய யக்ஞமான ஆதித்யம், அதாவது அதிதி ஸத்காரம் அல்லது விருந்தோம்பல். Aatithyam என்பதே சரி. Aadityam என்றால் ஆதித்யனான ஸூர்யனைச் சேர்ந்தது என்றாகும். அது தப்பு. எல்லாரும் ஆதித்யமும் வைச்வதேவமும் ஒழுங்காகச் செய்தால் வேலையில்லாப் பிரச்னை, பிச்சைக்காரர் பிரச்னை, திருட்டு என்ற மூன்றின் பாதிப்புமே வெகுவாகக் குறைந்துவிடும்!

இதற்குப் பிறகுதான் அதாவது பிற்பகல் ஒரு மணிக்கு மேல்தான் பிராமணனுக்குச் சாப்பாடு. அதுவரை காபி, டிபன் கூடாது. மோர், கூர்ம் வேண்டுமானால் சாப்பிடலாம். இது நித்யப்படி. இதோடு பாக-ஹவிர்-ஸோம யக்ஞங்களோ மற்ற காம்யமான யஜ்ஞங்களோ சேர்கிற நாட்களில் இன்னும் அதிக நாழியாகும். அச்சமயங்களில் மற்ற கர்மாக்களில் சில அட்ஜஸ்ட்மென்ட்கள் உண்டு. சிராத்த தினங்களானாலும் அதிக நாழியாகும். சிராத்தம் ஆரம்பிப்பதே அபரான்ன காலத்தில்தான். அது என்னவென்று சொல்கிறேன்.

பின்மாலையிலிருந்து முன்மாலை முடியப் பதினாறு மணியை, எட்டு பங்காகப் பிரித்தது போலவே, ஸூர்யோத

யத்திலிருந்து ஸூர்யாஸ்தமனம் வரையுள்ள பன்னிரண்டு மணியை ஒவ்வொன்றும் ஆறு நாழிகை கொண்ட ஐந்து பாகங்களாகவும் பிரித்திருக்கிறது. இதன்படி ஆறு மணிக்கு ஸூர்யோதயம் என்றால் 8-24 வரை பிராதஃகாலம். 8-24 லிருந்து 10-48 வரை ஸங்கவ காலம். 10-48 லிருந்து பகல் 1-12 வரை மாத்யான்னிக காலம் (மத்தியான்னம் என்பது). 1-12 லிருந்து 3-36 வரை அபரான்ன காலம். 3-36 லிருந்து 6 வரை (அதாவது அஸ்தமனம் வரை) ஸாயங்காலம். (அஸ்தமனத்தை ஒட்டினது ப்ரதோஷகாலம். 'தோஷம்' என்றால் இரவு. 'ப்ர' என்றால் முன்னால். இங்கிலீஷ் pre-யும் இதேதான். இரவின் முந்திய காலம் பிரதோஷம்.)

சிராத்தம் அபரான்னத்தில் செய்ய வேண்டும் என்றேன். சிராத்தம் முதலான பித்ரு காரியங்களுக்குப் பிறகுதான் பூஜை முதலான தேவ காரியம். செய்ய வேண்டும்.

போஜனத்துக்குப் பின் புராணம் படிக்க வேண்டும்.

அதன்பின் பிற ஜாதியாருக்கு அவரவர் வித்யைகளைக் கற்பிக்க வேண்டும். கொஞ்சங்கூடச் சிரம பரிகாரத்துக்குப் பொழுதில்லாமல் மறுபடி ஸாயங்கால ஸ்நானம், ஸந்தியா வந்தனம், ஓளபாஸன அக்னி ஹோத்ரம், மற்ற ஜபங்கள், இரவில் செய்கிற வைச்வதேவம், ஸத்தகா சிரவணம் இவற்றைச் செய்துவிட்டு அப்புறம் போஜனம் செய்து சயனிக்கப் போக வேண்டும். அனேக நாட்களில் இரவில் பலகாரம்தான். ஏகாதசியில் முழுநாளும் பட்டினி.

ஒரு க்ஷணம் விடாமல் கர்மாதான்; tight work-தான். சாஸ்திரங்களைப் பிராமணர்கள் எழுதி வைத்துக் கொண்டார்கள், ரக்ஷித்தார்கள் என்பதால் ஹாய்யாக வேலையில்லாமல் இருக்க வேண்டும் என்று பண்ணிக் கொண்டு விடவில்லை. இடுப்பை உடைக்கிற மாதிரி வேலையும், மனஸைத் துளி இப்படி அப்படிப் போகாமல் கட்டிப் போடுகிற நியமங்களை யுமே வைத்துக் கொண்டார்கள்.

இப்போது பத்துமணி ஆபீஸுக்குப் போகிறவர்களும் பிராம்ம முஹூர்த்தத்தில் எழுந்து, ஓளபாஸன, அக்னி

ஹோத்ர, பிரம்ம யக்கும் வரையில் பழைய கிரமப்படியே முடித்து, ஸங்கவ காலத்திலேயே (8-24 விருந்து 10-48) பூஜை மாத்யான்னிகங்களைப் பண்ணி விடலாம். 'மாத்யான்னிகம்' என்றே பெயர் இருந்தும் கால நிலைமையை உத்தேசித்து அதை ஸங்கவ காலத்தில் பண்ணலாம் என்கிறேன். சாயங்காலம் ஆபீஸிலிருந்து வந்து சாஸ்திரப்படியே எல்லாம் செய்யலாம். மனமிருந்தால் வழியுண்டு. லீவு நாட்களில் எல்லாவற்றையும் பண்ணலாம்.

காலமே எழுந்தவுடன் ஷிஃப்ட் என்று ஒடுகிறவர்களும் முடிந்தவரையில் செய்ய வேண்டும். மாலையில் சேர்த்து வைத்துக் காயத்ரி பண்ண வேண்டும். ஒரு வாரம் காலை ஷிஃப்ட் என்றால் அப்புறம் ஒரு வாரம் பிற்பகல் ஷிஃப்ட், இரவு ஷிஃப்ட் என்று வருகிறதோ இல்லையோ? இவற்றில் முடிந்த அனுஷ்டானங்களையெல்லாம் செய்ய வேண்டும்.

செய்யவில்லையே என்ற தாபம் இருக்க வேண்டும்; செய்ய வேண்டும் என்ற ஆர்வம் இருக்க வேண்டும். அதற்கே ஒரு 'வால்யூ' உண்டு. கருணாமூர்த்தியான பகவான் இதைக் கவனிக் காமல் போகமாட்டான்.

'ரிடையர் ஆகிவிடப் போகிறோமே!' என்று அழாமல், 'எப்போது ரிடையராகி அனுஷ்டானங்கள் எல்லாவற்றையும் பண்ணுவோம்?' என்று எண்ண வேண்டும். ரிடையரான பிறகே அத்யயனத்திலிருந்து ஆரம்பித்து அனுஷ்டானங்களைப் பண்ணினவர்களும் லக்ஷத்தில் ஒருவர் இல்லாமலில்லை!

உலகில் எந்த மத்தையும்விடத் தொன்றுதொட்டு வந்திருக்கிற இந்த அனுஷ்டானங்கள் நம்மோடு போய்விடாமல் இவற்றால் நாம் பெறுகிற நன்மையையும், லோகம் பெறுகிற நன்மையையும் உண்டாக்குவதற்கே ஸகலப் பிரயத்தனமும் பண்ண வேண்டும்!

வித்யா ஸ்தானம்: உபவேதங்கள்

வேதங்கள் நாலு, வேதாங்கங்கள் ஆறு, உபாங்கங்களான மீமாம்ஸை-நியாயம்-புராணம்-தர்ம சாஸ்திரம் என்கிற நாலு. ஆக மொத்தம் இந்தப் பதினாலுமே ஹிந்து மதம் என்று சொல்லப்படுகிற ஸநாதன தர்மமான வேத ஸமயத்துக்கு ஆதாரமாக இருக்கப்பட்டவை.

தர்மத்தைச் சொல்லி, ஆத்மாவைச் சுத்தப்படுத்துவதால் இவற்றைத் 'தர்ம ஸ்தானங்கள்' என்பார்கள். அதோடு இவை அறிவையும் மனஸையும் வளர்ப்பதால் 'வித்யா ஸ்தானங்கள்' என்றும் பெயர் பெற்றிருக்கின்றன.

ஆத்மாவை நேராகச் சுத்தப்படுத்தப் பிரயோஜனப் படாமல் உடம்பை ரக்ஷித்து, அறிவைத் தந்து, உணர்ச்சிகளை உண்டாக்கி, மனஸுக்கு இன்பம் தருவதாக உள்ள வேறு நாலு சாஸ்திரங்களும் உண்டு. அவை தர்ம ஸ்தானமாக இல்லாமல் வித்யா ஸ்தானமாக மட்டும் இருக்கிறவை. இவற்றைச் சேர்த்தால் வித்யா ஸ்தானங்கள் பதினெட்டு.

இப்படி வித்யா ஸ்தானமாக மட்டும் உள்ள நான்கு: ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தர்வ வேதம், அர்த்த சாஸ்திரம் என்பன. அவற்றை 'உபவேதங்கள்' என்பார்கள் ★.

இவற்றில் ஆயுர்வேதம் என்பது வைத்ய சாஸ்திரம் என்று உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும். அது உடம்பைப் பற்றியும், வியாதிகளைப் பற்றியும், வியாதிகளின் பரிஹாரங்களைப்

★ இந்த நான்கு உபவேதங்கள் குறித்த விளக்கங்கள் தொடர்ந்து வரும் அருள் உரை புத்தகங்களில் இடம் பெறுகின்றன.

பற்றியும் அறிவைக் கொடுக்கிற சாஸ்திரம். நேராக ஆத்ம ஸம்பந்தமுள்ளதென்று சொல்ல முடியாதது.

தனுர்வேதம் ஷுத்ரியர்களுக்கு யுத்த அப்பியாஸத்தைத் தருவது. இங்கே தனுஸ் (வில்) என்பது எல்லா ஆயுதங்களையும் குறிக்கும். தேச ரக்ஷணைக்காக என்னென்ன ஆயுதங்களை எப்படிப் பிரயோகம் பண்ண வேண்டும் என்ற அறிவைத் தருகிற இதுவும் நேராக ஆத்ம சுத்திக்கு ஏற்பட்டதில்லைதான்.

காந்தர்வ வேதம் என்பது ஸங்கீதம், நடனம் முதலான கலைகள். இது கலையறிவைத் தருவது. மனஸின் உணர்ச்சிகளை ஸந்தோஷப்படுத்துவது. 'பொழுது போக்கு' என்ற அளவில் எல்லா மனுஷ்யர்களுக்கும் இது வேண்டியிருக்கிறது. வித்யா ஸ்தானமாக மட்டும் இருக்கிற நாலில் இது ஒன்றுதான் நாதோபாஸனையாகவும், தெய்வபக்தியோடும் அனுஷ்டிக்கப் பட்டால் நேராக ஆத்ம ஸம்பந்தமுள்ளதாகிறது.

அர்த்த சாஸ்திரம் என்பது பொருளாதார சாஸ்திரம் என்று பொருள்படுவது. முக்கியமாக இது ஆட்சி முறையை, Statecraft-ஐச் சொல்வது. இதிலே வரும் உபாங்கங்களான ஸாம, தான, பேத, தண்டத்தில் பேதமும் (பிரித்தாள்வதும்) தண்டமும் (தண்டனை தருவதும்) கொடுமையாகத் தோன்றினாலும் நடைமுறை வாழ்க்கையில் தவிர்க்க முடியாததால் ராஜாங்கத் துக்கு மட்டும் அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளன.

இந்த நாலுமே spiritual life-ஐ (ஆத்மிக வாழ்க்கையை) விட practical living-க்கு (நடைமுறையில் ஜீவனம் நடத்துவதற்கு)த் தான் அவசியமாகின்றன. வாழ்க்கையில் நோய் வருகிறது. எனவே ஆயுர்வேதம் வேண்டியிருக்கிறது. எதிரி ராஜ்யங்கள் இருப்பதால் தனுர்வேதம் அவசியமாகிறது. எப்போதும் காரியம், அல்லது தூக்கம், சோம்பல் என்றில்லாமல் பொழுது போக்குகள் தேவையாயிருப்பதால் காந்தர்வ வேதம் இருக்கிறது. ஒரு நாடு என்றால் பிரஜைகளின் ஸமுதாய வாழ்க்கை ஒழுங்காக நடந்தால்தானே முடியும்? அப்படி நடத்தப் பண்ண அர்த்த சாஸ்திரம் தேவைப்படுகிறது. இவை practical necessity-கள் (நடைமுறைத் தேவைகள்).

அதனால் இவற்றின் பலனும் பிரத்யக்ஷம். மருந்து சாப்பிட்

டால் உடனே வியாதி போவது கண்கூடு. ஆயுதத்தைப் பிரயோகித்தால் அது சத்ருவைத் தாக்குவதும் பிரத்யக்ஷம். பாட்டுக் கச்சேரி, டான்ஸ் அனுபவிக்கும்போதே ஆனந்தம் தருகின்றன. அர்த்தசாஸ்திரப்படி நடக்கிற ராஜ்ய விஷயங்களும் பிரத்யக்ஷமாகப் பலன் தந்து, பேப்பரில் அன்றன்றும் அடிபடுவதாகும்.

ஆத்மாவுக்கே ஏற்பட்ட பதினாலு தர்ம ஸ்தானங்கள் இப்படிப் பிரத்யக்ஷமான பலனுள்ளவை அல்ல. அவற்றுக்கு 'அத்ருஷ்ட பலன்' என்பார்கள். 'த்ருஷ்டம்' என்றால் திருஷ்டிக்கு அகப்படுவது. அதாவது பிரத்யக்ஷமானது. அப்படியில்லாதது அத்ருஷ்டம். ஆத்மா பரிசுத்தி அடைவதை நேரில் பார்த்துக் கொள்ள முடியாது. பாப-புண்ணியங்கள் ஒருவனை ஸ்வர்க்க - நரகங்களுக்கு அழைத்துப் போவதை உடனே பார்த்துக் கொள்ள முடியாது. நாம் பார்க்கிறபோதும் பிறருக்குக் காட்டி ஒப்புக்கொள்ளும்படிப் பண்ண முடியாது! யாகம் செய்தால் ப்ரீதி அடைந்து தேவர்கள் மழை பெய்வித்தாலும் மழைதான் தெரியுமே தவிர, தேவர்கள் தெரிய மாட்டார்கள்! பரம சுத்தர்களுக்குத் தெரிந்தாலும் மற்றவர்களுக்குக் காட்ட முடியாது. அதனால், 'யாகம் பாட்டுக்குச் செய்தார்கள். மழை பாட்டுக்குப் பெய்கிறது. அதன் பலன்தான் இது என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்? இது காக்கை உட்காரப் பனம் பழம் விழுந்த கதையாய் இருக்கலாம்' என்றுகூட ஆக்ஷேபிக்க இடமிருக்கிறது. இப்படியிருந்தாலும், வாஸ்தவத்தில் தர்ம ஸ்தானமான பதினாலுதான் ஆத்மாவுக்கு, மெய்யான சாச்வதமான ச்ரேயஸுக்கு முக்கியமானவை. அவற்றுக்கு வழி கோலவேதான் மற்ற நாலு வித்யா ஸ்தானங்களும்.

'சரீரத்துக்குள்ளே ஆத்மா மாட்டிக் கொண்டிருக்கிறதே! இந்தச் சரீரம் இருக்கும்போதேதானே பாபத்தைப் போக்கும் புண்ய கர்மாக்களைப் பண்ணினால் ஆத்மாவை அறியலாம்?' என்ற அடிப்படையில்தான் சரீர ரக்ஷணத்துக்கான ஆயுர்வேதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. தனி மனுஷ்யனுக்குத் தேகம் ஆரோக்கியமாயிருந்தால்தான் ஆத்ம ஸாதனை பண்ண அனுசூலமாயிருக்கும் என்பது போல், ஒரு ஜன் ஸமுஹத்துக்கு சத்ருக்களால் ஹிம்ஸை இல்லாவிட்டால்தானே அது தேச ரீதியில் ஆத்மாபிவிருத்திக்காக நிம்மதியாகப் பாடுபட முடி

யும்? - என்றே தனுர்வேதம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. வெளியிலிருந்து மட்டுமின்றி உள்ளேயே இப்படிப்பட்ட குழப்பங்கள் ஏற்பட்டு ஒரு தேசத்தின் ஆத்மிக அபிவிருத்திக்கான குழ்நிலை கெட்டுப் போகக் கூடாதென்றே அர்த்த சாஸ்திரம் இருக்கிறது. மனுஷ்யனின் மன நெரிசலைப் போக்கி அவனுடைய கலா ரஸனையை வளர்த்து விடுவதும் ஆத்மக்ஷேமத்துக்கு அவசியம் என்பதால்தான் காந்தர்வ வேதம் இருக்கிறது.

இப்படி indirect-ஆக (மறைமுகமாக) ஆத்மாவுக்கு ஸஹாயம் பண்ணுவதாலேயே இந்த நாலுக்கும் உபவேதங்கள் என்ற உயர்வான பெயர் இருக்கிறது. அர்த்த சாஸ்திரம் நீங்கலாக மற்ற மூன்றின் பெயரிலுமே வேதம் என்று வருகிறது: ஆயுர்வேதம், தனுர்வேதம், காந்தர்வ வேதம். நாலு வேதங்களுக்கு இந்த நாலும் உபவேதம் என்பார்கள்.

ஆகையால் இந்திரிய ஸௌக்கியம், கொலை முதலான தப்புத் தண்டாக்களில்கூட இழுத்துவிட இந்த நாலில் இடமிருப்பதாகத் தோன்றினாலும், வாஸ்தவத்தில் நடைமுறை லோகத்தின் தேவைகளை அனுஸரித்தும், முடிவில் ஆத்மாவுக்கே உதவுமபடியாகவும்தான் இந்த நாலு சாஸ்திரங்களும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்தப் பதினெட்டோடு இப்போதுள்ள அத்தனை ஸயன்ஸ்களிலும், ஆர்ட் (கலை)களிலும் ஒன்று பாக்கியில்லாமல் அத்தனைக்கும் நம்மிடம் பிராசீனமான சாஸ்திரங்கள் இருக்கின்றன. நம் ஆயுர்வேதம் ஒன்றிலேயே நவீனர்களின் Physiology (உடற்கூறு இயல்), Zoology (உயிரின இயல்), Botany (தாவர இயல்), Medical Science (மருத்துவ இயல்), Chemistry (ரசாயனம்) இத்தனையும் வந்து விடுகின்றன. இப்படி அனேகம். இவற்றில் Surgery (ரண சிகித்தை), கணிதத்தில் ஸைபர் முதலான பல விஷயங்கள் இந்தியாவிலிருந்தே மற்ற எல்லாத் தேசங்களுக்கும் கிடைத்ததாக இப்போது ஸகல தேசத்தாரும் ஒப்புக் கொள்கிறார்கள்.

துருக்கர்கள் வந்து நம் தேச வாழ்வில் நிம்மதியைக் கெடுத்து, அன்னியர் ஆட்சி ஏற்பட்டபின் இப்படி ஸகல வித்யைகளிலும் (64 வித்யை என்று ஒரு கணக்கு) நாம்

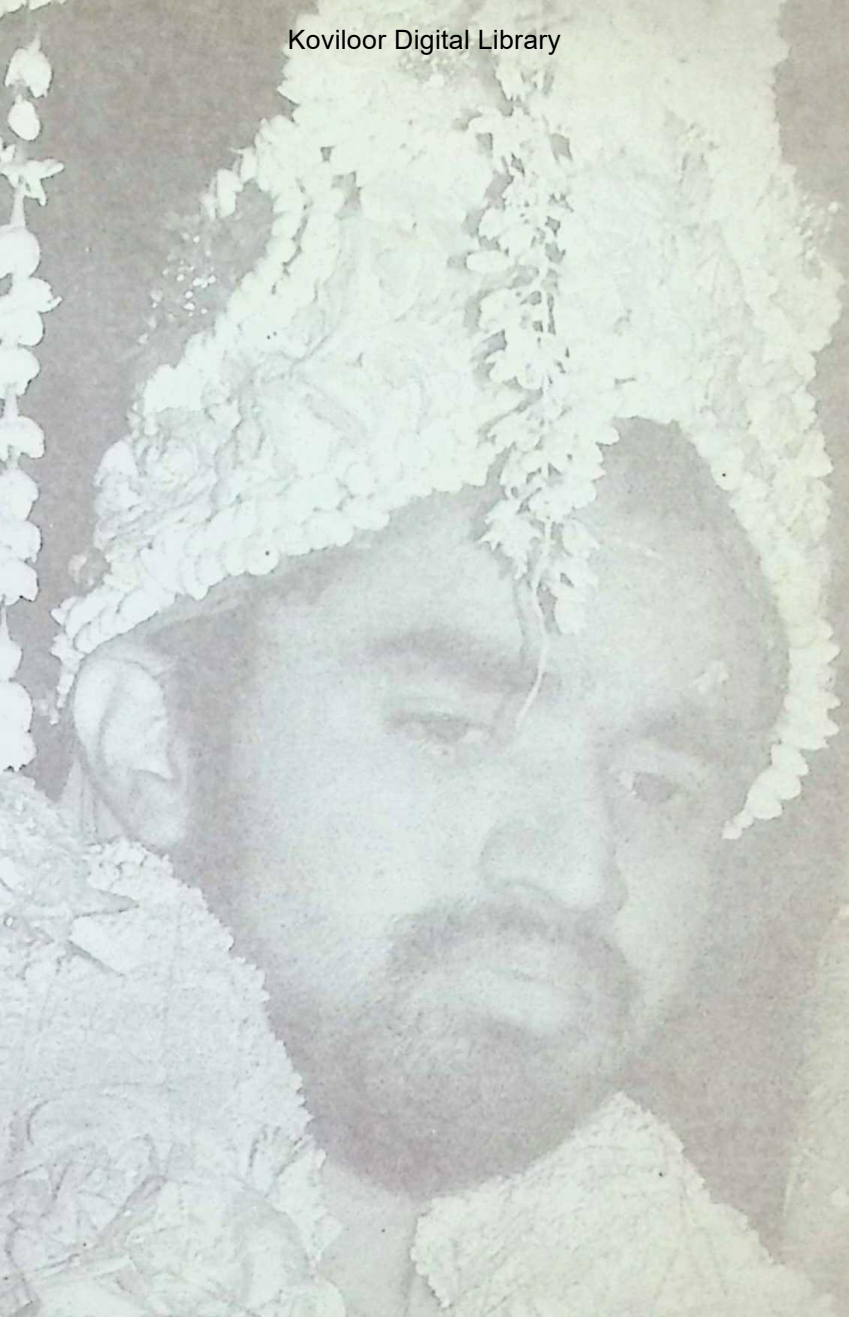
ஆராய்ச்சி பண்ணுவதற்கு ஊக்கமும் மான்யமும் போய் விட்டது. அதற்கு அப்புறம்தான் நாம் ஸயன்ஸில் பின்தங்கிய வர்களாகி விட்டோம்.

அதற்கு முன் நாம் கண்டு பிடித்திருந்த அனேக விஷயங்கள் மற்றவர்களுக்குத் தெரியாது. ஆனால் நாம் கண்டுபிடிக்காத ஒன்றே ஒன்று அவர்களுக்குத் தெரிந்திருந்ததால்தான் நாம் தோற்றுப் போய் தினக்ரமேண ஆத்மிகம், ஸயன்ஸ் இரண்டிலும் கீழே போகும்படியாகி விட்டது. அந்த ஒன்று வெடி மருந்து என்பதுதான். பீரங்கிக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் தான் முகலாய ஆட்சிக்கு ஆளானோம். அதிலிருந்து எல்லாம் இறங்குமுகமாயிற்று - பரமபத ஸோபான படத்தில் பாம்பு வாயில் விழுந்த மாதிரி!

இப்போது நம் சாஸ்திரங்களான பழைய மருத்துவப் சிஸ்டம் முதலியவற்றையே அனுஸரித்தோமானால் நம் சீதோஷ்ணம், நாகரிகம் இவற்றுக்கு அனுஸரணையான இவ் றாலேயே நம்முடைய சாஸ்திரோக்த வாழ்க்கைக்குத் திரும்ப வதையும் ஸுலபமாக்கிக் கொள்ளலாம்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

வேதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரைகள்
தொடர்கின்றன.

ஐக்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: செப்டம்பர், 1993.

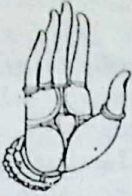
பின் அட்டை ஒவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டாம் பகுதியிலிருந்து
தொகுக்கப்பட்டது.

குனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

வேதம்

சுதேசம்-விதேசம்;
பழசு-புதிசு

பிற தேச ஸமாசாரத்தையெல்லாம் ஒதுக்க வேண்டும் என்று நான் சொல்லவேயில்லை. அதில் நல்லதாக ஆத்மாபிவிருத்திக்கும், லோக சேஷமத்துக்கும் உதவுவதாக, நமது genius-க்கு (தேசப்பண்புக்கு) உகந்ததாக இருக்கிறவைகளை அங்கீகரித்துப் பயனடையத்தான் வேண்டும். 'வஸுதைவ குடும்பகம்' (லோகம் பூரா ஒரு குடும்பம்), ஆசார்யாளே சொன்ன மாதிரி 'ஸ்வதேசோ புவனத்ரயம்' மூவுலகும் நம் தாய் நாடு), 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்பதுதான் நம் ஸித்தாந்தம். அதனால் அன்னியம் என்பதாலேயே எதையும் கழித்துக் கட்ட வேண்டாம். காளிதாஸன் ('மாளவிகாக்னி மித்ர'த் தொடக்கத்தில்)

புராணமியேவ ந ஸாது ஸர்வம்
ந சாபி காவ்யம் நவமித்யவத்யம்
ஸந்த: பரீக்ஷயான்யதரத் பஜந்தே
மூட: பர: ப்ரத்யயநேய புத்தி:॥

என்கிறான். 'நம்முடையது, பழையது என்பதற்காகவே ஒன்றை நல்லது என்று தீர்மானித்து விடக்கூடாது. பிறருடையது, புதிசு என்பதற்காகவே ஒன்றைத் தள்ளியும் விடக்கூடாது. பரீக்ஷை பண்ணிப் பார்த்தே ஏற்க வேண்டியதை ஏற்றுத் தள்ள வேண்டியதைத் தள்ள வேண்டும். முதலிலேயே முடிவு கட்டி மனனைக் குறுக்கிக் கொள்வது மூடனின் காரியம்' என்று இதை விரித்துப் பொருள் கொள்ளலாம். அதனால்தான் விதேசமானது, நவீனமானது எதுவுமே நமக்குக் கூடாது என்று சொல்லி விட

வில்லை. ஆனால் Kஜிம்பேடீஜி கிணிதாஸன் சொன்னதற்கு நேர்மாறாக, 'நம்முடையது பழசு என்பதாலேயே மட்டும், அது தள்ள வேண்டியது; மேல் நாட்டிலிருந்து வந்ததுதான் modern (புதுசு) என்பதாலேயே அதை அப்படியே யோசிக் காமல் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்' என்றாகியிருக்கிறது! இதுவும் தப்பு!

ஆகையால் அன்னியமும், நவீனமுங்கூட எங்காவது நமக்குக் கொஞ்சம் தேவையாயிருந்தாலும் பெரும்பாலும் நம்முடைய தான பழைய விஷயங்கள்தான் விசேஷமாக, அதிகமாக அனுஸரிக்கத் தக்கன என்று சொல்ல வேண்டியதாகிறது. புதிதில் எவையெல்லாம் வேண்டும் என்று நாம் ஆலாய் பறக்கிறோமோ, அவை வேண்டவே வேண்டாம். என்று அவற்றைக் கண்டுபிடித்த நாடுகளிலேயே பக்குவிகள் விட்டு விட்டு நம்முடைய யோகம், பஜனை, ஆத்மவிசாரம் முதலிய வற்றுக்குக் கூட்டம் கூட்டமாகத் திரும்பிக் கொண்டிருப்பதை முக்யமாகக் கவனிக்க வேண்டும்.

நவீனம் என்று நாம் எதை நாடிப் போகிறோமோ அதிலே கரை கண்டவர்கள் பெரும்பாலும் அது பிரயோஜனமில்லை என்றே உணர்ந்து நம் வழிகளுக்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் நம்முடைய பழைய வழியைத்தான் ஆதாரமாக வைத்துக் கொண்டு, அதன்படிதான் செய்ய வேண்டும் என்பது தெளிவு. இப்போது செய்கிற மாதிரி, மேல்நாட்டார் கழிசடை என்று ஒதுக்கித் தள்ளுகிறவற்றை நாம் கொண்டாடி எடுத்துக் கொள்வதற்காக நான் புது ஸயன்ஸ்களைப் படிக்கச் சொல்லவில்லை. நம் வழிக்குப் பாதகமில்லாமலே, அதற்கு அனுகூலமாகவே ஏதாவது அம்சங்களில் இந்த ஸயன்ஸ்களின் மூலம் பண்ணிக் கொள்ள முடியுமா என்று தெரிந்து கொள்வதற்கே இவற்றைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இவை லோகக்ஷேமத்துக்குப் பிரயோஜனப்படுமா என்று தெரிந்து கொள்வதற்காகவே கற்றறிய வேண்டும். அல்லது இவற்றில் தப்பு இருந்தால் அதை எடுத்துச் சொல்லி நாம் திருத்துவதற்கும் இவற்றில் நமக்கு ஆழ்ந்த அறிவு இருந்தால்தானே முடியும்? அதற்காகவாவது, குமாரிலபட்டர் பௌத்த தத்வங்களைக் கண்டிப்பதற்கே பௌத்த வேஷம் போட்டு அதன் ரஹஸ்ய சாஸ்திரங்களைப் படித்த மாதிரி, நாம் மாடர்ன் ஸயன்ஸைப் படிக்க

வேண்டும். அதில் நல்லதாகவும் பல அம்சங்கள் இல்லாமலில்லை.

‘களவும் கற்று மற’ என்றார்கள். முதலில் நம் ஸமயாசாரங்களால் நல்லொழுக்கங்களைப் பாறை மாதிரி உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு விட்டால், அப்புறம் எதுவும் நம்மைக் கெடுக்க முடியாது என்ற நிச்சயத்துடன் கெட்டதோ, நல்லதோ எல்லாவற்றையும் தெரிந்து கொண்டு மற்றவர்களுக்கு நல்லது - கெட்டதுகளை எடுத்துச் சொல்லலாம். ஆகையால் Knowledge-க்கு (அறிவை வளர்த்துக் கொள்வதற்கு) முன்னால் character (ஒழுக்கம்) அவசியம். இல்லாவிட்டால் அறிவு கெட்டதற்கு apply ஆகி, கெட்டதுகளை வளர்க்கும். முதலில் வர வேண்டிய இந்த ஒழுக்கம் மதானுஷ்டானத்தால்தான் வரும்.

உபவேதங்கள், மற்ற வித்யைகள், விஞ்ஞானங்கள் யாவும் லௌகிகத்துக்கும் அறிவுக்கும் மட்டுமே பிரயோஜனமானாலும் இவற்றையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். Basic-ஆக (அடிப்படையாக) தெய்வபக்தியும், ஸமயானுஷ்டானங்களும் இருந்து விட்டால் அறிவுக்கும் மனோ வளர்ச்சிக்கும் ஏற்பட்ட விஞ்ஞானங்களையும் கலைகளையும் தெரிந்து கொள்வதுகூட அந்த அறிவையும் மனனையும் நன்றாக வளர்த்துச் சுத்தப்படுத்தவே உதவும். அப்புறம் இவற்றைத் தாண்டி ஆத்மாவிலேயே ஆணி அடித்த மாதிரி நிற்க, ஆரம்பத்தில் இவையே உபாயமாயிருக்கும்!

பிறகு போகவே
முதலில் வேண்டும்

உபவேதங்கள் மட்டுந்தானா என்ன? கர்மாக்கள் அத்தனையும் - தர்மசாஸ்திரம் சொன்ன அத்தனை விஷயங்கள், வேதத்தின் கர்மகாண்டத்திலேயே உள்ள அனுஷ்டானங்கள் எல்லாமும்கூட - முடிவிலே அடிபட்டுப் போகிறவைதான். ஆனால் அந்த முடிவிற்குப் போவதற்கே அடிமட்டத்தில் அவை வேண்

கும். இத்தனை படிக்கின்றபடியும், அறிவதும், அனுபவிப்பதும், அனுஷ்டிப்பதும் பரமாத்மாவைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு வழியாகத்தான்.

கற்றதனால் ஆய பயன் என் கொல் - வாலறிவன் நற்றாள் தொழார் எனின்?

என்று திருவள்ளுவரும் கேட்கிறார். அந்த goal (லக்ஷ்யம்) எந்தநாளும் மறக்கக் கூடாது. அதை மறந்து விட்டால், வித்யைகளைப் பயிலுவது மட்டுமின்றி, வைதிகக் கர்மாக் களும், பூஜையும், சேஷத்ராடனம்-தீர்த்தாடனமும் செய்வதும் கூடப் பிரயோஜனம் இல்லை. எங்கேயும் நிறைந்த பரம் பொருளிடம் மனஸாற நாட்டமில்லாவிடில் இவை எதுவும் பிரயோஜனமில்லை என்று அப்பர் ஸ்வாமிகள் சொல்கிறார்.

கங்கை யாடினென்? காவிரி யாடினென்?
கொங்கு தண்கும ரித்துறை யாடினென்?
ஒங்கு மாகட லோதநீ ராடினென்?
எங்கு மீசன் எனாதவர்க் கில்லையே!

அப்பர் ஸ்வாமிகள் சொல்கிற மாதிரியேதான் பகவத் பாதாளும் 'பஜகோவிந்த'தத்தில்,

குருதே கங்கா ஸாகர கமனம்

என்று கங்கையில் ஆரம்பித்து,

வ்ரத பரிபாலனம் அதவா தானம்
ஞான விஹீன: ஸர்வமதேன
முக்திம் ந பஜதி ஜன்மசதேந

என்கிறார். எங்குமாய் எல்லாமாய் இருக்கிற பரமாத்ம ஞானத் துக்கு ஆசைப்படாமல் கங்கா ஸங்கமத்தில் ஸ்நானம் செய்வதாலும், விரதங்களை அனுஷ்டிப்பதாலும், தானங்கள் பண்ணுவதாலும் நூறு ஜன்மா எடுத்த பின்பும் முக்தி கிடைக்காது என்கிறார்.

அப்பரும், ஆசார்யாளும் சொன்ன இதே கங்கையைப் பற்றிய பிரஸ்தாவம் இவ் விஷயமாகவே 'மனுஸ்மிருதி'யிலும்

வருகிறது. தீர்த்தங்களில் கங்கை மாதிரி, சேஷத்திரங்களில் குரு
சேஷ்தரம். இந்த இரண்டையும் சேர்த்து மனு சொல்கிறார்:

யமோ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ
ஹ்ருதி ஸ்திதி: I
தேன சேதவிவாதஸ்தே மா கங்காம் மா
குருன் கம: II

யமனுக்கு வைவஸ்தன் என்றும் பெயர். அவனுக்கே
தர்மராஜா என்றும் பெயரல்லவா? அதனால் இங்கே 'யமோ
வைவஸ்வதோ ராஜா' என்பதற்கு 'தர்மம்' என்று பொருள்
கொள்ள வேண்டும். 'தர்மம் ஒருத்தனுடைய ஹ்ருதயத்தில் குடி
கொண்டு விட்டாலே போதும். அவனுடைய பாபமெல்லாம்
போய் விடுகிறது. அவன் பாப நிவிருத்திக்காக கங்கைக்கும்
குருசேஷ்தரத்துக்கும் ஓட வேண்டியதே இல்லை' என்பது
சீலோகத்தின் கருத்து.

பக்குவம் வந்து விட்டால் சாஸ்திரம் வேண்டாம், சேஷத்தி
ரம் வேண்டாம், தீர்த்தம் வேண்டாம். அந்த நிலையில்
வேதமே வேதமில்லை, தேவர்களே தேவர்களில்லை என்று
உபநிஷத்தே சொல்கிறதே!*

அதற்காக அப்பரும், ஆசாரியாளும், மனுவும் பக்தி, கர்ம
அனுஷ்டானங்களை ஆசேஷித்தார்கள் என்று தப்பர்த்தம்
செய்து கொள்ளக் கூடாது. இவற்றைச் செய்யும்போதே
'இவற்றை விட்டு விட்டுப் போகிற காலமும் வர வேண்டும், -
அல்லது சரியாகச் சொன்னால், இவை நம்மை விட்டுப்
போகிற காலமும் வர வேண்டும். அப்படி வந்து நாம் பரமாத்ம
ஸத்யம் ஒன்றிலேயே கரைந்து இருக்க வேண்டும்' என்ற
எண்ணத்தோடு பண்ண வேண்டும் என்று அர்த்தம்.

'கங்கா ஸாகரத்துக்கு ஏன் போக வேண்டும்?' என்று
கேட்ட அதே ஆசார்யாள்தான் ஒரு சேஷ்தரம், ஒரு தீர்த்தம்
பாக்கியில்லாமல் தேசம் நெடுக ஸஞ்சாரம் பண்ணியும் நமக்கு
வழி காட்டியிருக்கிறார். வியாகரணத்தையும் அதையும் இதை
யும் படித்து என்ன பிரயோஜனம் என்று 'பஜகோவிந்தம்',

* ப்ருஹதாரண்யகம் IV.3.22.

‘சிவானந்த லஹரி முதலியவற்றில் அவர் சொன்னாலும், அவர் தெரிந்து கொள்ளாத சாஸ்திரமில்லை: ‘ஸர்வக்ஞ’ பட்டமே பெற்றவர் அவர்!

ஆசார்யாளுக்கு எல்லாக் கலையும் தெரியுமா என்று பார்ப்பதற்குச் செருப்புத் தைப்பவன் ஒருவன் பரீக்ஷை பண்ணினானாம். ‘செருப்புத் தைக்க வருமா?’ என்று அவரைக் கேட்டானாம். உடனே அவர் ஊசியை மூக்கின்மேலே தேய்த்துக் கொண்டு விட்டு, வெகு நேர்த்தியாகச் செருப்புத் தைக்க ஆரம்பித்து விட்டாராம். மூக்குத் தோல் மேல் ஊறும் ஒரு திரவம் ஊசியில் படுவதால் அது செருப்புக்குள் சுலபமாகத் துளைத்துக் கொண்டு போகும் என்பதால் செருப்புத் தைப்பவர்கள் அப்படித்தான் தேய்த்துக் கொள்வார்களாம். அப்படியே பண்ணி அந்தத் தொழிலாளியிடம் ‘ஸர்ட்டிபிகேட்’ வாங்கினதில் ஐகதாசாரியர்களும் பெருமைப் பட்டார்களாம்!

இதே மாதிரி இன்னொரு கதை உண்டு. மாட்டின் முதுகில் ஏதாவது பட்டால் அது சிலிர்த்துக் கொண்டு முதுகில் சுழி சுழியாகப் பரவுமே! அதே மாதிரி ஒரு பெரியவர் ராஜ சபையில் சுழித்துக் கொண்டு காட்டினாராம். ராஜா பீதாம்பரம் போர்த்தினானாம். அதே சமயத்தில் ஒரு கோனார் இந்த வித்தைக்கு ஸபாஷ் போட்டுத் தன் மேல் போட்டிருந்த கிழிந்த கம்பனியை எடுத்து அவர் மேல் போட்டானாம். அவர் ராஜாவின் பீதாம்பரத்தைவிட மாட்டோடேயே ஜீவனம் செய்கிற இந்த கோனாரின் கிழிசல் கம்பனிதான் விசேஷமானது என்றாராம்!

இந்த இரண்டு கதைகளிலிருந்து எல்லா வித்யைகளும் தொழில்களும், அவற்றைச் செய்கிற தொழிலாளிகளும் கலைஞர்களும் பெற்றிருந்த உயர்ந்த மதிப்புத் தெரிகிறது.

ஒரு நிலையில் எல்லாம் வேண்டும். அப்புறம் அவை போய்விட வேண்டும்.

‘யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்மருதி’யில்

க்ரந்தமப்யஸ்ய மேதாவி ஞான விஞ்ஞான தத்பர: I
பலாலமிவ தான்யார்த்தீ ஸர்வ சாஸ்த்ரம் பரித்யஜேத்: II

என்று இருக்கிறது. பார்த்துப் பார்த்து ஒருத்தன் நெல்லைப் பயிர் பண்ணுகிறான். அந்தக் கதிர் புஷ்டியாக வளர எத்தனை உண்டோ அத்தனையும் பண்ணுகிறான். அப்புறம் அறுவடைக் காலத்தில் என்ன செய்கிறான்? போரடித்துத் தான்ய மணிகளை மட்டும் பொறுக்கிக் கொண்டு அந்தக் கதிரை வெறும் வைக்கோல் என்று தள்ளிவிடுகிறான். இப்படித்தான் ஸர்வ சாஸ்திரங்களையும் படித்தும் அனுஷ்டித்தும் நெல் கதிரைப் போல் நன்றாகப் பேணிய பின், ஞானம் என்கிற பலனான தானியம் உண்டாகி முதிர்ந்த பிறகு, அத்தனை சாஸ்திரங்களையும் வைக்கோலாகத் தள்ளிவிட வேண்டும் என்பது தாத்தபரியம்.

தானியமணிக்காகத்தான் இதைப் பயிரிடுகிறோம் என்று ஒரு விவஸாயிக்கு அடியிலிருந்து நினைவிருப்பது போல், நம்முடைய முடிவான பலன் ஆத்ம ஞானந்தான் என்பதை மறக்காமல் ஸகல சாஸ்திரங்களையும் ஸயன்ஸ்களையும் தெரிந்து கொண்டு, ஸகல அனுஷ்டானங்களையும் செய்ய முயல வேண்டும். இதுதான் நாம் வளர்க்கிற கதிர். அதற்குத் தான் விதையாவது போட வேண்டும் என்றே இவ்வளவும் சொல்கிறேன்!

பதினாலு, வித்யை, பதினெட்டு வித்யை பற்றிச் சொன்ன தெல்லாம் இதற்குத்தான். இந்தப் பதினெட்டு வித்யைகளும் த்வைத, அத்வைத, விசிஷ்டாத்வைத, சைவ ஸித்தாந்த வித்யா ஸங்களில்லாமல் ஹிந்துக்கள் என்ற பெயருள்ள அனைவருக்கும் பொதுவானவை. இவற்றிலே முதல் நாலு வித்யைகளான வேதங்களில் வருகிற உபநிஷத்துக்களுக்கு இந்த ஒவ்வொரு ஸித்தாந்த ஆசாரியரும் பண்ணின வியாக்யானங்களில்தான் வித்யாஸங்கள் வருகின்றன. அஷ்டாதச (பதினெட்டு) வித்யைகள் வித்யாசமில்லாமல் எல்லோருக்கும் பொதுவானவையே.

இவற்றில் வராவிட்டாலும் 'யோகம்' என்று ஒன்று இருக்கிறது. கர்மா, பக்தி, ஞானம் எல்லாமே யோகம்தான் என்றாலும் மனஸை அடக்குவதற்கென்றே அஷ்டாங்க யோகம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. ராஜயோகம் என்று அதைச் சொல்வார்கள். அது பதினெட்டு வித்யையில் வராவிட்டாலும் ஸாங்கியம்-யோகம், நியாயம்-வைசேஷிகம், மீமாம்ஸை-வேதாந்தம்

என்று இரண்டிரண்டாகப் பிரித்த ஷட்-தரிசனம் என்ற ஆறு சாஸ்திரங்களில் வருவது.

இது தவிர சைவர், வைஷ்ணவர், சாக்தர் முதலியவர்களின் வழிபாட்டுக்கு ஆதாரமாக தந்திர சாஸ்திரங்கள் என்பனவும், ஆகம சாஸ்திரங்கள் என்பனவும் உள்ளன. நம் தேசத்தின் மத வாழ்வுக்கும், ஸமுதாய வாழ்வுக்கும் மையக் களமாகியுள்ள கோயில் நிர்மாணம், ஆலய வழிபாட்டு முறைகள் முதலியன ஆகமங்களில் இருப்பவையே ஆகும் ★.

இவற்றில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு தெரிந்து கொள்கி றோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நம் மத அறிவு விசாலமாகும். நம் சாஸ்திரங்கள் மஹா ஸமுத்திரம் மாதிரி இருக்கின்றன. முடியுமட்டில் இவற்றைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு பக்கம் சாஸ்திர நம்பிக்கையுள்ள கட்டுப் பெட்டிகள், மறுபக்கம் நவீனக் கல்வி படித்தவர்கள் என்று பிரிந்திருப்பதே தவறு. சாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கை மட்டுமில்லாமல், நாமே எல்லா சாஸ்திரங்களையும், வித்யைகளையும் படித்தால் கட்டுப்பெட்டிகளாக இருக்க வேண்டியதேயில்லை. அதனால் அவற்றையும் படித்து, மாடர்ன் ஸயன்ஸ்களையும் படித்து, இந்த ஸயன்ஸிலும் நிறைய அம்சங்கள் நம் சாஸ்திரங்களில் இருக்கின்றன என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இதே மாதிரி ஸயன்ஸ்காரர்களும் சாஸ்திரங்களைப் படித்துப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது என் ஆசை. இதற்காகப் பகவா னைப் பிரார்த்தனை பண்ணுகிறேன். ஒன்றுக்கென்று 'காம்ப்ளி மென்டரி'யாக பழகம் புதிதும் இட்டு நிரப்பிக் கொள்ள வேண்டும்.

நானும் சரி, மற்றவர்களும் சரி எவ்வளவு பேசினாலும் லெக்சரால் கல்சர் (கலாசாரம்) வளராது. படிப்பதாலும் வளராது. நமக்கென்று காரியத்தில் பின்னி வைத்திருக்கிற அனுஷ்டானங்களைப் பண்ணினால்தான் சித்த சுத்தி ஏற்பட்டு,

★ ஷட் தரிசனங்கள் குறித்து இதுவரை வெளிவந்துள்ள அருள் உரை புத்த கங்களிலேயே ஆங்காங்கு விவரங்கள் உள்ளன. அருள் உரை புத்தகத்தின் 70-வது புத்தகங்களுக்குப் பிறகு இடம்பெறும் 'ஸ்ரீ சங்கர சரிதம்' என்ற பேருரையிலும் அவை பேசப்படும்.

நாம் படிப்பதில் ஸாரம் எது என்று புரிந்து கொண்டு அதைக் கிரஹித்துக் கொண்டு கல்சரை வளர்க்க முடியும். பிற தேச விஷயங்களில் எதை எடுத்துக் கொள்வது என்று பரிசீலித்து முடிவு செய்வதற்கு அஸ்திவாரமாக முதலில், நம் சாஸ்திரப்படி வாழ முயற்சி பண்ண வேண்டும்.

இக்காலத்தில் ஆஹாரம், விஹாரம், வாஹனம் எல்லாமே மாறித்தான் விட்டது. அத்தனையும் நம் பண்பாட்டுப் படி மாற்ற முடியுமா என்று மலைப்பாயிருந்தாலும், கொஞ்சம் strain பண்ணிக் கொண்டாவது (சிரமப்படுத்திக் கொண்டாவது) சிலதையாவது மாற்ற ஆரம்பிக்கத்தான் வேண்டும். நம் மதத்துக்கு ஆதாரமான ஆசாரங்கள், ஆஹார சுத்தி முதலியவை, பழக்கத்தில் இருந்தால்தான் போஷிக்கும். முதலில் லெக்ஸராகவும் அப்புறம் லைப்ரரியில் புஸ்தகமாகவும் மட்டும் இருந்தால் வெறும் வறட்டுப் பெருமை தவிரப் பிரயோஜனமில்லை.

நான் சொல்கிறபடி மாறுவது ஒன்றும் பெரிய கஷ்டமில்லை. ஒரே ஒரு அம்சத்தை மட்டும் நாம் பிடிவாதமாக மாற்றிக் கொண்டு விட்டால் இது ஸாத்யம்தான். 'பணம்தான் பிரதானம்' என்பதே அந்த அம்சம். பணமே குறி என்று நாம் இறங்கின பிற்பாடுதான் ஆசாரங்கள், வித்யா ஞானம் எல்லாமே போய்விட்டன. நம் தேசத்தில் பணம் முக்யமாய் இருந்ததேயில்லை. லௌகிக வாழ்க்கையை ஆத்ம அபிவிருத்திக்கு உபாயமாக மட்டும் வைத்துக் கொள்வதுதான் நம் முடைய தேசாசாரம்.

வித்யை பணத்தையும் கொடுக்கும் - 'அர்த்தகரீ ச வித்யா' என்று சொல்லியிருக்கிறது. நாமோ நமக்குப் பணத்தைத் தருவது மட்டுமே வித்யை, பணம் சம்பாதிப்பதற்கே வித்யை - 'அர்த்தகரீ ஏவ வித்யா' என்று பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம்! இந்த எண்ணம் - பணப்பேராசை போய் விட்டால் சாஸ்திரோக்தமான ஆசாரங்களோடு வாழ்ந்து எல்லா வித்யைகளையும் சாஸ்திரங்களையும் ஆர்வத்தோடு படித்து, விவேகத்தோடு ஸாரத்தை கிரஹித்துக் கொண்டு நாமும் வளர்ந்து நம் பண்பாட்டையும் வளர்த்து வாழ்விக்க முடியும். இப்படி நம் தேசம் பூர்வத்தில் இருந்தபடி

லோகத்துக்கு வழிகாட்டியாக இருப்பதற்கு எல்லோரும் அடக்கத்தோடு பகவானைப் பிரார்த்தனை பண்ணிக் கொண்டு, நம்மாலான பிரயத்தனங்களைப் பண்ணுவோம்!

ஜாதி முறை:★ நவீனர்களின் கருத்து

நம் மதத்தில் பிராமணர், கூத்தியர், வைசியர், சூத்ரர் என்று நான்கு வர்ணங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இந்த 'வர்ணங்'களை நாம் 'ஜாதி' என்கிறோம்.

வாஸ்தவத்தில் ஜாதி வேறே, வர்ணம் வேறே. வர்ணங்கள் மேலே சொன்ன நாலுதான். இதற்குள்ளேயே ஒவ்வொன்றிலும் பல ஜாதிகள் இருக்கின்றன. பிராமண வர்ணத்திலேயே ஐயர், ஐயங்கார், ராவ் என்று பல ஜாதிகள் இருக்கின்றன. நாலாம் வர்ணம் ஒன்றிலேயே முதலியார், பிள்ளை, ரெட்டி, நாயக்கர், நாயுடு, கவுண்டர், படையாச்சி என்கிற மாதிரி எத்தனையோ ஜாதிகள் இருக்கின்றன.

இருந்தாலும் பொது வழக்கில் வர்ணம் என்று சொல்லாமல் ஜாதி என்றே சொல்வதால், நானும் இந்த இரண்டிற்கும் வித்யாஸம் பார்க்காமல் வர்ணத்தையும் ஜாதி என்றே சொல்லிக் கொண்டு போகிறேன்.

நான்கு ஜாதிகளுக்கும் (அதாவது வர்ணங்களுக்கும்) சாஸ்திரங்களில் வெவ்வேறு விதமான கர்மாக்களையும் ஆசாரங்களையும் விதித்திருக்கிறது. இதனால் ஒரே மதஸ்தரிடையிலேயே ஏகப்பட்ட வித்யாஸங்கள் உள்ளன. ஒருவர் சமைத்ததை இன்னொருத்தர் சாப்பிடக் கூடாது; ஒருத்தரோடு ஒருத்தர் கல்

★ ஜாதி முறைகளை ஏற்படுத்தும் வர்ண தர்மம் குறித்த விரிவான விளக்கத்தை அருள் உரை 3,4,5,6 ஆகிய புத்தகங்களில் வைதிக மதம் என்ற பிரிவின உள்ள உரைகளில் காணலாம். 17 - 38 வரைவிலான புத்தகங்களிலும் இது தொடர்பான விவரங்கள் விரிவி வந்துள்ளன.

யாணம் பண்ணிக் கொள்ளக் கூடாது; ஒருவர் செய்யும் காரியத்தை மற்றொருவர் செய்யக் கூடாது என்று இப்படி எவ்வளவோ வித்யாசங்கள் இருக்கின்றன.

நாலு வர்ணம் என்று பெயரளவில்தான் இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றிலும் ஆயிரக்கணக்கான பிரிவுகள் இருக்கின்றன. இன்னும் பல பிரிவுகள் உண்டாகிக் கொண்டே இருக்கின்றன. இப்படி, இந்த ஹிந்து மதமானது ஒரு விசித்ரமான மதமாக இருக்கிறது.

லோகம் முழுவதற்கும் பொதுவாக இருந்தது இந்த ஒரே மதம் என்று அவ்வளவு பெருமைப்படும்படியான நம் மதத்தில் இப்படி ஒன்றுக்கொன்று ஒரே வித்யாஸமாயிருப்பதைப் பார்த்தால் இந்தக் காலத்தவருக்கு ரொம்பச் சிறுமையாக, அவமானமாக இருக்கிறது. மற்ற மதங்களிலும் இதிதைச் செய்ய வேண்டும் என்ற விதிகளும், இதிதைச் செய்யக் கூடாது என்ற நிஷேதங்களும் உண்டு. ஆனால் அந்த மதங்களிலுள்ள எல்லாருக்கும் ஒரே விதமான விதிகள், ஒரே விதமான விலக்குகளே உண்டு. Ten Commandments (பத்துக் கட்டளைகள்) என்றால், அது கிறிஸ்தவ மதத்தில் அத்தனை பேருக்கும்தான் பொது. சிலருக்கு அவை உண்டு, சிலருக்கு இல்லை என்று இல்லை. குரான் விதிகளும் இப்படியே. நமக்குள்ளேயோ ஒரே மதமாக இருந்தாலும் விதிகளும் நிஷேதங்களும் பல வகையாக இருக்கின்றன. ஒரு காரியத்தை ஒருவன் செய்தால் தர்மமாகிறது. அதையே வேறொருவன் செய்தால் அதர்மம் என்கிறோம். ஒருத்தன் பூணூல் போட்டுக் கொண்டு வேதம் சொன்னால் தர்மம். இன்னொருத்தன் இதைப் பண்ணினால் அதர்மம். வேதம் சொல்லுகிறவன் ஸ்நானம் பண்ணி வயிற்றைக் காயப் போடா விட்டால் அதர்மம். மற்றவன் ஸ்நானம் பண்ண வேண்டுமென்றில்லை; உபவாஸமிருக்க வேண்டும் என்றில்லை. இப்படி ஏகப்பட்ட வித்யாஸங்களோடும் நம் மதம் உயிரோடிருப்பதைப் பார்த்தால் ஒன்று தோன்றுகிறது. ஒரு பெரியவர் ஒரு பெரிய ஆச்சரியத்தைச் சொல்லுகிறார். 'நாமெல்லாம் மரணம் அடைவது ஆச்சரியமில்லை. இந்த உடம்பில் ஒன்பது ஓட்டைகள் இருந்த போதிலும் அவற்றின் வழியாக உயிரானது வெளியே போகாமல் நிற்கிறதே! அதுதான் பெரிய ஆச்சரியம்!' என்று அவர் சொல்கிறார்:

நவத்வாரே சரீரே (அ)ஸ்மின் ஆயு: ஸ்ரவதி ஸந்ததம்I
ஜீவதீத்யத்புதம் தத்ர கச்சதீதி கிம் அத்புதம்II

அதைப் போலப் பலவிதமான ஸந்தேஹங்களுக்கும் வித்யா ஸங்களுக்கும் இடமான இந்த மதமானது எவ்வளவோ யுகங்களாக இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறதே என்பதை நினைத்துத் தான் ஆச்சரியப்பட வேண்டியிருக்கிறது!

வேதத்தை விட்டால் சிலருக்குப் பாபம், வேதம் சொன்னால் சிலருக்குப் பாபம் என்பதைப் போல இவ்வளவு வித்யா ஸங்களும் பக்ஷபாதங்களும் ஏன் நம் மதத்தில் மட்டும் இருக்கின்றன என்று தோன்றுகிறது. இந்த விஷயங்களையெல்லாம் சொல்லிக் கொள்வது அவமானமாக இருக்கிறதென்று நாம் நினைக்கிறோம். இவை தொலைந்தால் நல்லதென்றும் நினைக்கிறோம். இந்த வித்யாஸங்கள், பல நல்ல அம்சங்களுடைய நமது மதத்துக்குக் களங்கமாக இருக்கின்றன என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இப்படிப் பல பேருக்கு இந்த விஷயங்கள் மனஸில் உறுத்திக் கொண்டே இருக்கின்றன. சில பேர் ஏதாவது தெரிந்து ஸமாதானம் செய்து கொள்ளுகிறார்கள். சில ஸமயங்களில் சில பேர் இந்த மாதிரி வித்யாஸங்களைப் பார்த்து ஆத்திரமடைந்து நாஸ்திகர்களாகி, இவற்றை எடுத்துக்காட்டி உறுத்தி உறுத்திச் சொல்கிறபோது அப்படிப் போகாத நமக்கு மனஸ் ரொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறது.

இம்மாதிரி ஸமயங்களில் உள்ளூற மதாபிமானம் உள்ளவர்கள், 'இந்த வர்ண தர்மத்தை மட்டும் எடுத்துப் போட்டுவிட்டு, எல்லா ஜாதிகளையும் ஒன்றாக்கிவிட்டு, மற்ற மதஸ்தர்களைப் போலவே நாமும் ஆகிவிட்டால் நன்றாக ஆகிவிடும்' என்கிறார்கள். 'வேதமோ, ஈசுவர ஆராதனமோ எல்லாவற்றையும் எல்லோருக்கும் ஒன்றாக்கி விடலாம்; வெவ்வேறு ஆசாரம், அனுஷ்டானம் என்பதே வேண்டாம்' என்கிறார்கள். இன்னம் கொஞ்சம் அதிகமாகப் போய், 'நம்முடைய ரொம்பவும் ஆதிகாலத்திய பூர்விகர்களின் கொள்கையே இதுதான். ஜீவாத்மாவும் பரமாத்மாவுமே ஒன்று என்று சொன்ன நம் மூலபுருஷர்கள் ஜீவர்களுக்குள்ளேயே இத்தனை பேதம் சொல்லியிருப்பார்களா? அவர்களும் ஸரி, அப்புறம் கீதையில் கிருஷ்ண பரமாத்மாவும் ஸரி, ஜீவர்கள் தங்கள் தங்கள் குணத்துக்கு

ஏற்றபடி தொழில்களை நாலு வர்ணமாகப் பிரித்துக் கொண்டு செய்வதைத்தான் சொன்னார்களே தவிர, பிறப்புப்படி ஜாதித் தொழில் வருவதாகச் சொல்லவில்லை' என்றெல்லாம் சொல்லி, நம் மதத்தில் களங்கம் என்று இவர்களுக்குத் தோன்றுகிற பாரம்பரியமான ஜாதி முறையே மூலத்தில் நம் மதத்தில் இல்லாமல், பிற்பாடு சேர்ந்து விட்ட தப்பான விஷயந்தான் என்கிறார்கள்.

இதையெல்லாம் இப்போது கொஞ்சம் அலசி, ஆலோசித்துப் பார்ப்போம்.

வேதம், கீதை இவற்றின் சுருத்து

வேதத்திலேயே பிறப்பால் ஜாதி என்பதில்லை என்கிற வாதத்தை முதலில் பார்த்து விடலாம். மூலம் வேதமாச்சே! அதனால் இவ்விஷயத்தை முதலில் தெளிவாக்கிக் கொண்டு விட வேண்டும். இப்படி வாதம் பண்ணுவது, முன்னே ப்ரௌடர் விவாஹந்தான் (பெண்கள் வயதுக்கு வந்த பிறகு விவாஹம் செய்வதுதான்) வேத ஸம்மதமானது என்று வாதத்தைப் பற்றிச் சொன்னேனே, அதே மாதிரியானது. அதாவது, context-ம், continuity-ம் (சந்தர்ப்பத்தையும், தொடர்ச்சியையும்) பார்க்காமல் ஏதோ ஒரு பாகத்தை மட்டும் பார்த்து, விதிவிலக்காக அதில் உள்ள ஒன்றைப் பார்த்து, அதுவே பொது விதி என்று விபரீதமாக அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்வதைச் சேர்ந்தது தான் இது.

பிறப்பைக் குறித்ததே ஜாதி, குணத்தைக் குறித்ததல்ல என்பதற்கு அழுத்தமாக ஒரு proof (நிரூபணம்) சொல்கிறேன். மூன்று வயசில் செய்கிற சௌளம் (குடுமி வைத்தல்), ஐந்து அல்லது

ஏழாம் வயசில் பண்ணுகிற உபநயனம் முதலானதுகளே ஜாதியைப் பார்த்து அதன்படிப் பண்ணுகிற ஸம்ஸ்காரங்கள் தான். இப்படி அதி பால்யத்திலேயே வெவ்வேறு ஜாதிகளுக்கான ஸம்ஸ்காரங்களில் வித்யாஸமிருப்பதால், குணத்தைப் பார்த்தே ஒருத்தனின் தொழில் நிர்ணயிக்கப்படுவதுதான் மூல சாஸ்திரங்களின் நோக்கம் என்பது அடியோடு அடிபட்டுப் போகிறது. அத்தனை சின்ன வயஸுக்குள் ஒருத்தனின் குணத்தை நிர்ணயம் பண்ண முடியுமா?

கீதை விஷயத்தைப் பார்க்கலாம். 'ஸமதர்சனம்' (எல்லா வற்றையும் சமமாகப் பார்ப்பது) என்று கீதையில் (V.18) சொல்லியிருப்பது வாஸ்தவம். இதனால் ஜாதி வித்யாஸமில்லை என்று அர்த்தம் பண்ணுவது அனர்த்தம்தான். கிருஷ்ண பரமாத்மா எந்த நிலையில் இந்த ஸமத்துவம் வருகிறது என்கிறார்? அந்த context-ஐப் பார்க்க வேண்டும். ஸகல காரியங்களும், லோக ஸ்ருஷ்டியும், ஈசுவரன் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா என்பதுங்கூட அடிபட்டுப் போய் ஆத்ம நிஷ்டனாக இருக்கிற ஞானியின் நிலையே அது என்கிறார். கர்மாவை விட்டு ஸன்னியாசியாகி ஒருவன் முடிவான நிலைக்குப் போகிற போது அவனுக்கு எல்லாம் ஸமமாகி விடுகிறது என்கிறார். வேத உபநிஷதங்களிலும் இப்படியே சொல்லியிருக்கிறது. உச்சியான அந்த நிலையில்தான் ஸமம்; அவனுக்குத்தான் ஸமம். காரிய லோகத்தில் இல்லை; காரியம் பண்ணுகிற நமக்கும் அல்ல. ஸம தர்சனம், ஸம சித்தம், ஸம புத்தி என்றிப்படியே யோகியின் பார்வையில்தான் பகவான் ஸமத்வத்தைச் சொன்னாரேயன்றி, அவனால் பார்க்கப்படுகிற இந்த லோகத்தில் ஸம காரியத்வம் என்று அவர் தப்பித் தவறிக்கூடச் சொன்னதில்லை!

'ஜாதி வித்யாஸமே இல்லை என்று பகவான் சொல்லவில்லை; ஆனால் பிறப்பின்படி இன்றி, குணத்தின்படி கர்மாவைப் பிரித்துத் தரும் சதுர்வர்ணத்தைத் தாம் ஸ்ருஷ்டித்ததாகத்தான் சொல்கிறார். 'சாதூர்வண்யம் மயாஸ்ருஷ்டம் குணகர்ம விபாகச:' என்றே சொல்கிறார்'★ என்கிறார்கள்.

சரி, ஆனால் எத்தனை வயசுக்கு மேல் இப்படிச் குணத்தை அறிந்து அதை அனுஸரித்து அதற்கான வித்யையைப் பயின்று

அதற்கப்புறம் தொழிலை அப்பியாஸம் பண்ணுவது? முக்கியமாகப் பிராமணனின் தொழிலை எடுத்துக் கொண்டால், இவன் ஏழெட்டு வயஸுக்குள் குருகுலத்தில் சேர்ந்தால்தானே அப்புறம் பன்விரண்டு வருஷங்களில் தன் தொழிலுக்கான வற்றைப் படித்துவிட்டுப் பிறகு அவற்றில் தானே அனுஷ்டானம் பண்ண வேண்டியதைப் பண்ணவும், பிறருக்குப் போதிக்க வேண்டியதை போதிக்கவும் முடியும்? குணம் form ஆன பிறகு (ஓர் அமைப்பில் உருவான பிறகு)தான் தொழிலை நிர்ணயிப்பது என்றால், கற்க வேண்டிய இள வயசு முழுவதும் பலபேர் தொழிலைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் வீணாவதாகவும், அப்புறம் சோம்பேறியாக ஒரு தொழிலுக்கும் போகப் பிடிக்காமல் இருப்பதாகவுமே ஆகும். அப்படியே கற்றுக் கொண்டு தொழிலுக்குப் போகும்போதும் ஸமூகத்துக்கு அவனால் கிடைக்கிற பிரயோஜனத்தில் வெகுவான காலம் நஷ்டமாயிருக்கும். கூணகாலம்கூட வீணாக்காமல் ஒழுங்காக, விதிப்படி கர்மா பண்ணிக் கொண்டேயிருக்க வேண்டும் என்று திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லும் பகவான் இதை ஆதரித்துப் பேசியிருப்பாரா?

‘அப்படியானால் அவர் ‘தியரி’யில் (கொள்கையளவில்) குணப்படித் தொழில் என்றாலும், ‘ப்ராக்டிஸில்’ (நடைமுறையில்) பிறப்பால் தொழில் என்பதைத்தான் ஆதரித்தாரா?’ என்றால், பாலிடஷியன்கள் (அரசியல்வாதிகள்) போல பகவான் கொள்கை ஒன்று, காரியம் இன்னொன்று என்று இருப்பவர் அல்ல.

சரி, அவருடைய வாழ்க்கையில் நாம் என்ன பார்க்கிறோம்? ‘நான் யுத்தம் பண்ண மாட்டேன். பந்து மித்ரர்களின் ரத்தத்தைச் சிந்தி ஸாம்ராஜ்யாபிஷேகம் பண்ணிக் கொள்வதைவிட, ஆண்டிப் பரதேசியாக பிஷே எடுத்துச் சாப்பிடுவது எத்தனையோ மேல்’ என்று சொல்லிக் கொண்டு தேர்த்தட்டில் உட்கார்ந்து ஸத்யாக்ரஹம் பண்ணி விட்ட அர்ஜுனனிடம் அவர் என்ன சொன்னார்? ‘நீ கூத்தரிய ஜாதியில் பிறந்தவன். யுத்தம் பண்ணுவதுதான் உன் ஸ்வதர்மம். எடு வில்லை. போடு சண்டையை’ என்றுதான் அவனைவிடப் பிடிவாதம் பிடித்து

அவனை யுத்தம் பண்ண வைத்தார்.

இங்கேயாவது ஒரு மாதிரி ஸமாதானம் சொல்லலாம்: 'அர்ஜுனன் மஹாரதன், மஹாவீரன். ஆனதால் அவனுக்கு பந்து மித்திரர்களைக் கொல்ல வேண்டியிருக்கிறதே என்ற பாசத்தால் momentary-ஆக (தற்காலிகமாக)த்தான் யுத்தத்தில் வெறுப்பு உண்டாயிற்று. உள்ளூற அவனுடைய குணம், மனோபாவம், தன்னுடைய வீரத்தைக் காட்டுவதில்தான் இருந்தது. அதனால்தான் அவனைப் பகவான் யுத்தத்திலேயே தூண்டிவிட்டார். ஆனபடியால் அவர் ஸ்வதர்மம் என்று சொன்னது ஜாதி தர்மம் என்று ஆகாது. அவனுடைய சொந்த குணத்தை, இயற்கையான மனோபாவத்தைதான் ஸ்வதர்மம் என்று சொல்லி, அவனுக்கு எடுத்துக் காட்டினார்' - என்று கற்றி வளைத்து அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளலாம்.

அப்படியானால் தர்மபுத்ரர் விஷயம் என்ன? சண்டையே கூடாது, ஸமாதானமாகவே போய்விட வேண்டும் என்று தானே அவர் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து இருந்து வந்திருக்கிறார்? தங்கள் ஐந்து பேருக்கும் ஐந்து வீடு கொடுத்து விட்டால்கூடப் போதும், ராஜ்யத்தில் பாதி தர வேண்டும் என்று இல்லை என்கிற அளவுக்கு ஒரேயடியாக இறங்கி வந்துவிட்டவர் அல்லவா அவர்? அவரையும் அவருக்காகத் தூது போன பகவானே யுத்தத்தில்தானே இழுத்து விட்டார்? இதற்கு முந்தியும் தர்மபுத்ரரை எல்லாச் சிற்றரசர்களையும் வென்று ஸார்வபௌமராகும்படிப் பண்ணி, அவருடைய ராஜஸூய யாகத்தைப் பகவானேதானே முன் நின்று நடத்தி வைத்தார்? தர்மபுத்ரர் இதற்கெல்லாமா ஆசைப்பட்டவர்? அவருடைய குணம், மனோபாவம் ஆகியன கொஞ்சங்கூட இந்த யுத்தம், ஸார்வ பௌமப் பதவி இவற்றுக்கு ஆசைப்படாததுதானே? அவரையும் பரமாத்மா ஸுத்திரிய தர்மத்தைத்தான் அனுஷ்டிக்கப் பண்ணினார் என்றால், அவர் 'ஸ்வதர்மம்' என்கிறபோது அவரவர் ஜாதி தர்மத்தைத்தான் சொன்னார் என்றுதான் அர்த்தமாகும். பிராமணராகப் பிறந்தும் ஸுத்திரிய தர்மப்படி யுத்தத்தில் இறங்கிய த்ரோணாசாரியார் மாதிரி யானவர்கள் பெரியவர்கள் என்பதால் பகவானாக அவர்களை நிந்திக்க மாட்டாராயினும், பீமஸேனன் போன்றவர்கள் அவர்களை ஜாதி தர்மம் விட்டதற்காகக் குத்திக் காட்டிப் பேசிய

போதெல்லாம் பகவான் ஆக்ஷேபித்ததில்லை. அதனால் பிறப்பால் ஏற்படுகிற ஜாதி தர்மமே அவர் சொன்ன ஸ்வதர்மம் என்று உறுதியாகிறது. 'அப்படியானால், ஏன் 'குண கர்ம விபாகச:' என்றார்?

பிறப்பாலேயே குணமும் தொழிலும்

இந்த ஜாதி தர்மமேதான் உள்ளூற அவரவருக்குப் பாரம் பரியமாக ஏற்பட்ட குணமாகவும் இருக்குமாதலால் குணத்தால் சதுர்வர்ணம் பிரிவதாகப் பகவான் சொன்னதும், பிறப்பால் இப்படி ஜாதியாகப் பிரிவதும் ஒன்றேதான்; ஒன்றுக்கொன்று முரணானதல்ல. தியரி, ப்ராக்டிஸ் என்று வெவ்வேறு விஷயங்களைச் சொல்கிற தோஷும் பரமாத்மாவுக்கு ஏற்பட வில்லை.

பரசுராமர், த்ரோணாசாரியார் இவர்கள் பிராமணராயினும் கூத்திரிய குணத்தோடு இருந்தார்களே; தர்ம புத்ரர் கூத்திரியராயினும் பிராமண குணத்தோடு இருந்தாரே; விச்வாமித்ரர் புஜபல பராக்க்ரமத்தோடும் ராஜஸ குணத்தோடும் இருந்துவிட்டே அப்புறம் பிரம்மரிஷி ஆனாரே என்றால் - இதெல்லாம் கோடியில் ஒன்றாக இருந்த exception-கள் (விதி விலக்கு)தான். எந்த ரூலானாலும் 'எக்ஸ்ப்ஷன்' உண்டோ இல்லியோ? பொதுவாக வெளிப்பட வேறு குணம் தெரிந்த பேசதுகூட உள்ளூறப் பிறப்பாலான ஜாதித் தொழிலுக்கேற்ற குணந்தான் இருக்கும் என்ற அபிப்பிராயத்திலேயே பகவான் காரியம் பண்ணினதாகத்தான் தெரிகிறது.

அதெப்படிப் பிறப்பே குணத்தைத் தொழிலுக்கேற்றதாக அமைத்துக் கொடுத்தது என்றால், individualityயுடன் (தனித்தன்மையுடன்) heredity (பாரம்பரியம்) என்பதும் சேர்ந்தேதான் ஒரு மனுஷனை உருவாக்குகிறது என்று இக்கால சைகாலஜியும் சொல்கிறதல்லவா? ஒருத்தனின் குணம் உருவாகும் முன்பே

அவன் தலைமுறை தத்வமாக வந்த ஒரு தொழிலின் சூழ்நிலையிலேயே வளர்ந்து தானாகவும், சுற்றுக் கொடுத்துத் தெரிந்து கொண்டும் அந்தத் தொழிலை எடுத்துக் கொண்டதால் குணமே தொழிலை அனுசரித்து ஏற்பட்டது. 'நமக்கு என்று ஏற்பட்ட தொழில் இது' என்று அவரவரும் துரையோ, போட்டியோ இல்லாமல் நிம்மதியாகப் பிரிந்திருந்து தொழில்களைச் செய்து கொண்டு மொத்த சமூகம் ஒற்றுமையாயிருந்த காலத்தில் இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் பிறந்து, அதிபால்யத்திலேயே அந்தத் தொழிலைப் பார்த்து அதிலே ஒரு பற்று, aptitude உண்டானதால், பிறப்புப்படி செய்வதே குணப்படி செய்வதாகவும் ஆயிற்று. இப்போது சீர்திருத்தவாதிகள் என்ன சொன்னாலும், பழைய ஏற்பாட்டில்தான் திறமை, குணம் இவையும் தொழிலோடு அனுசரணையாகக் கலந்து இருந்தன. ஒருத்தன் தன் குணத்துக்கு அனுசரணையாகத் தொழிலைச் செய்தான் என்றால், அது பழைய தர்மப்படி செய்த போதுதான் இருந்தது என்பேன். இப்போது இதைத் தலைகீழாக மாற்றித் திரித்துப் பேசுகிறார்கள்.

இப்போது மனோதத்வத்தை ரொம்பவும் ஆராய்ச்சி செய்கிறவர்கள்கூட என்ன சொல்கிறார்கள்? ஒருத்தனின் குணத்தை, திறமையை, மனோபாவத்தை நிர்ணயம் பண்ணுவதில் heredity-க்கும் (பாரம்பரியத்துக்கும்) அவன் இருக்கிற environment-க்கும் (அதாவது) சுற்று வட்டாரத்துக்கும் மிகுந்த முக்கியத்துவம் இருக்கிறது என்கிறார்கள். பழைய நாளில் பாரம்பரியப்படிதான் அப்பன், பாட்டன், முப்பாட்டன் தொழிலை ஒவ்வொருவனும் பண்ணினான். இரண்டாவதாக, ஒவ்வொரு தொழில்காரரும் ஒரே கிராமத்தில் அக்ரஹாரம், பண்டாரவாடை, சேரி, சேனியர் தெரு, கம்மாளர் தெரு என்று தனித் தனியாக, ஒவ்வொரு சமூகமாக வசித்தபோது என்வைரன்மென்டும் (சுற்றுச் சூழ்நிலையும்) ஸாதகமாக இருந்தது. இந்த இரண்டு அம்சங்களும் அழுத்தமான விதத்தில் ஒருத்தனுடைய குணத்தை அவனுடைய பரம்பரைத் தொழிலுக்கு மிகவும் ஏற்றதாகச் செய்து வந்தன.

இந்த விஷயத்தை நான் சொல்வதைக் காட்டிலும் காந்தி சொன்னதை எடுத்துக் காட்டினால் சீர்திருத்தக்காரர்கள் ஒத்துக் கொள்வீர்கள். காந்தி இப்படிச் சொல்கிறார்:

‘கீதையானது குணத்தையும் காரியமையும் பொறுத்தே ஒருத்தனின் வர்ணம் (ஜாதி) அமைகிறது என்றுதான் சொல்கிறது. (அதாவது பரம்பரையால், பிறப்பால் அமைகிறது என்று சொல்லவில்லை.) ஆனால் குணமும் கர்மாவும் பிறப்பின் மூலம் பாரம்பரியமாகப் பெறப்படுகிறவையே’★.

ஆகையால் கிருஷ்ண பரமாத்மா கொள்கை ஒன்று, காரியம் வேறொன்று என்று முரணாகப் பண்ணவில்லையென்பது சீர்திருத்தவாதிகள் எல்லோரும் தலைவராக ஒப்புக்கொள்ளும் காந்தியின் வார்த்தையாலேயே உறுதியாகிறது. நவீனக் கொள்கைக்காரர்கள் தங்கள் இழுப்புக்கு வேத சாஸ்திரங்களையும் கிருஷ்ண பரமாத்மாவையும் இழுத்து வளைக்கக் கூடாது.

கிருஷ்ணர், ‘நான் சொல்கிறேன்; நீ கேள்’ என்று அடித்துப் பேசுகிறவர்தான். ஆனால், அவரே ஜனங்கள் எப்படிக்காரியம் பண்ண வேண்டும் என்கிறபோது, ‘நான் இப்படிச் சொல்கிறேன்’ என்று சொல்லாமல், ‘சாஸ்திரம் எப்படிச் சொல்கிறதோ அதுவே பிரமாணம்’ என்று அழுத்திச் சொல்லியிருக்கிறார். அவர் காலத்திலிருந்த சாஸ்திரப்படி ஜாதிகள் பிறப்புப் படிதான் பிரிந்திருந்தன என்பது பாரத, பாகவத, விஷ்ணு புராணாதிகளிலிருந்து நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. பிறப்பால் ஜாதி என்கிற சாஸ்திரங்களே கிருஷ்ணர் காலத்துக்குப் பிறகு தான் வந்தது என்கூட இக்கால ‘ரிஸர்ச்’காரர்கள் சொல்லக் கூடுமாதலால் இவ்விஷயத்தைச் சொல்கிறேன். கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் காலத்தில் வர்ணாசிரம விபாகங்களைச் சொல்கிற சாஸ்திரங்கள்தான் தர்மப் பிரமாணமாக இருந்தன என்று பாரத, பாகவத, விஷ்ணு புராணாதி க்ரந்தங்கள் சந்தேகத்துக்கு இடமில்லாமல் சொல்கின்றன. இவ்வாறாக பிறப்பின்படியே வர்ணவிபாகம் செய்யும் சாஸ்திரங்கள் அனுசரிக்கப்பட்ட காலத்தில்தான் பகவான் ஸ்பஷ்டமாக,

“ய: சாஸ்த்ர விதிம் உத்ஸ்ருஜ்ய வர்ததே காமகாரத: I
ந ஸ ஸித்திம் அவாப்நோதி ந ஸுகம் ந பராம் கதிம் II
தஸ்மாத் சாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் தே

★ “The Gita does talk of Varna being according to guna and Karma, but guna and Karma are inherited by birth.”

கார்யா கார்ய வ்யவஸ்திதௌI
ஜ்ஞாத்வா சாஸ்த்ர விதாநோக்தம் கர்ம

கர்த்துமிஹார்ஹஸிII

‘எவன் சாஸ்திர விதியை மீறிச் சொந்த ஆசைகளின் வசப்பட்டுத் தொழிலை எடுத்துக் கொள்கிறானோ அவனுக்குச் சித்தியில்லை; சுகமில்லை; கதி மோக்ஷமும் இல்லை. எந்தத் தொழில் செய்யலாம், எது கூடாது என்று வரையறுத்துக் கொள்வதற்கு சாஸ்திரந்தான் பிரமாணம். இப்படிச் சாஸ்திரோக்தமான வழியை உணர்ந்து அதன்படித் தொழில் செய்வதற்கு உரியவனாகவே இருக்கிறாய்’ என்று சொல்லியிருக்கிறார்*. இதனால் அவர் பிறப்பிப்படி ஜாதி என்பதைத்தான் நிர்த்தாரணம் பண்ணுகிறார் (வலியுறுத்தி நிலைநாட்டுகிறார்) என்பதில் லவலேசமும் ஸந்தேகமேயில்லை.

குணப்படித்
தொழில் தேர்வு
நடைமுறையில்
இல்லை

‘சரி, வேதமும் கிருஷ்ண பரமாத்மாவும் ஜாதி தர்மத்தைச் சொன்னால் சொல்லிவிட்டுப் போகட்டும். அதை நாங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அது பக்ஷபாதமாகத்தான் இருக்கிறது. அவரவர் குணப்படி, மனோபாவப்படி தொழிலைத் தேர்ந்தெடுத்து நடத்துவதற்குத்தான் வசதி செய்து தர வேண்டுமே தவிர, ஜாதிப்படி செய்ய வேண்டும் என்று வைக்கக் கூடாது. இந்த வித்யாஸத்தைத் தொலைத்து விட வேண்டும்’ என்று சொல்லலாம்.

இருக்கட்டும். இந்தக் குணம், மனோபாவம் என்பதற்கும்

நவீன 'ஸெட்-அப்'பில் ஒருத்தர் எடுத்துக் கொள்ளும் தொழிலுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? நன்றாக யோசித்துப் பார்த்தால் இது இந்தக் காலத்தில் வேண்டுமென்றே மிகைப்படுத்திச் சொல்கிற விஷயமாகத்தான் தெரிகிறது. இந்தக் காலத்தில் எல்லோருக்கும் ரொம்ப ஸ்வதந்திரம் வேண்டியிருக்கிறது. எல்லோருக்கும் தாங்கள் பெரியவர்கள் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனால்தான் தங்கள் தங்கள் மனோபாவத்தை மதிக்க வேண்டும் என்கிறார்கள். அது ஸமுஹத்துக்கு உதவுகிற நல்ல மனோபாவமா, அல்லது கெட்ட மனோபாவமா, கெட்ட தானால் நல்லதாக்கிக் கொள்ள வேண்டுமே, அதற்காக ஓரிடத்தில் ஸ்வதந்திரத்தை விட்டுக் கொடுத்துக் கட்டுப்பட்டிருக்க வேண்டுமே என்பதையெல்லாம் நினைக்காமல் எல்லோரும் எல்லாவற்றுக்கும் ஸ்வதந்திரம் கேட்கிறார்கள். இது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும்.

மனோபாவம் அல்லது குணத்துக்கும் தற்காலத்தில் ஒருத்தன் விரும்பும் வேலைக்கும் எந்த அளவு சம்பந்தமிருக்கிறது என்று பார்த்தால் நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு சம்பந்தமேயில்லை! ரொம்பக் கொஞ்சம் பேர் விஷயத்தில்தான் குணத்துக்கும் தொழிலுக்குமிடையே சம்பந்தமிருக்கும். ரொம்பவும் வைராக்ய குணமுள்ளவன் எந்த வேலையிலும் ஓட்டாமலிருப்பான். துருதுருவென்று ப்ளான் போட்டு யோஜனை பண்ணுகிற ஸ்வபாவமுள்ளவனுக்கு மெஷின் மாதிரி வேலை செய்வதான தொழில்கள் பிடிக்காமல் இருக்கும். ஆர்மிக்கு (தரைப் படைக்கு)த்தான் போவது, நேவிக்கு (கடற்படைக்கு)த்தான் போவது என்று சில பேருக்கு ஒரே ஆர்வம் இருக்கும். இன்னும் சிலபேர் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளினாலும் ஸைன்யத்தில் சேருவதில்லை என்று இருப்பார்கள். எழுதுவது, பாடுவது, சித்ரம் பாடுவது என்கிறவற்றில் ஆசை உள்ளவர்கள் வேறு எந்த வேலையிலும் பிடிமானம் வைக்க மாட்டார்கள்.

இப்போது நான் சொன்ன இத்தனை பேரும் - அதாவது தங்கள் இயற்கை மனோபாவப்படிதான் தொழில் பண்ணுவது என்று இருக்கிற அத்தனை பேரும் - மொத்தமுள்ள ஜன சமூகத்தில் கால்வாசிகூட இருக்க மாட்டார்கள்! பத்து பெர்ஸென்ட் (சதவிகிதம்)கூட இருக்க மாட்டார்கள்.

இங்கே என்னை ஒரு மடத்துக்குள் உட்கார்த்தி வைத்திருக்கிறது என்றாலும் என்னிடம் எல்லா தினுக ஜனங்களும் வந்து அவரவர் பிரார்த்தனையை, ஆசையைச் சொல்லிவிட்டுத் தானே போகிறார்கள்? இதிலிருந்து எனக்குத் தெரிவது, விசேஷமாக ஒருத்தனும் தொழிலைக் குணத்தோடு சம்பந்தப்படுத்தவில்லை என்பதுதான். ஓர் அப்பாக்காரர் வருகிறார்: 'பையனுக்கு என்ஜினீயரிங் காலேஜிலும் மனுப் போட்டிருக்கிறது! பி.காமுக்கும் போட்டிருக்கிறது. என்ஜினீயரிங் கிடைக்காவிட்டால் பி.காம் சேர்ந்தாக வேண்டும். என்ஜினீயரிங்கே கிடைத்து விட்டால் சிலாக்யம். அனுக்ரஹம் பண்ண வேண்டும்' என்கிறார். பி.காம் படித்தால் கிடைக்கிற 'ஆடிட்' வேலைக்கும், என்ஜினீயரிங் படித்து ஸர்வே, கிர்வே பண்ணுவதற்கும் கொஞ்சமாவது சம்பந்தம் இருக்கிறதோ? ஆனால் இந்தப் பையன் இந்த இரண்டுக்கும் தயாராக இருக்கிறான். இன்னொரு பையன் வருகிறான். 'இண்டர்மீடியட் ரொம்ப 'ஹை'யாகப் பாஸ் பண்ணிவிட்டேன். மெடிகல் காலேஜில் சேரலாமா, எம்.ஏ. படித்து விட்டு ஐ.ஏ.எஸ். எழுதலாமா என்று தெரியவில்லை' என்கிறான். வைத்தியத் தொழிலுக்கும், கலெக்டர் வேலைக்கும் என்ன சம்பந்தம்? குணத்தை வைத்துத் தொழில் என்றால் மெடிகல் காலேஜுக்குப் போகிறவன் எப்படி எம்.ஏ-ஐப் பற்றி நினைப்பான்?

ஒருத்தர் வக்கீலாக இருக்கிறார், அல்லது இண்டஸ்ட்ரி (தொழிற்சாலை) வைத்திருக்கிறார். அப்புறம் ஏதோ ஒரு கட்சியில் சேர்ந்து மந்திரியாகி விடுகிறார். மந்திரியாகி இருக்கிறவர்களில் வக்கீலாக இருந்தவர், அதிகாரியாக இருந்தவர், ப்ரொஃபஸராக இருந்தவர், டாக்டராக இருந்தவர் என்று பல தொழில்களில் இருந்தவர்களைப் பார்க்கிறோம். மந்திரித் தொழிலுக்கு எந்தக் குணங்கள் இருக்க வேண்டுமோ அது, எப்படி இந்தத் தொழில்களுக்கும் வேண்டும் என்று சொல்ல முடியும்?

இப்படிப் பெரிய லெவலில்தான் என்று இல்லை. 'ஸினிமாக் கொட்டகையில் டிக்கெட் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தேன். இப்போது மிலிடரியில் சேர்ந்திருக்கிறேன். ஆசீர்வாதம் வேண்டும்' என்று ஒருத்தன் வருகிறான். 'ஹோட்டல் ஸர்வராயிருந்து விட்டுப் பெட்டிக் கடை வைத்திருக்கிறேன்' என்று

இன்னொருத்தன் வருகிறான். இந்த இரண்டு தினுஸான வேலைகளுக்கு என்ன சம்பந்தம்?

இன்னொன்றுகூடச் சொல்லலாம். இப்போது ராஜாங்கமும் அபேத வாதத்தை (ஸோஷலிஸத்தை) முக்யமாகச் சொல்வதாகத்தான் ஆகிவிட்டது. அவனவனுக்கும் ஸ்வபாவப்படியும், படிப்பு முதலான தகுதிப்படியும்தான் வேலை தர வேண்டுமேயன்றி ஜாதிப்படி இல்லை என்பதுதான் சர்க்காரின் கருத்தும். ஆனால் இவர்களே பெரிய உத்தியோகங்களுக்காகப் பரீக்ஷை வைக்கிறபோது, ஒரே பரீக்ஷையை எழுதினவர்களில்தான் சில பேரை ஐ.ஏ.எஸ். என்று ஸெலக்ட் செய்கிறார்கள்; சில பேரைப் போலீஸுக்கு அனுப்பி விடுகிறார்கள். கலெக்டர் வேலைக்கும், போலீஸ் ஸூப்பிரண்டு வேலைக்கும் மனோபாவ ரீதியில் பார்த்தால் என்ன சம்பந்தம்? டெக்னிகல் ஸப்ஜெக்டாக இல்லாத வரையில் ஒரு டிபார்ட்மென்ட்காரர்களை சம்பந்தமேயில்லாத வேறே டிபார்ட்மென்ட்களுக்கு மாற்றுகிறார்கள்.

குணம், மனோபாவம் என்று பார்த்தால் அவற்றுக்கு ஆதரவாகச் சொல்ல இங்கேயெல்லாம் ஒன்றுமேயில்லை.

ஆகவே பெரும்பாலும் ஜனங்கள் தங்கள் குணத்தைப் பார்த்து அதற்கு அனுஸரணையான தொழிலாக ஒன்றை எடுத்துக் கொள்ளவேயில்லை. தங்களுக்குப் பிடித்த தொழில் கிடைக்காவிட்டாலும், கிடைத்த தொழிலுக்கு எப்படியோ 'அட்ஜஸ்ட்' செய்து கொள்கிறார்கள்.

பொதுவாக எதிலே ஜாஸ்தி பணம் கிடைக்குமோ, அஸௌகரியம் குறைவோ அந்தத் தொழிலுக்குத்தான் எல்லோரும் ஆசைப்பட்டுப் போட்டி போடுகிறார்களேயொழிய, குணம், மனோபாவம், அது, இது என்பதெல்லாம் அனேகமாகப் புரளிதான். 'ஜாஸ்தி வருமானமும் குறைச்சல் சிரமமும் உள்ள தொழிலுக்குப் போவேன்' என்பதே 'ஸ்வதர்மம்' என்றால் பரிஹாஸத்துக்கு இடமல்லவா?

குணத்தைக் கொண்டு காரியத்தைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்வது என்று நவீனர்கள் சொல்வது வெற்றுச் சவடாலாகத்தான் நிற்கிறது. நம்முடைய பூர்வீகர்கள் கச்சிதம் பண்ணிக் கொடுத்திருக்கும் ஏற்பாட்டிலோ, கார்யமே ஒருத்தனுக்கு இயற்கையாக

வும் பாரம்பரியமாகவும் உண்டான குணத்தை அவனுடைய ஆத்மாவிலிருத்திக்கும், வெளிலோகத்தின் கேஷமத்திற்கும் ஏற்றபடி ஓர் ஒழுங்கில் ரூபப்படுத்திற்று. காயத்ரி அனுஷ்டானம், கத்தியைச் சுழட்டுவது (சுழற்றுவது), knack (நுணுக்கம்) தெரிந்து வியாபாரம் பேசுவது, மெய்வருந்த உழைப்பது என்ற நாலு விதமான காரியங்களே அதற்கான ப்ரஜையின் குணத்தை அந்தந்தத் துறையில் நன்றாகப் பிரகாசித்துத் தன்னையும் சுத்தி செய்து கொண்டு, ஸமுதாயத்தின் ஒட்டுமொத்த கேஷமத்திற்கும் உதவும்படியாக ரூபப்படுத்தியது. காயத்ரி அனுஷ்டானக்காரனும் எப்படி மெய்யை வருத்திக் கொண்டானென்று அப்புறம் சொல்கிறேன்.

அதிக ஸௌகர்யம் கூடாது

இப்போது ஆசைப்படுகிறபடி எல்லோருக்கும் ரொம்ப வசதி, சௌகரியம் பண்ணித் தருவது என்பது முடிவேயில்லாமல் துராசைகளைப் பெருக்கி விடுகிற ஏற்பாடுதான். எல்லாருக்கும் கார், பங்களா, ரேடியோ, டெலிஃபோன் இருக்கிற அமெரிக்காவில் ஜனங்கள் திருப்தியடைந்து விட்டார்களோ? இல்லை. அங்கேதான் நம்மைவிட ஜாஸ்தி அதிருப்தி; அதனால் ஜாஸ்தி கொலை அல்லது தற்கொலை, மயக்க மருந்து சாப்பிட்டு விட்டுத் தன்னை மறந்து கிடப்பது என்று இருக்கிறது. எல்லோருக்கும் கார் என்றாலும், இன்றைக்கு இருக்கிற கார் நாளைக்கு இல்லை. புதுப்புது மாடல்கள் இன்னம் ஜாஸ்தி சௌகரியத்தோடு வந்தபடி இருக்கின்றன. எனவே இப்போது சேர்த்துள்ள டாலர் போதவில்லை. அந்தப் புது மாடலுக்காக இன்னம் சம்பாதிக்க வேண்டும். அதற்கப்புறம் அதைவிட விலை ஜாஸ்தியாக, இன்னம் ஜாஸ்தி சௌகரியத்தோடு இன்னொரு மாடல் வரும். அப்புறம் வீட்டுக்கு வீடே பறப்பதற்கு 'ப்ளேன்'கூட வந்தாலும் வரும். இப்படியேதான் முதலில் வெறும் குடிசை; அப்புறம் ஓடு போட்டது; அப்புறம்

சிமெண்ட் சுவர், ஒட்டுக்கட்டிடம்; அதற்கப்புறம் சிமெண்ட் டிலேயே இன்னும் நைஸ் ரகங்கள்; சாணி போட்டு மெழுகின தரை காரையாகி, லிமென்டாகி, அப்புறம் 'மொஸைய்க்', அதைவிட இன்னம் வழுவுழுப்பான ரகம் என்று மாறிக் கொண்டேயிருக்கிறது. இதற்கு முடிவே இராது. துணியை எடுத்துக் கொண்டாலும் நாளுக்கு நாள் புதுப்புதுத் திணுகள். எல்லாவற்றையும் வாங்கியாக வேண்டும். இப்போது இருப்பதே செளகரியமாக இருந்தாலும் நம்முடைய புத்தி சாதுர்யத்தால் இதைவிடச் செளகரியமான சாதனங்களைக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டே போய், எப்போதும் நாம் இருப்பது அசெளகரியம்தான் என்று ஆக்கிக்கொண்டு, அதைவிடச் செளகரியத்திற்காகத் தவித்தபடி இருப்போம். திருப்தியோ, நிம்மதியோ இல்லாமல் மேலே மேலே ஸம்பாதனம் பண்ணிக் கொண்டேதான் போவோம். நெருப்பிலே பெட்ரோலை விட்டு அணைத்து விடலாம் என்று நினைக்கிற மாதிரித்தான், புதுப்புது ஸாதனங்களைக் கண்டுபிடித்து ஆசையைப் பூர்த்தி செய்து கொண்டு விடலாம் என்று நினைப்பது.

இது நம் பூர்விகர்களான மஹரிஷிகளுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அதனால்தான் மனுஷ்யனின் அத்யாவசியத் தேவை களைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ளுவதற்கு அதிகமாகப் போகவே கூடாது என்று வைத்தார்கள். ஸமீப காலத்தில் காந்தி இதையே தான் வற்புறுத்திச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

எல்லாரையும் ஒரே மாதிரி டாம்பீக வாழ்க்கைக்கு ஆசைப் பட வைப்பது என்ற - இந்த நூற்றாண்டில் 'முன்னேற்றம்' எனப்படுகிற - முயற்சிகள் இருக்கிற வரையில், தனியாக எவனுக்கும் திருப்தி இராது; சமூக ரீதியிலும் போட்டி, பொறாமை, வயிற்றெரிச்சல் போகவே போகாது. வர்ணாசிரம தர்மப்படி ஏகானாமிகல் லெவலில் (பொருளாதாரத்தில்) பிராமணனும் மற்றவனும் ஸமம்தான். ஜாதி வித்யாஸமின்றி அத்தனை பேருக்கும் ஒரே மாதிரியான எளிய வாழ்க்கையைத் தான் சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி எளிமையில் ஸமமாக இருப்பதுதான் ஸாத்யமுமாகும். இந்த நிலையில் தனி ஜீவனும் திருப்தி அடைகிறான், ஆத்ம சேஷமும் அடைகிறான்; ஸமுஹத் திலும் ஒருத்தனைப் பார்த்து இன்னொருவனுக்கு வயிற் றெரிச்சல் உண்டாக இடம் இல்லாமல் போகிறது.

பணமும் வசதியும் எந்தத் தொழில்காரருக்கும் அதிகம் இருக்கக் கூடாது. இவற்றைவிட முக்யமானது இவை எவற்றை உத்தேசித்து ஏற்பட்டனவோ, ஆனால் இவற்றாலேயே எதை நேராகப் பெற முடியவில்லையோ, அந்த ஆத்ம திருப்திதான். மனநிறைவுதான் மனிதனுக்கு வேண்டியது. திருப்தனாக இருந்தால்தான் ஆனந்தமாக பகவத் தியானம் பண்ண முடியும். அப்படிப்பட்ட மனஸில்தான் பரம ஸத்தியமான வஸ்து எதுவோ அது தெரியும். அதனால்தான் நம் சாஸ்திரப்படி ரொம்பவும் எளிய வாழ்க்கையையே விதித்திருக்கிறது. ஓரளவுக்கு மேல் ஸௌகர்யங்கள் அதிகமாகிவிட்டால் அப்புறம் இந்திரிய ஸுகத்துக்கு மேலான விஷயங்களுக்குப் போகவே முடியாது. அதே மாதிரி, உழைப்பு இல்லாமல், சிரமமே படாமல் ஸுக ஜீவியாக இருந்தாலும் புத்தி, கண்டதை நினைத்துக் கெட்டுத்தான் போகும். ஆகையினால் ஆத்மிகமாக உயர வேண்டுமானால் அஸௌகர்யமும் சிரமமும் கடும் உழைப்பும் கண்டிப்பாக வேண்டும். எந்த நிலைமையையும் ஸௌக்கியமாகப் பாவிக்கிற மனப்பான்மை அப்போதுதானே வரும்?

ஒரு பெரிய தப்பபிப்பிராயம்

இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிற ஒரு பெரிய தப்பபிப்பிராயம் என்னவென்றால் சாஸ்திரோக்தமான வர்ணாச்ரம தர்மத்தில் பிராமணனுக்குத்தான் சௌகரியம் ஜாஸ்தி, வருமானம் ஜாஸ்தி, சிரமம் குறைவு என்ற எண்ணம். இது சுத்தப் பிசகு.

நம் சாஸ்திரம் பண்ணிக் கொடுத்துள்ள ஏற்பாட்டில் பிராமணன் சரீரத்தால் உழைத்த உழைப்பு ஒரு குடியானவனின் உழைப்புக்குக் குறைச்சலானதல்ல. பிராமணனின் கர்மானுஷ்டானங்களைப் பற்றித் தெரியாததால் அவன் மற்றவர்களைப் பிழியப் பிழிய வேலை வாங்கிவிட்டு, தான் ஹாய்யாக

உட்கார்ந்து சாப்பிட்டான் என்று இந்தக் காலத்தில் தவறுதலாக நினைக்கிறார்கள். பிராமணனானவன் காலம்பர (காலை) நாலு மணிக்கே முழித்துக் கொண்டு, மழை நாளானாலும் பனி நாளானாலும் பச்சைத் தண்ணீரில் ஸ்நானம் செய்ய வேண்டும். அதிலிருந்து அவனுக்கு ஓயாத கர்மானுஷ்டானம்தான். ஸந்தி, பிரம்மயக்கும், ஓளபாஸனம், தேவபூஜை, வைச்வதேவம், இது தவிர இருபத்தியொரு யஜ்ஞங்களில் ஏதாவது ஒன்று என்றிப்படிச் சக்கையாக உழைத்தாக வேண்டும். ஹோம ஜ்வாலையிலும், புகையிலும் நாலு நாள் உட்கார்ந்து பார்த்தால் தெரியும், எத்தனை சிரமம் என்பது. இவனுக்கு எத்தனை வ்ரதானுஷ்டானங்கள்? உபவாஸம் என்று எத்தனை நாள் வயிற்றைக் காயக் காயப் போட்டாக வேண்டும்? எத்தனை ஸ்நானம்?

இந்தச் சிரமங்கள் இதர ஜாதியாருக்கு இல்லை. ஒரு குடியானவன் விடிந்தெழுந்ததும் வயிறு ரொம்ப ஜில்லென்று பழையது சாப்பிடுகிற மாதிரி செய்யப் பிராமணனுக்கு 'ரைட்' கிடையாது. தன் 'ரைட்'டுக்காகவும் சௌகரியத்துக்காகவும் பிராமணன் தர்ம சாஸ்திரங்களை எழுதி வைத்துக் கொள்ள வேயில்லை. அப்படியிருந்தால் இத்தனை கடுமையான விதிகளை, rigorous discipline-களைத் தனக்கே போட்டுக் கொண்டிருப்பானா? அவன் போஜனம் பண்ணுகிறபோது பகல் 1 மணி 2 மணி ஆகிவிடும். (சிரார்த்தம், யாக தினங்களில் 3 மணி 4 மணி ஆகும்.) குடியானவன் இரண்டாந்தரங்கூடச் சாப்பிட்டுவிட்டு வயல் ஓரத்தில் ஏதாவது ஒரு மரத்தடியில் கொஞ்சம் ஓய்வு எடுத்துக் கொள்கிற சமயத்தில்தான் பிராமணனுக்கு முதல் சாப்பாடே! அதுவும் எப்படிப்பட்ட சாப்பாடு? அந்தக் குடியானவன் சாப்பிடுகிற மாதிரி அத்தனை எளிமையானதுதான். குடியானவன் தேக புஷ்டி தருகிற பழையது சாப்பிடலாம்; இவன் புது அன்னம்தான் சாப்பிட வேண்டும் என்பது தவிர, அதிக வித்தியாசம் இருக்கக் கூடாது. குடியானவன் குடிசைக்கும் பிராமணன் குடிசைக்கும் வித்தியாசமே கிடையாது. இரண்டு பேருக்கும் ஒரே மாதிரி நூல் துணிதான். குடியானவனாவது நாளைக்கு என்று நாலு காசு மீத்து வைத்துக் கொள்ளலாம். பிராமணன் அப்படி வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது. பிற்பாடு கொடுக்கலாம் என்று இப்போது கடன் வாங்கிக் கொஞ்சம் 'தாட்பூட்' செலவு பண்ணக்கூட பிராமண

னுக்கு 'ரைட்' கிடையாது.

மஹாபாரதத்தில், யக்ஷ ப்ரச்னத்தில், பிராமணன் எத்தனை எளிமையாய் இருந்தான், அவன் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

பஞ்சமே (அ)ஹனி ஷஷ்டே வா சாகம் பசதி
ஸ்வேக்ருஹே
அந்ருணீச (அ)ப்ரவாஸீ ச ஸ வாரிசர மோததே||

ஒரு நாளில் பகல் பொழுதை எட்டுப் பங்காக்கினால், அதில் ஐந்தாவது அல்லது ஆறாவது பங்கில்தான் பிராமணன் கா்மானுஷ்டானம் எல்லாம் முடித்துச் சாப்பிடுவான். அதன் முன் நாஸ்தா, கீஸ்தா எதுவும் கூடாது. இதுதான் 'பஞ்சமே அஹனி ஷஷ்டே வா'. அந்த வேளையில்கூட என்ன சாப்பாடு? சர்க்கரைப் பொங்கலும் பாதாம்கீருமா? அல்லது தேஹ புஷ்டி தரும் மாம்ஸாதிகளா? இல்லை. 'சாகம் பசதி' என்றால் ஏதோ ஒரு கிரையைப் பிடுங்கி வேகவைத்துத் தின்ன வேண்டும் என்று அர்த்தம்: ஏதோ ஒரு முள்ளிக் கிரையோ, பசலைக் கிரையோ, பொன்னாங்கண்ணியோ ஆற்றங்கரையில் யாருக்கும் சொந்த மில்லாமல் முளைத்திருப்பதை மட்டும் சமைத்துச் சாப்பிட வேண்டும். பிராமணன் நதி தீரத்தில் வஸிக்க வேண்டும் என்று வைத்ததற்குக் காரணமே அப்போதுதான் அவன் அடிக்கடி ஸ்நானம் செய்ய முடியும் என்பது ஒன்று. இன்னொரு காரணம், அங்கேதான் பணம் காசே வைத்துக் கொள்ளக் கூடாத இவன், விலை கொடுக்காமலோ, யாசிக்காமலோ நாலு கிரையைப் பிடுங்கி வேக வைத்து ஜீவனை ரக்ஷித்துக் கொள்ளலாம் என்பது. 'யார் இந்தப் பார்ப்பான், பிடுங்கித் தின்ன வந்தான்?' என்று யாரும் அதட்ட முடியாதபடி வாழ வேண்டும் என்று அர்த்தம். கடன் வாங்கக் கூடாது. கடன் வாங்கலாமென்றால் போக்யங்கள், லக்ஷிகளில் மனஸ் போகும். அதற்கு இடமே கொடுக்கக் கூடாது. இதுதான் 'அந்ருணீ' என்றது. தரித்திரமும், அபரிக்ரஹமும் (அத்யாவசியத் தேவைக்கு அதிகமாக ஒரு புல்லைக்கூட வைத்துக் கொள்ளாமலிருப்பதும்)தான் பிராமண லக்ஷணமானதால், கடனும் வாங்கக்கூடாது என்று இருக்கிறது.

இப்போது சர்க்காரிலிருந்து ஆரம்பித்துப் பெரிய பெரிய

தொழிலதிபர்கள் உன்பட எல்லோருக்கும் கடன்தான். சாஸ்திரம் சொன்னபடி, கடன் இல்லாமலும், பிறன் ஏவுதலுக்கு ஸலாம் போடாமலும் தன் தர்மத்தைச் செய்து கொண்டு இப்போது யாராவது இருக்கிறார்களா என்றால் அது நரிக்குற வர்கன்தான் என்று தோன்றுகிறது.

கடைசியில் சொன்ன 'அப்ரவாஸம்' என்பதற்குத் தன் ஊரைவிட்டுப் போகக் கூடாது என்று அர்த்தம். மானமோ, அவமானமோ, கஷ்டமோ, நஷ்டமோ, நமக்கேற்பட்ட தர்மத்தைச் செய்துகொண்டு ஊரோடு கிடக்க வேண்டும். இப்போது இங்கிலாந்தில் ஸெட்டில் ஆகிறோம், அமெரிக்காவில் ஸெட்டில் ஆகிறோம் என்று வெறும் பணத்துக்காக ஆசாரங்களை விட்டுவிட்டுப் பறந்து கொண்டு, இதைப் பெருமையாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோமே! இதைச் சாஸ்திரத்தில் ரொம்பவும் நிஷித்தமாக(இழுக்காக)ச் சொல்லியிருக்கிறது.

இந்த மாதிரி எல்லா ஜாதியாரும் நன்றாக உழைப்பது, எல்லா ஜாதியாரும் பரம எளிமையாக வாழ்வது என்று ஏற்பட்டு விட்டால் ஜாதி-த்வேஷமும், ஜாதிகள் போய்விட வேண்டும் என்ற பேச்சும் வரவே வராது. இப்போது ஒரு ஜாதிக்கு ஜாஸ்தி பணம்-சௌகரியமும், இன்னொன்றுக்குத் தரித்திரம்-உழைப்பும் வரும்படியாக ஜாதிமுறை அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது என்ற நினைப்பு ஏற்பட்டிருப்பதால்தான் இந்தச் 'சீர்திருத்தம்' எனப்படுகிற அபிப்பிராயங்கள் வந்திருக்கின்றன.

எளிமையும் உழைப்பும்தான் திருப்தி தருவது; சித்தகத்தி தருவது. ஆயிரம் பதினாயிரம் வருஷங்களாக நம் தேசத்தில் இப்படித்தான் நடந்து வந்திருக்கிறது. வர்ணாச்ரமத்தைச் சொன்ன சாஸ்திரங்கள் இவற்றையும் வலியுறுத்தியிருப்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

குணம் அல்லது மனோபாவம் என்பதை வைத்து இக்காலத்திலும் தொழிலைத் தேர்ந்தெடுக்கவில்லை என்று சொன்னேன். இப்போது பணம், வசதி இவற்றை மட்டும் பார்த்து வேலை தேடுவதில்தான் அத்தனை கஷ்டமும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எல்லோரும் எல்லா வேலைக்கும் வந்து விழுந்து போட்டியும், பொறாமைமும், வேலையில்லாத் திண்டாட்டமுமாக ஆகிவிட்டிருப்பதற்கு இதுதான் காரணம்!

ஆதியில் பிறப்பினால் தொழிலை நிர்மித்துக் கொடுத்த போது, அதிலேயே தன்னால் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு aptitude, அதை கலபத்தில் கற்றுக் கொண்டு செய்கிற திறமை எல்லாம் ஏற்பட்ட மாதிரி இப்போது இல்லை. பிதுரார்ஜிதச் சொத்துப் போல அப்போது பெருமித்ததோடு, பிடிமானத்தோடு ஒவ்வொருவனும் தன் தொழிலை எடுத்துக் கொண்டதால் அதில் நல்ல செய்நேர்த்தி இருந்தது. இப்போது inefficiency (திறமையின்மை)-யைத்தான் எல்லாத் துறைகளிலும் பார்க்கிறோம்!

ஸம வாய்ப்பு விஷயம்

குணம், மனப்பான்மையை வைத்துத் தொழில் என்பது வெறும் புரளி என்கிற மாதிரியேதான் equality of opportunity (எல்லோருக்கும் ஸமமான வாய்ப்பு) இருக்க வேண்டும் என்பதும், இது நடைமுறை ஸாத்தியமே இல்லை. திருஷ்டாந்தமாக மெடிகல் ஸீட், இன்ஜினீயரிங் ஸீட் இவ்வளவுதான் என்று நிர்ணயம் பண்ணி விடுகிறார்கள். இதெல்லாவற்றையும் விடவும் ரொம்பக் குறைவாகத்தான் அடாமிக் ஸயன்ஸ் (அணு விஞ்ஞானம்) மற்றும் அனேக புதுப்புது specialised subject-களில் அட்மிஷனை நிர்ணயிக்கிறார்கள். இவற்றுக்கு ஒரே மாதிரித் தகுதியுள்ள புத்திசாலிகள் போட்டி போடும்போதே அவர்களில் அனேகரை ஸெலக்ட் பண்ணாமல், மற்றவர்களைத்தான் பண்ணுகிறார்கள். அப்படிப் பண்ணுவதுதான் நடைமுறை ஸாத்தியம். பெரிய அதிகாரிப் பதவிக்குப் பரீட்சை வைக்கிற போதும் இப்படியேதான் ஒரே க்வாலிஃபிகேஷன் உள்ளவர்களிலேயே பலரை நிறுத்தும்படியாகிறது. வைத்யம் பண்ணவும், புது விஞ்ஞான விஷயங்களில் ஆராய்ச்சி பண்ணித் தெரிந்து கொள்ளவும் ஆசைப்படுகிற எல்லோருக்கும் - அதாவது அதற்கான நல்ல தகுதி பெற்ற எல்லோருக்கும் - சான்ஸ் கொடுக்கத்தான் வேண்டும் என்று வாதம் பண்ணினால் ஸரியாயிருக்குமா? இந்தத் தேசத்துக்கு இத்தனை டாக்டர் இருந்தால்

போதும், ஸ்பெஷலிஸ்ட் இருந்தால் போதும், ஸயன்டிஸ்ட் களும் அதிகாரிகளும் இவ்வளவு போதும் என்பதால் ஒரு அளவோடு நிறுத்திக் கொண்டு, தகுதியுள்ள மற்ற எல்லாரையும் தள்ளும்படியாகிறது என்பதை எல்லோருமே ஒப்புக் கொண்டு பேசாமலிருக்கிறோம். இதே போலத்தான் தேவ சக்திகளை லோகத்துக்கு அனுகூலம் பண்ணித்தர ஜனங்களில் இத்தனை சதவிகிதம் மட்டும் கர்மானுஷ்டானம் பண்ணினால் போதும்; பாரம்பரியமாக வந்திருக்கிற இவர்கள் போதும், இதற்கு மேல் அவசியமில்லை, அப்படிச் செய்தால் மற்றவர்கள் செய்ய வேண்டிய காரியங்கள் கெட்டுப் போகும் என்று வர்ண விபாகம் பண்ணி வைத்திருக்கிறது. ஃப்ரெஞ்ச் ரெவல் யூஷன் (பிரான்சுப் புரட்சி) கொண்டு வந்துவிட்ட அனேக அபேதவாதங்களை சாஸ்திர விஷயத்தில் பொருத்த வேண்டுமென்று, யோசிக்காமல் கோஷம் போடுகிறோம் - அவை நம் லௌகிக லெவலிலேயே ஸாத்யமில்லை என்பதைப் பார்த்தும் புரிந்து கொள்ளாமலே!

ஐக்கிய சக்தி

‘சரி, இப்படித் தனித்தனியாக ஜாதிகள் பிரிந்திருந்தால் மொத்த ஸமூகத்தில் கட்டுக்கோப்பு எப்படியிருக்கும்?’ என்றால் அது (ஸமூஹக் கட்டுக்கோப்பு) இருக்கத்தான் செய்தது. த்வேஷத்தில் பிரிந்திருக்கிற இன்றைவிட அன்றைக்குத்தான் ஸமூஹ ஐக்கியம் இருந்தது. எப்படியிருந்தது என்றால் அத்தனை பேருக்கும் இருந்த பொதுவான மத உணர்ச்சியாலும் சாஸ்திர நம்பிக்கையாலும்தான். ஊருக்கே பொதுவாக, ஊருக்கே மத்தியமாக இருந்த ஆலயத்தால்தான். அத்தனை ஜனங்களும் ஈசுவர ஸன்னிதானத்தில் அரன்குடிமக்களாக ஒன்று சேர்ந்திருந்தார்கள்; வழிபாடுகளில், உத்ஸவாதிகளில்

அத்தனை ஜாதியாரும் கலந்து கொண்டார்கள்; அவரவரும் ஒவ்வொரு விதத்தில் கைங்கரியம் செய்தார்கள்.

ஆசனேசம் (தீட்டு) ஏற்பட்டுவிட்ட ஒரு ச்ரேளதிகள் மேலே பட்டால்கூட ஸ்நானம் செய்தவர்களே ரதோத்ஸவத்தில் பஞ்ச மங்களோடு தோளோடு தோள் இடித்துக் கொண்டு வடம் பிடித்து இழுத்தார்கள்; திரும்பி வீட்டுக்கு வந்ததும் ஸ்நானம் செய்யாமலே சாப்பிட்டார்கள். ஏனென்றால் சாஸ்திரத்தில் அப்படியிருக்கிறது. மனஸில் த்வேஷமில்லாமல் ஐக்கியமாயி ருந்து தொழிலில் மட்டும் பிரிந்திருந்த காலம் அது! அப்போது ஜாதி முறையால் ஐக்கியமில்லாதிருந்ததாகக் கதை கட்டினா லும், வேத சாஸ்திர நம்பிக்கையும் கோயிலும் அன்றைக்கு ஸமுஹத்தை நன்றாக ஐக்கியப்படுத்தியது. இப்போது ஐக்கி யம், ஐக்கியம் என்று சொல்லிக்கொண்டே த்வேஷப் பிரசாரத் தால் ஜனங்களைப் பரஸ்பர சத்ருக்கள் மாதிரிப் பிரித் திருக்கிறது!

இதனால்தான் அனேகமாக இப்போது 'வேதமும் வேண் டாம்; கோயிலும் வேண்டாம்' என்பதும் 'ஜாதி வேண்டாம்' என்பதோடு சேர்ந்திருக்கிறது!

வேதம் வேண்டாம், கோயில் வேண்டாம் என்பதுதான் ரொம்பவும் உச்சநிலையில் வேதமே சொல்வது. ஞானம் வந்த நிலையில் வேதம் வேதமில்லை; தீண்டாதான் தீண்டாதவ லில்லை என்று உபநிஷத்தே சொல்கிறது. அப்படி நிஜமாகவே இல்லையாக்கிக் கொள்வதற்காகவே அப்படிப்பட்ட ஞானம் வருகிற வரையில் வேதம் வேண்டும், கோயில் வேண்டும், ஜாதி வேண்டும் என்கிறது. ஒரே அபேதமாகி விடுவதற்கே முதலில் இத்தனை பேதமும் வேண்டும் என்கிறது.

இந்த லோக வாழ்க்கையை விட்டு விடுதலைக்கு ஓயாமல் பிரயாணைப்படுகிறவனுக்கு முடிந்த முடிவில் எல்லாம் ஒன்றாகி விடுவதை வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது; கிருஷ்ண பரமாத்மா வும் சொல்லியிருக்கிறார். முடிந்த முடிவில் காரியமே இல்லை. 'தஸ்ய கார்யம் வித்யதே' (கீதை III.17).

காரியம், தொழில் என்று ஏற்பட்டுவிட்ட இந்த நடைமுறை

லோக வாழ்க்கை விஷயத்தில் அந்த அபேத தத்வத்தைச் சொல்லி, இதனால் எந்த பேதமும் காரிய லோகத்தில் கூடாது என்பது தப்பான வாதம். காரிய லோகத்திலும் இந்த ஸம்பாவனையானது நம் மனஸில் அன்பு என்கிற ரூபத்தில் ஸகல ஜாதியிடமும், ஸகல பிராணிகளிடமும் கொஞ்சம்கூட ஏற்றத் தாழ்வில்லாமல் ஸமமாக நிறைந்து நிரம்பி இருக்க வேண்டும் என்றுதான் சாஸ்திரங்கள் சொல்கின்றன. அதாவது அன்பிலே தான் அபேதம். காரியத்தில் அபேதம் இல்லை. 'எல்லாம் ஒன்று என்கிற பாவனை, உள்ளுணர்ச்சி எப்போதும் இருக்க வேண்டும்; அதனால் ஏற்படுகிற நிறைந்த ப்ரேமை இருக்க வேண்டும். ஆனால் காரியத்தில் வித்யாஸம் பார்க்கத்தான் வேண்டும்' என்பதே சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருப்பது.

பாவாத்வைதம் ஸதா குர்யாத்; க்ரியாத்வைதம் ந கர்ஹிசித் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது 'எல்லாம் ஒன்று என்ற அத்வைதம் பாவனையில் எப்போதும் இருக்க வேண்டும்; காரியத்தில் ஒருபோதும் அல்ல' என்று அர்த்தம்.

லோக வாழ்க்கையில் இப்படிப் பேதப்படுத்தினால்தான் ஒழுங்கும், சீரான போக்கும் இருக்கும். அப்போதுதான் குழப்பமில்லாமல், மனக்கலக்கமில்லாமல் ஆத்ம சிந்தனையை வளர்த்துக் கொள்ள முடியும். லோக வாழ்க்கை பொய் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வதற்காகவே, இப்படி அதை ரொம்பவும் நிஜம் மாதிரி ஒழுங்குபடுத்தித் தர வேண்டும் என்பதுதான் ஸநாதன தர்மத்தின் ஏற்பாடு.

அதிலே நாலு வர்ணம் என்று வைத்தது இன்னம் கவடு விட்டுப் பிரிந்து கலந்து பல ஜாதிகளாயின. ஸப்த ஸ்வரங்களே பலவகையாகச் சேர்ந்து எழுபத்தியிரண்டு மேளகர்த்தா ராகங்களும், மற்ற கணக்கில்லாத ஜன்ய ராகங்களும் உண்டானது போல், நாலு வர்ணத்துக்கு ஆதாரமான தத்வமே மேலும் பல ஜாதிகளாகப் பிரித்துக் கொடுத்தது. இவ்வளவு பிரிவுகளையும் அவற்றுக்குரிய தர்மங்களையும் பற்றி ஸம்பிரதாயங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

பிற மதங்களில்...

மற்ற மதங்களும் இப்படிப்பட்ட வித்யாஸங்களைப் 'பின் பற்றி வந்தால் நமக்கு இது குறையாகத் தோன்றாது. அவர்கள் நம்மைப் பரிஹஸித்து இந்தப் பேதத்தைக் குத்திக் காட்டுவதாலேயே நம்மவர்களுக்கும் இது தப்பாகத் தோன்ற ஆரம்பித்து விட்டது. ஆனால் நன்றாக ஆலோசித்துப் பார்த்தால் மற்ற எல்லா மதத்தையும்விட நம்முடைய மதமொன்றே அதிகாலத்திலிருந்து சிரஞ்ஜீவியாக இருந்து வருவதற்கும், நம்முடைய நாகரிகமே உலகத்தின் மற்ற நாகரிகங்களைவிட மகோன்னதமாக இருந்து வருவதற்கும் காரணம் மற்ற மதங்களில் இல்லாத இந்த வர்ணதர்மம்தான் என்று தெரியும்.*

மற்ற மதங்களில் ஜாதி தர்மம் என்று மூல நூல்களில் இல்லாவிட்டாலும், பிற்பாடு அவற்றிலும் ஒன்று சேர முடியாத பல பிரிவுகள் ஏற்பட்டுத்தான் இருக்கின்றன. இவர்கள் ஒருத்தருக்கொருத்தர் விவாஹ ஸம்பந்தம் செய்து கொள்ளாமல் தனித்தனி ஜாதி மாதிரித்தான் இருக்கிறார்கள். இப்படி முஸ்லீம்கள் ஸியா, ஸுன்னி, அஹமதியா என்று பிரிந்திருக்கிறார்கள். அது தவிர இங்கே பட்டாணி, லப்பை என்று இருப்பவர்கள்கூட பரஸ்பர விவாஹ ஸம்பந்தம் செய்வதில்லை. கிறிஸ்துவர்களில் காதலிக், பிராடெஸ்டென்ட், கிரீக் சர்ச் என்ற பிரிவினர்களும் இப்படியே. ஆனாலும் Division of Labour (தொழில் பாகுபாடு) என்ற உன்னத தத்வத்தின் மீது ஒரு லெவலில் மட்டும் பிரிந்திருந்து இன்னொரு லெவலில் ஐக்கியமாயிருக்கிற நம் ஜாதி முறையை, இம்மாதிரியில் லாமலே பிரிந்திருக்கிற அவர்கள் நிந்தித்துப் பேசுகிறார்கள். அதற்குப் பதில் சொல்லக்கூட நமக்குத் தெரியவில்லை!

* அருள் உரை 4-வது புத்தகத்தில் இடம் பெற்றுள்ள 'காரியத்தில் பேதமும் மனோ பேதமும்', 'இங்கு மட்டும் இருப்பானேன்?' என்ற கட்டுரைகளைப் பார்க்கவும்.

ஹிந்து மதத்தின் சிரஞ்ஜீவித்வம்

மற்ற மதங்களில் எல்லோருக்கும் பொதுவாக வைத்த தர்மங்களை, அறநெறிகளை நம் மதத்திலும் எல்லோருக்கும் விதித்ததோடு அவரவர் தொழிலைப் பொறுத்து அதற்குத் தனியான விசேஷ தர்மங்களை வைத்து ஒன்றோடொன்று கலந்துவிடாமல் ஸமுஹத்தைப் பிரித்து வைத்ததுதான் நம் நாகரிகத்தின் சிரஞ்ஜீவித் தன்மைக்கு உயிர்நிலை.

நம்முடைய மதம் எவ்வளவோ யுகங்களாக நீடித்து வாழ்ந்து வந்திருக்கிறது. ஏதோ ஆதாரம் இருந்துதான் இந்த மதம் இவ்வளவு நாள் பிழைத்திருக்கிறது. எந்த மதமும் இவ்வளவு தீர்க்காயுஸோடு இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. நம் முடைய மதத்தை நான் நம்முடைய கோயிலைப் போல நினைத்திருக்கிறேன். நம்முடைய கோயில்கள் மற்றவர்களுடைய சர்ச் அல்லது மகுதியைப் போலச் சுத்தமாக இல்லை. மற்ற மதத்தார்களுடைய கோயில்களோ வெள்ளையடித்து சுத்தமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நம்முடைய கோபுரங்களில் முளைத்திருக்கும் மரங்களுக்குக் கணக்கே கிடையாது. அவ்வளவையும் தாங்கிக் கொண்டு நமது கோயில்கள் நிற்கின்றன. ஆனால் மற்ற மதத்தார்களின் கோயில்களில் இரண்டு மூன்று வருஷத்திற்கு ஒருதரம் ரிப்பேர் செய்யாவிட்டால் தாங்காது. நம் கோயில்கள் அப்படியில்லை. அவை கருங்கல்லால் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. பல ஆயிரம் வருஷங்களுக்கு முன்பு நம்முடைய பெரியோர்கள் பலமாக அஸ்திவாரம் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால்தான் அவ்வப் போது ரிப்பேர் இல்லாமலே நம் கோயில்கள் நீடித்து நிற்கின்றன. நாம் கோயில்களில் பல ஆபாஸங்களைச் செய்கி

றோம்; அபசாரங்கள் செய்கிறோம்; இவ்வளவுக்கும் ஈடு கொடுத்துக் கொண்டு நம்முடைய கோயில் நிற்கிறது. லோகத்திற்குள் மிகப் புராதனமான கோயில்கள் இந்தியாவில்தான் இருக்கின்றன என்று எல்லோரும் சொல்கிறார்கள். சீமையில் இருந்து நம்முடைய கோயில்களைப் படம் பிடிப்பதற்காக வென்றே பல பேர் வருகிறார்கள். நம்முடைய 'அலக்ஷயத்தால் அழிவதற்குரிய காரணங்கள் பல இருந்தும் அவை இப்படி நெடுங்காலமாக அழியாமல் நிற்கின்றன. அவற்றை இடித்து விடலாமென்றாலோ அதுவும் சிரமமாக இருக்கிறது. கட்டுவதற்கு எவ்வளவு சிரமப்பட்டிருக்க வேண்டுமோ அதைவிட இடிப்பதற்கும் சிரமப்பட வேண்டும்!.

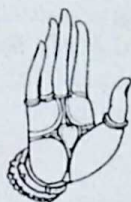
நம்முடைய மதமும் இப்படித்தான் இருக்கிறது! நமக்குத் தெரியாமல் ஏதோ ஒன்று (மற்ற மதங்களில் இல்லாத ஏதோ ஒன்று) இதைத் தாங்கிக் கொண்டு நிற்கிறது. அதனால்தான் எவ்வளவோ வித்யாஸங்கள் இருந்தாலும் இந்த மதம் அழியாமல் நிற்கிறது!

அந்த ஏதோ ஒன்று வர்ணாசிரம தர்மந்தான். மற்ற மதங்களில் எல்லாருக்கும் ஒரே தர்மம் இருக்கிறது. அதனால் தான் அவை அதிகப் பெருமை அடைந்திருக்கின்றன என்று நாம் நினைக்கலாம். ஆனால் அவை ஒரு ஸமயம் ஒரே அடியாக ஏறி நிற்கும். ஒரு ஸமயம் இருந்த இடம் தெரியாமற் போனாலும் போய்விடும். ஒரு காலத்தில் புத்த மதம் இருந்த தேசத்தில் பிற்பாடு கிறிஸ்துவ மதமும், கிறிஸ்துவ மதம் இருந்த தேசத்தில் இஸ்லாமும், இஸ்லாம் இருந்த தேசத்தில் கிறிஸ்துவ மூமாக இப்படிப் பல மாறுதல்கள் ஏற்பட்டிருப்பது சரித்திர பூர்வமான உண்மை. எகிப்து, கிரீஸ், சைனா முதலிய தேசங்களில் ரொம்பவும் பூர்வத்தில் இருந்து உயர்ந்த நாகரிகங்களை உண்டு பண்ணின மதங்கள் இப்போது இல்லவேயில்லை. இத்தனை மாறுதல்களையும் பார்த்துக் கொண்டு, வெளியிலிருந்தும் உள்ளேயிருந்துமே எண்ணி முடியாத தாக்குதல்களைத் தாங்கிக் கொண்டு நம் ஹிந்து மதம் மட்டும் 'சாக மாட்டேன்' என்று இருந்து வருகிறது.

ஒரு பனைமரம் இருந்தது. அதன்மேல் ஓர் ஓணான் கொடி கிடுகிடு என்று படர்ந்தது. சில மாதத்திற்குள் பனைமரத்திற்கு

மேல் வளர்ந்துவிட்டது. அப்பொழுது அந்த ஓணான்கொடி, 'இந்தச் சில மாதமாக இந்தப் பனைமரம் ஓர் அங்குலம்கூட உயரவில்லையே! இது உபயோகம் இல்லாதது' என்று சொல்லிச் சிரித்தது. பனைமரம் சொல்லிற்று: 'நான் பிறந்து பதினாயிரம் ஓணான்கொடியைப் பார்த்திருக்கிறேன். நீ பதினாயிரத்து ஓராவது கொடி. ஒவ்வொரு கொடியும் இப்படித்தான் கேட்டது. எனக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தெரியவில்லை' என்று! இந்த மாதிரித்தான் நம் மதமும் பிற மதங்களும் இருக்கின்றன!

நம் மதத்தில் ஒவ்வொருவருக்கும் தனித்தனி வேறு வேறு விதமான தர்மங்கள் இருந்தாலும் இந்தத் தர்மானுஷ்டானங்களில் எல்லோருக்கும் ஸமமான பலன்தான் உண்டாகிறது; ஸமமான பலமும் உண்டாகிறது.

சலுகை இல்லை

தர்ம சாஸ்திரங்களை பிராமணர்களின் ஸ்வய நலத்துக்காகவே எழுதி வைத்துக் கொண்டார்கள் என்று சொல்வது எவ்வளவு தப்பு என்பது, அந்த ஜாதிக் கே மிகக் கடுமையான நியமமும், ரொம்ப எளிமையான வாழ்க்கையும் விதிக்கப்பட்டிருப்பதிலிருந்து தெளிவாவது மட்டுமில்லை; தர்ம சாஸ்திரங்களின் நிஷ்பக்ஷபாதத்துக்கு இன்னொன்றும் இதைவிடப் பெரிய சான்றாக இருக்கிறது. ஸகல கலைகளையும், வித்யைகளையும் பிராமணன் கற்றாலும் பிறருக்குத்தான் அவற்றைப் போதிக்கலாமே தவிர, வைதிகானுஷ்டானங்களைப் போலக் கஷ்டமாயில்லாததும், அதிகப் பண லாபம் தருவதுமான அந்தக் கலைகளில் ஏதொன்றையும் தானே தொழிலாக நடத்தக் கூடாது என்று கட்டிப் போட்டிருப்பதைத்தான் சொல்கிறேன்.

இப்பேர்து எல்லாரும் எல்லாவற்றிலும் ஸமம், முக்யமாக

நீதிக்கு முன் அனைவரும் ஸமம் என்றெல்லாம் நிறையக் கோஷம் போட்டாலும், சட்டசபை, பார்லிமெண்ட், கோர்ட் என்று எதை எடுத்தாலும் அததைச் சேர்ந்தவர்கள் தங்களை மற்ற பொது ஜனங்களோடு ஸமமாக வைக்கக் கூடாது என்று privileges (சலுகையான உரிமைகள்) எழுதி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தங்களை யாராவது ஏதாவது (கண்டனமாகச்) சொன்னால் contempt charge (அவமதிப்புக் குற்றம்) என்று கொண்டு வந்துவிடுகிறார்கள். இப்படி நான் சொல்வதைக்கூட contempt என்று கொண்டு வரக்கூடும்! இதே மாதிரித் தங்களுக்கு அலவன்ஸ் வேண்டும், ரயில் பாஸ் வேண்டும் என்றெல்லாம் மற்றவர்களுக்கில்லாத சலுகைகளைத்தான் ஜனநாயக அபேதவாதிகளும் ஏற்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். இதற்கெல்லாம் மாறாகத் தங்களையே வறுத்தெடுத்துக் கொண்டு கட்டுப்பாடுகளை வைத்துக் கொண்டவர்கள்தான் தர்ம சாஸ்திரங்களை ரக்ஷித்த ஜாதிக்காரர்கள். வேறொருத்தனால் இவர்களுக்கு அனாசாரம் வந்தால்கூட அவனுக்குத் தண்டனை இல்லை; தாங்கள்தான் ஸ்நானம் பண்ணிப் பட்டினி கிடக்க வேண்டும் என்ற அளவுக்குத் தங்களையே கஷ்டப்படுத்திக் கொண்டதைத்தான் சாஸ்திரங்களில் பார்க்கிறோம்!

பிராமணனுக்குப் பதினெட்டு வித்யைகளும் தெரிய வேண்டும். லோகத்திற்கு வேண்டியவையெல்லாம் தெரிய வேண்டும். ஸங்கீத வித்யையான காந்தர்வ வேதம் தெரிய வேண்டும். கிருஷி சாஸ்திரம் (உழவு) தெரிய வேண்டும். அது ஜ்யோதிஷத்தில் ஸம்ஹிதை என்னும் பிரிவில் வந்துவிடும். வீடு கட்டத் தெரிய வேண்டும். இப்படி எல்லாத் தொழில்களையும் தெரிந்துகொண்டு அந்த அந்த வித்யைகளுக்கும் ஏற்ற ஜாதியினர்க்கு அந்த அந்த வித்யையைச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டும். இவனே அவற்றில் ஒரு விருத்தியிலும் (தொழிலிலும்) நுழையக் கூடாது. வேத அத்தியயனம்தான் பண்ண வேண்டும். வேறே தொழில் நடத்தி அதிக லாபம் ஸம்பாதிக்க வரக்கூடாது.

தனுர்வேதம் விச்வாமித்ரருக்குத் தெரியும். விச்வாமித்ரர் யாகம் பண்ணினார். அதை ஸுபாஹு, மாரீசன் என்னும் ராக்ஷஸர்கள் வந்து கெடுக்க ஆரம்பித்தார்கள். அப்பொழுது

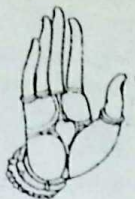
அவர், 'எனக்குத்தான் தனுர்வேதம் தெரியுமே! நானே இவர்கள் பேரில் அஸ்திரங்களைப் போடுகிறேன்' என்று எண்ணிப் போடவில்லை. ராம - லக்ஷ்மணர்களைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்தே அந்த ராக்ஷஸர்களைத் தொலைக்கச் சொன்னார். வழியிலே இவரேதான் அவர்களுக்கு அஸ்திர-சஸ்திர வித்தையை உபதேசித்தார்!

ஆகையால் பிராமணன் வேத அத்யயனத்தை மாத்திரம் ஜாக்கிரதையாக ரக்ஷித்து வர வேண்டும். ஆனால், மற்ற எல்லாவற்றையும் அவன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். 'கத்தி சுழற்றத் தெரியுமா?' என்றால் 'தெரியும்' என்று சொல்ல வேண்டும். 'சிசித்ஸை முறை தெரியுமா?' என்றால் 'தெரியும்' என்று சொல்ல வேண்டும். 'சித்திரம் எழுதுவாயா?' என்றால் 'எழுதுவேன்' என்று சொல்ல வேண்டும். வர்ணாச்ரம தர்மத்துக்குத் தக்கபடி அந்த அந்தத் தொழிலாளியைச் சிஷ்யனாக்கிக் கொண்டு அந்த அந்த வித்யையைச் சொல்லிக் கொடுத்து அவன் தரும் குரு தக்ஷிணையைக் கொண்டு ஜீவிக்க வேண்டும். குரு தக்ஷிணை கொஞ்சமாக இருந்தாலும் திருப்தி அடைய வேண்டும்.

அப்படி எங்கேயானும் ஓரிரண்டு இடங்களில் ஒரு ஜாதிக் காரனுக்குத் தனிச் சலுகை கொடுத்திருக்கிறது என்று தோன்றும்படியிருந்தாலும் அதற்கு நியாயமான காரணம் இருக்கும். டிக்கெட் கொடுக்கும் இடத்தில் டிக்கெட் கொடுப்பவனை மட்டும் தனி ரூமில் வைத்து, மற்றவர்கள் வெளியிலிருந்து வாங்கிக் கொள்வது ஸமத்வமாகாது என்று எல்லாரும் உள்ளே புகுந்துவிட்டால் டிக்கெட் கொடுப்பவன் என்ன செய்வான்? மற்றவர்களுக்குந்தான் ஒழுங்காக டிக்கெட் கிடைக்குமா? ஒவ்வொருவருக்கும் தங்கள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்யச் சில ஸௌகரியங்கள் இருக்க வேண்டும். ஒரு பொதுக் குடும்பத்தில் ஒருவருக்கு வியாதி உண்டானால் அவருக்குச் சில ஸௌகரியங்கள் செய்து கொடுக்கிறோம். மற்றவருக்கும் அப்படி வேண்டுமென்பது நியாயமா? எல்லாருக்கும் பொதுவான தர்மங்களும் நம் மதத்தில் நிறைய இருக்கின்றன. கடமையைச் செய்வதற்குச் சில ஸௌகரியங்கள் வேண்டுமல்லவா? வாஸ்தவத்தில் அவை ஸௌகரியங்களல்ல; சலுகையுமல்ல. அவர்களுக்குள்ள அந்த விசேஷ தர்மம் ஸமூஹத்துக்குப் பயன்படுவதற்கே வேண்டிய

வைதாம் இந்தச் சில வசதிகள். இதை எல்லோரும் அங்கீகாரம் செய்ய வேண்டும். ஏனென்றால் அவர்கள் செய்வது தங்களுக்காக மட்டுமல்ல; எல்லோருக்கும் ஸௌக்யம் உண்டாவதற்காகவே அவர்கள் தங்கள் விசேஷ தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கிறார்கள்.

ஹ்ருதயத்தில் அன்பும் ஒற்றுமையும் இருக்க வேண்டும். எல்லாம் ஒரே ஜாதி என்று சேருவதால் மட்டும் ஒற்றுமை வந்துவிடாது. ஒன்றாகக் கல்யாணம் பண்ணிக் கொண்டும், ஒரே ஜாதியாகக் கட்டிப் புரண்டு கொண்டும் இருக்கிற மேல்நாடுகளில் இருக்கிற பரஸ்பரப் போட்டியும் த்வேஷமும் கொஞ்சமா நஞ்சமா? நம்முடைய சாஸ்திர தர்மப்படி ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் காரியங்களைச் செய்து கொண்டு, மற்றவர்களுடைய காரியங்களும் நடக்கும்படிச் செய்து மனஸில் ஒற்றுமையாகவே இருந்து வந்தார்கள். மாமனாரிடம் மருமகள் பேசுவதில்லை; மரியாதைக்காக அப்படி இருக்கிறாள்; அது த்வேஷம் ஆகுமா? நமக்கு ரொம்பவும் நெருங்கிய நம் ஜாதிக்காரரான ஒருவருக்கே ஏதாவது தீட்டு வந்து விட்டால் நாம் அவர் தொட்டுச் சாப்பிடுவதில்லை. அவரைத் தொடுவதில்லை; அதனால் த்வேஷம் உண்டா? இந்த மாதிரி உள்ளவற்றை த்வேஷமென்று சொன்னால் அது நம் பார்வையில் உள்ள தோஷம்தான். நமக்குள்ள மனக் கலக்கத்தினால் நம்முடைய தர்மங்கள் தப்பாகத் தோன்றுகின்றன!

அனைத்தும் அனைவர் பொருட்டுமே!

பிராமணன் கொடுக்கும் வைச்வதேவத்தில் பஞ்சமனுக்கும் வீட்டு வாசலில் பலி போட வேண்டும் என்று சாஸ்திரம் சொல்கிறது. வேதத்தில் சொன்ன ஸகல கர்மமும் 'லோகா: ஸமஸ்தா: ஸுகினோ பவந்து' (உலகிலுள்ள உயிர்க்குலம் முழுவதும் இன்பம் அடைய வேண்டும்) என்ற லக்ஷ்யத்துக்காக ஏற்பட்டதுதான். வேத சப்தமும் யஜுருமும் எல்லார் நலனுக்காகவும்தான்.

ஒரு ஸூத்ரியன் அரசாள்வது, போர் செய்வது, police (காவல் பணி) செய்வது எல்லாம் ஸமஸ்த ஜனங்களின் நன்மையின் பொருட்டேயாகும்.

வைச்யன் வியாபாரம் பண்ணி லாபத்தை எல்லாம் தனக்கே மூட்டை சுட்டிக் கொள்கிறான் என்று நாம் நினைத்தால் தப்பு. அவனும் பெரிய சமூக சேவை செய்கிறான்.

வைசியர்கள் செய்ய வேண்டிய தருமத்தை பகவான் கீதையில் ஒரு ச்லோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்: 'கிருஷி கௌரக்ஷ வாணிஜ்யம் வைச்யம் கர்ம ஸ்வபாவஜம்' என்று (கீதை XVIII.44) வைசியர்களுக்கு இங்கே முக்கியமாக மூன்று காரியங்கள் சொல்லியிருக்கிறது. 'கிருஷி' என்றால் பூமியை வைத்துக் கொண்டு உழுது சாகுபடி செய்து ஜனங்களுக்கு உபயோகப் படுத்த வேண்டியது. அடுத்தது பசுவை ஸம்ரக்ஷிக்க வேண்டியது. மூன்றாவது, வியாபாரத்தினால் ஜனங்களுக்கு உபகாரம் செய்ய வேண்டியது. அதாவது, விவசாயத்தை விருத்தி செய்து அதனால் மற்ற ஜீவராசிகளுக்கு உபகாரம் செய்ய வேண்டியது ஒரு வைசிய தர்மம். பசுவை நன்றாக ஸம்ரக்ஷினை செய்து

அதன் கன்றுக்குக் கண்டு பாக்கியுள்ள பாலை யஜ்ஞங்களுக்கும் ஜனங்களுக்கும் உபயோகப்படுத்த வேண்டும். அவ்வளவு புஷ்டியாகப் பசுவை ஸம்ரக்ஷிப்பது இன்னொரு முக்கிய தர்மம். வியாபாரமானது வைசியர்களுக்கு மூன்றாவது முக்கியமான தர்மம். அதாவது வெகு தூரமான தேசங்களில் விளையும் கோதுமை, பெருங்காயம், குங்குமப்பூ போன்ற சாமான்களை ஓர் இடத்தில் சேகரித்து ஜனங்களுக்கு விற்று உபகாரம் செய்வதே ஒரு தர்மம். ஒரு மனிதனுக்கு லக்ஷக்கணக்காகப் பணம் இருந்தும் பயிர் முதலியவை இல்லாத பாலைவனத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தால், இந்தப் பணத்தைக் கொண்டு மாத்திரம் அவன் ஜீவிக்க முடியுமா? அதேமாதிரி நெல் ஏராளமாக விளையும் தேசத்தில் நெல்லை மாத்திரம் வைத்துக் கொண்டு மற்றவை இல்லாமல் ஜீவிக்க முடியுமா? ஆகையால் வியாபாரம் என்பது பல இடங்களில் கிடைக்கும் ஸாமான்களை ஓர் இடத்தில் சேகரித்து ஜனங்களுக்குக் கிடைக்கப் பண்ணும் பெரிய உபகாரம் என்று தெரிகிறது. இது வைசியருக்கு முக்கிய தர்மமாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. வைசியர்கள் தமக்கு வியாபாரம் வேண்டாமென்றிருப்பது பாபம். அதேமாதிரி ஒரு பிராமணன் கர்மானுஷ்டானத்தை விட்டுவிட்டுக் கண்ட தொழிலைப் பண்ணிக் கொண்டு பணம் ஸம்பாதித்தால் அதுவும் பாபம். வியாபாரத்தை அவரவர்கள் லாபத்தை உத்தேசித்துச் செய்கிறார்கள் என்று நினைக்கக் கூடாது. ஏனென்றால் ஒரு ஸமயம் ஒரு வாரம் ஹர்த்தால் ஏற்பட்டுக் கடைகள் மூடப்பட்டிருந்தால் அப்பொழுது ஒரு ஸாமானும் கிடைக்காமல் ஜனங்கள் படும் சிரமம் சொல்லி முடியாது. ஆகையால் வியாபாரம் பொதுப் பிரயோஜனத்தை உத்தேசித்தே தவிர, சொந்தப் பிரயோஜனத்தை மட்டும் உத்தேசித்த தல்ல. வைசியர்கள் வியாபாரத்தைத் தங்கள் லாபத்துக்காகச் செய்கிறோமென்று எண்ணாமல் ஸமூஹ நலனுக்காக பகவானால் ஏற்படுத்தப்பட்ட காரியத்தைச் செய்கிறோமென்று நினைத்துச் செய்ய வேண்டும்.

நாலாம் வர்ணத்தின் அனுகூல நிலை

நாலாவது வர்ணத்தவரின் தர்மம் மற்ற எல்லாவிதமான சரீர உழைப்பையும் பண்ணுவது. மற்றவர்களுக்கு உள்ள status (அந்தஸ்து), சௌகரியம் இவர்களுக்கு இல்லை என்று தோன்றும். ஆனால் இவர்களுக்கு ஆசாரக் கட்டுப்பாடுகளை ரொம்பக் குறைத்து ஸ்வதந்திரமாக விட்டிருப்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். இவர்கள் மற்ற எல்லாரைக் காட்டிலும் திருப்தியாக, பகவானுக்குக் கிட்டத்தில் இருந்து வந்தார்கள். 'கலியுகம் மட்டம் இல்லை, நாலாவது வர்ணத்தவர்கள் மட்டம் இல்லை. கலிதான் ரொம்ப உசத்தி; நாலாவது வர்ணத்தவர்கள்தான் ரொம்ப உசந்தவர்கள் - கலி: ஸாது சூத்ர: ஸாது' என்று ஸாக்ஷாத் வியாஸாசார்யர்களே சொல்லியிருக்கிறார். ஏன்? மற்ற மூன்று யுகங்களிலும் தியானம், தபஸ், பூஜை என்று ரொம்பவும் கஷ்டப்பட்டாலே அடைய முடிகிற பகவானை நாம ஸங்கீர்த்தனத்தாலேயே கலியில் எளிதில் அடைந்து விடலாம். அதனால் 'கலி: ஸாது' என்றார். பிராமணன், கூத்திரியன், வைசியன் என்ற மற்ற மூன்று வர்ணத்தவர்களுக்கும் கர்வம் உண்டாக இடம் இருக்கிறது. தங்களைப் பற்றி அவர்களுக்கு இப்படி ஓர் அஹங்காரம் உண்டாகி விட்டதானால் அப்புறம் ஆத்மா கடைத்தேற வழியே இல்லை. 'நமக்குப் புத்தி வன்மை இருக்கிறது' என்று பிராமணனும், 'நமக்கு அதிகார சக்தி இருக்கிறது' என்று கூத்திரியனும், 'நமக்குப் பண்பலம் இருக்கிறது' என்று வைசியனும் அஹங்காரப் பட்டுக் கொண்டு தப்பாகப் போவதற்கு இடமிருக்கிறது. நாலாவது வர்ணத்தவனுக்கு இப்படி இல்லை. அடக்க குணத்துக்கு இடமாக இருக்கிறவன் அவன். 'அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்' என்று வள்ளுவர்கூடச் சொல்கிறார் அல்லவா? அதனால் அவன் ஸ்வாமிக்குக் கிட்டேயே இருக்கிறான். அஹங்காரம்

வந்துவிடக் கூடாது. அதை அழித்து ஜீவனை பகவத் பிரஸாதத்துக்கு உரியவனாகப் பண்ண வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் மற்ற மூன்று வர்ணத்தாருக்கு வேதத்திலும் வேத காரியங்களிலும் மூன்று grade-களில் அதிகாரம் கொடுத்திருக்கிறது. அந்த வைதிகக் கர்மானுஷ்டானங்களைப் பண்ணுவதானால் அதற்கு நிரம்ப ஆசாரங்கள், ஸ்நான-பான-ஆஹார நியமாதிகள் உண்டு. இந்த நியமம் என்ற பத்தியம் இருந்தால்தான் வேத மந்திரம் என்ற மருந்து வேலை செய்யும். ஆசாரம் தப்பினால் அபசாரம். அது பெரிய பாபம். அதற்காகக் கஷ்டம் அனுபவித்தாக வேண்டும். அதனால் எப்போதும் அவர்கள் கண்குத்திப் பாம்பாக ஆசாரங்களை அனுஷ்டித்தாக வேண்டும். நாலாவது வர்ணத்தவனுக்கு இப்படி இல்லை. அவனுக்கு நியமங்கள் ரொம்பவும் குறைச்சல்தான். அவன் செய்கிற உழைப்பே அவனுக்குச் சித்த சுத்தி, அதுவே அவனுக்கு வேத கர்மானுஷ்டானம், ஸ்வாமி எல்லாமும்! இப்படி அவனுக்கு எளிதில் ஸித்தி ஏற்படுகிறது. இதனால்தான் 'குத்ர: ஸாது' என்று வியாஸரே இரண்டு கைகளையும் உயரத் தூக்கிக் கொண்டு சபதம் பண்ணினார்.

அவனுக்கு வயிறு ரொம்ப ஆஹாரம் கிடைக்கா விட்டால், அவனுக்கு மானத்தை ரக்ஷிக்கத் துணி கிடைக்கா விட்டால், அவனுக்கு மழை - வெய்யிலிலிருந்து காப்பாக ஒரு குடிசை இல்லாவிட்டால் அது சமூகத்துக்குப் பாபம்; ராஜாங்கத்துக்குப் பாபம். இந்த வசதிகளைப் பண்ணித்தர வேண்டும். இதே வசதிகளை - இவற்றுக்குத் துளிகூட அதிகமில்லாமல்தான் - பிராமணர்களும் பெற்றிருந்தார்கள் என்று முன்னே சொன்னதைத் திருப்பிச் சொல்கிறேன். அதாவது பொருளாதார லெவலில் பக்ஷபாதம் செய்ததாகச் சொல்லவே கூடாது என்பதற்காகச் சொல்கிறேன்.

மரியாதைக் குறைவல்ல; அஹம்பாவ நீக்கமே!

‘அது சரி, ஆனால் ‘ஸ்வய மரியாதை’ என்ன ஆவது?’ என்று ஸோஷலிஸம் சொல்கிற சீர்திருத்தக்காரர்கள் கேட்டால் அவர்கள் தங்கள் கொள்கைக்குத் தாங்களே ஆக்ஷேபம் தெரிவிப்பதாகத்தான் ஆகிறது. இவர்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்? Dignity of labour (உழைப்பின் கௌரவம்) என்று நிறையப் பேசுகிறார்கள். ஒரு வேலைகூடத் தாழ்த்தியில்லை என்கிறார்கள். காந்தி கக்கூஸைக்கூடத் தாமே கழுவுவது என்று வைத்துக் கொண்டிருந்தார். ராஜகோபாலாச்சாரி முதன்மந்திரியாக இருந்தபோதுகூடத் தாமே துணி தோய்த்துக் கொண்டார். இந்த ‘டிக்னிடி ஆஃப் லேபரை’ காட்டுவதற்காகத்தான் வருஷத்தில் ஒரு நாள் மேயர் மாதிரியானவர்களே துடைப்பக் கட்டையை வைத்துக் கொண்டு தெருவைப் பெருக்குகிறார்கள். இதைப் பேப்பரில் ஃபோட்டோ பிடித்துப் போடுகிறார்கள். ஆகையால் சரீரத்தால் உழைத்துச் செய்கிற தொழிலால் ஸ்வய மரியாதைக்குக் குறைச்சல் என்று இவர்களே இன்னொரு பக்கத்தில் சொன்னால் அது ஒன்றுக்கொன்று முரண்தான்.

என்னைக் கேட்டால் ‘Status’ ‘ஸ்வய மரியாதை’ என்றெல்லாம் சொல்வதைவிட, ‘அஹங்காரம்’ என்ற வார்த்தையைச் சொல்லி விட்டால் எல்லாம் சரியாகிவிடும். பிராமணனுக்கும் கூத்தரியனுக்கும் வைசியனுக்கும் ஏற்படக்கூடிய அஹங்காரம் மற்றவனுக்கு ஏற்படவில்லை என்கிற angle-ல் (கோணத்தில்) இதைப் பார்த்தால், வியாஸர் சொன்னமாதிரி நாமும் ‘குத்ர: ஸாது’ என்றுதான் முடிவு கட்டுவோம். இப்போது அபேதவாதத் தலைவர்கள் சொல்கிற மாதிரிதான் சாஸ்திரங்களிலும் எல்லா விதமான காரியங்களும் உசந்தவை என்று ஸமமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இவர்கள் லௌகிக (material) மட்டத்தில் மட்டும் இருந்து கொண்டு சொல்வதையே சாஸ்திரத்தில்

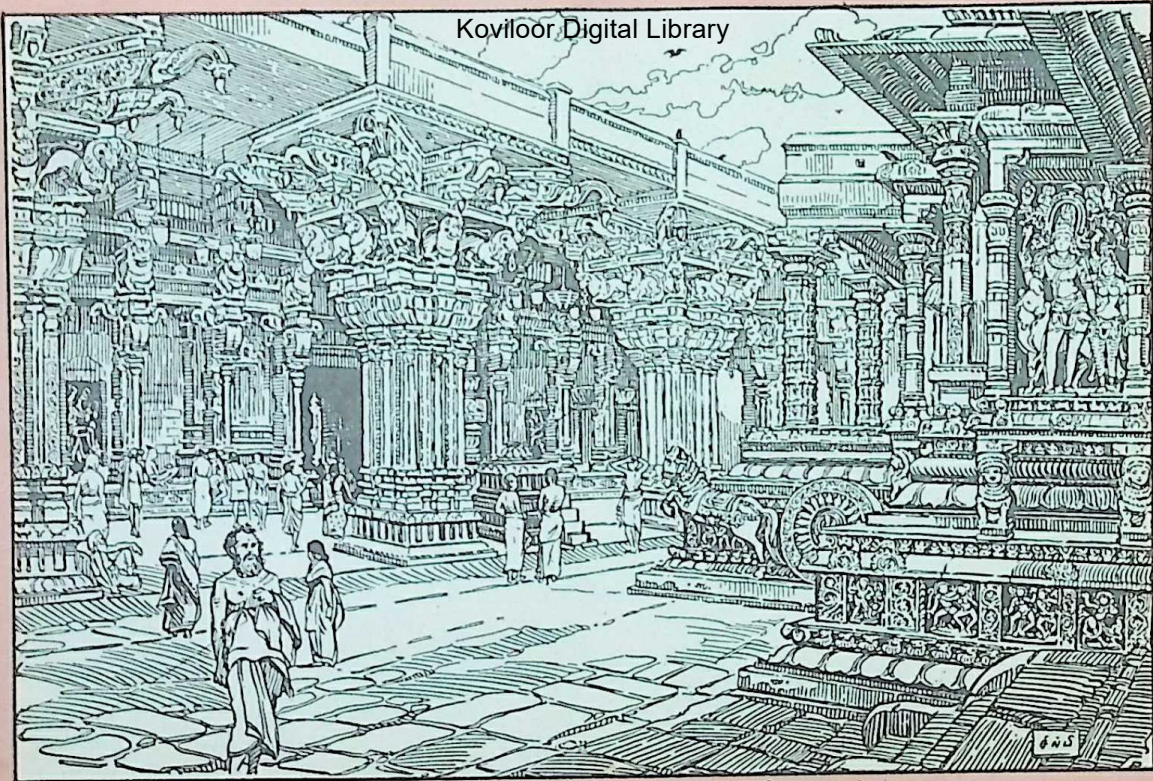
ஆத்மாபிவிருத்திக்கு உரியதாக (spiritual-ஆக)ச் சொல்லி அதிலே பக்தியையும் கலந்து கொடுத்திருக்கிறது. அதாவது, 'லோக ஷேமத்துக்காகப் பல தினுசான காரியங்கள் நடக்க வேண்டியிருப்பதால் அவற்றுக்குள் உயர்த்தி-தாழ்த்தி என்பதே இல்லை. அவரவரும் தங்களுக்கு லபித்த தொழிலை ஈச்வரார்ப்பணமாகச் செய்தால் சித்த சுத்தி பெறலாம்' என்கிறது. ஈச்வரார்ப்பணம் என்கிறபோது பக்தி வந்துவிடுகிறது. சித்த சுத்தி என்பது ஆத்ம ஞானத்தில் கொண்டு சேர்க்கிறது.

ஆகவே 'டிக்னிடி ஆஃப் லேபர்' என்று பார்த்தாலும் சரி, சித்த சுத்திக்காக ஈச்வரார்ப்பணம் பண்ணப்பட வேண்டியதே கர்மா என்று பார்த்தாலும் சரி - இரண்டு விதத்திலும் 'ஸ்வய மரியாதை' என்கிற வார்த்தை அடிபட்டுப் போய்விடுகிறது. அஹம்பாவமில்லாமல் செய்தால் 'நமக்கு இந்த ஆசாரம் இருக்கிறதே, அல்லது இல்லையே', 'இந்த அனுஷ்டானம் இருக்கிறதே, அல்லது இல்லையே' என்ற குறைகள், கோப தாபங்கள் உண்டாகாது. இந்தத் தொழிலுக்கு இந்த ஆசாரம், இந்த ஆஹாரம்தான் சரி என்று ஒப்புக் கொள்ளத் தோன்றும். பிராமணன், ஷத்ரியனையும் வைசியனையும் போலச் சரீர ஸௌக்கியங்களை அனுபவித்தால் மந்திர சக்தியே இராது. ஒரு தொழிலாளி பிராமணனைப் போல உபவாஸம் இருந்தால் அவனால் உடலுழைப்புப் பண்ணவே முடியாது!

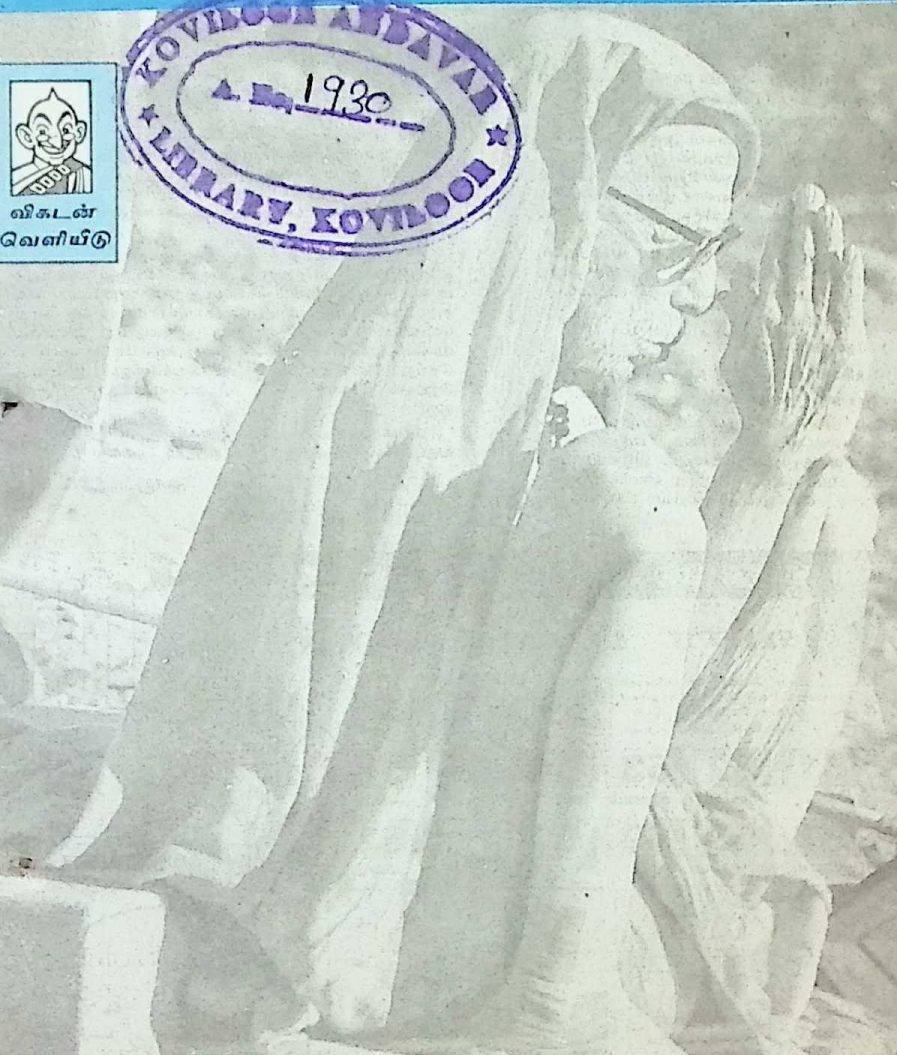
அடுத்த புத்தகத்தில்...

வேதம் என்கிற தலைப்பின்கீழ் கட்டுரை தொடர்வதுடன், குரு என்கிற தலைப்பின்கீழும் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன.

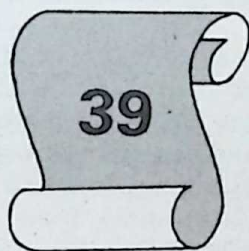
அருள் உரை

ஐக்கரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமநெல்புத்தூர் சரஸ்வதி
சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

பின் அட்டை ஒலியம். சிலபி

விலை எ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) இரண்டு மற்றும், மூன்றாம் பகுதி களிலிருந்து தொகுக்கப்பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

வேதம்

**மரியாதைக் குறைவல்ல;
அஹம்பாவ நீக்கமே!**

ஒரு சின்ன விஷயம் ஒருத்தர் சொன்னார். 'சாஸ்திரத்தில் பிராமணன் வெள்ளை வஸ்திரமும், கூத்தரியன் சிவப்பு வஸ்திரமும், வைசியன் மஞ்சள் வஸ்திரமும், நாலாம் வர்ணத்தவன் நீல வஸ்திரமும் உடுத்த வேண்டும் என்றிருக்கிறது. முதலில் இதிலெல்லாங்கூட மட்டம் தட்டுகிற அபிப்பிராயமே எனக்குத் தெரிந்தது. அப்புறம்தான் எனக்கு அதிலுள்ள நியாயம் புரிந்தது' என்றார். நான்கூட அப்போது இதைப் பற்றி நினைத்துப் பார்த்ததில்லை. ஆகையால், 'இதிலே என்ன நியாயமிருக்கிறது?' என்று கேட்டேன். 'வெள்ளை வஸ்திரமாயிருந்தால் கொஞ்சம் ஏதாவது கறை பட்டாலும் தெரிந்துவிடும். பிராமணன் யஜ்ஞாதிக்கள் பண்ணுகிறபோது எந்தத் திரவியத்தையும் சிந்தாமல், வீணாக்காமல் ஜாக்கிரதையாகச் செலவழிக்காவிட்டால் அவனுடைய வஸ்திரமே காட்டிக் கொடுத்துவிடும். பிறரை உபத்ரவித்துப் பணம் வாங்கக் கூடாத அவனுக்கு இந்த ஜாக்கிரதையும் சிக்னமும் வேண்டும் என்றே வெள்ளை வஸ்திரம். கூத்தரியன் யுத்தம் செய்கிறவன்; ரத்தம் சிந்துகிறவன்; சிந்தப் பண்ணுகிறவன். இது தவிர்க்க முடியாதது. ஆனால், துணியைப் பாழாக்கிப் பயமுறுத்துகிற மாதிரி இது தெரியக் கூடாது என்றே சிவப்பு வஸ்திரமாக வைத்திருக்கிறது. வைசியர்கள் மண்டியில் பல ஸாமான்களைக் கையாண்டாலும் மஞ்சள்தான் சட்டென்று துணியில் ஒட்டிக் கொண்டு குப்பென்று தெரிவது. அவர்களுக்கான பசு ரக்ஷணையைப் பார்த்தாலும் மாட்டுக்கு நிறைய மஞ்சள் பூச வேண்டியிருக்கிறது. இந்த மஞ்சள் ஒட்டிக் கொண்டு தெரியாமலிருக்கத்தான் மஞ்சள் கலரிலேயே வஸ்திரம். நிலத்தில் புழுதியில் வேலை

செய்கிறவர்களுக்கு நீல வஸ்திரமானால்தான் அழுக்குத் தெரியாது. இந்தக் காலத்தில்கூட ஃபாக்டரிகளில் தொழிலாளர்களுக்கு நீல யூனிஃபாரம்தான் கொடுத்திருக்கிறார்கள். எனவே, அந்த ஜாதிக்கு நீலம் வைத்ததும் நியாயம்தான்' என்றார். யோசித்துப் பார்த்தால், இப்படி ஒவ்வொரு வித்யாஸத்திலும் நியாயம் தெரியும். அவரவருக்கு ஸௌக்யமானதை உத்தேசித்து சாஸ்திரம்; 'சாஸ்திராய ச; ஸுகாய ச' என்பதன் அர்த்தம் புரியும். இப்படிப் பலவற்றில் அர்த்தம் புரிவதாலேயே புரியாதவற்றிலும் உள்ளுற அர்த்தம் இருக்கவேண்டுமென்று தெரியும்.

'ஒருத்தன் செய்தால் தர்மமாக, புண்ணியமாக இருப்பதே இன்னொருத்தன் பண்ணினால் அதர்மமாக, பாபமாக ஆகிறது என்று சொல்வதெப்படி?' என்று இப்போது புத்திசாலிகளும் புரிந்து கொள்ளாமல் கேட்கிறோம். ஆனால், முன்னாளில் பாமர ஜனங்களும், இப்படிக்காரியங்களை மாற்றிக் கொண்டால் ஸமுஹத்துக்காக மொத்தத்தில் நடக்க வேண்டியவை எல்லாம் ஏறுமாறாவதால் இது அதர்மந்தான், பாபம்தான் என்று புரிந்து கொண்டு சாஸ்திரப்படியே செய்து வந்தார்கள். ஈசுவர ஸன்னிதானம், உத்ஸவம், பொதுத்தொண்டு தவிர, பாக்கி விஷயங்களில் ரொம்பக் கலந்து கொண்டால் ஆஹாரம் முதலான எல்லா விஷயங்களிலுமே மாறிப்போகத் தோன்றும்; ஒவ்வொரு ஆசாரமும் அந்த ஜாதியின் தொழிலுக்கு உதவுவதால், இப்படி ஒரேயடியாகக் கலப்பது முடிவில் ஸமுஹ நன்மைக்கான தொழில் முறையையே கெடுக்கும் என்று அறிந்திருந்தார்கள். அதிலே ஒரு நிறைவு. ஸௌக்கியம் இல்லாமலா இத்தனை மெஜாரிட்டி ஜனங்கள் ஆயிரம், பதினாயிரம் வருஷங்கள் ஆக்சேபமில்லாமல் அனுஸரித்தார்கள்? பிற்பாடும் தன்னால் இங்கே இந்த வாதங்கள் வந்திருக்காது. வெள்ளைக் காரன் வந்தது, அதனால் பிராமணர்களுக்கு ராஜமானியங்கள் போனது, அதே சமயம் அவர்களுக்கு வெள்ளைக்கார ஆட்சியில் உத்யோகங்கள் கிடைத்தது, மெஷின்களும் நகர வாழ்க்கையும் ஏற்பட்டுக் கைத்தொழிலும் கிராம வாழ்க்கையும் நசித்தது, இதனால் மற்றவர்கள் தொழிலுக்குக் கஷ்டப்படும் போது இவர்கள் மட்டும் நகத்தில் அழுக்குப்படாமல் சம்பாதித்தது, இதனால் ஏற்பட்ட போட்டி - இப்படி சாதுர்வரன்ய (நான்கு வர்ண) ஏற்பாட்டின் அஸ்திவாரத்தில் ஆட்டம் கொடுத்திருக்

கிற சமயத்தில் வெள்ளைக்காரன் புதிய ஸமத்வக் கொள்கைகளையும், ரேஸ் தியரி (இனக் கொள்கை)யையும் கொண்டு வந்து விட்டதால்தான் சாஸ்திர நம்பிக்கையுள்ள பொது ஜனங்களின் மனசு மாறி விட்டது. ஈச்வரானுக்ரஹத்தில் அது பழைய படி மாறினால், பிராமணனிலிருந்து பஞ்சமன் வரை ஒவ்வொருத்தனும் செய்கிற காரியம் அவனவனுக்குச் சித்த சுத்திக்கான ஸாதனம்; அதே சமயத்தில் ஒவ்வொருவன் செய்வதும் லோகக்ஷேமத்தை உத்தேசித்துத்தான் என்று புரிந்துவிடும். இதையெல்லாம் அலசி ஆலோசனை பண்ணிப் பார்த்தால், நம் முடைய மதத்தில் மட்டும் இருக்கிற வர்ண தர்மத்தைப் பற்றி நமக்கு ரொம்பவும் குறைவும், அவமானமும் ஏற்படுவதாக ஆரம்பத்தில் சொன்னேனே, அது அப்படியே மாறி, இந்த ஏற்பாட்டில் பெருமையும் இதை வகுத்துக் கொடுத்தவர்களிடம் மரியாதையும் உண்டாகும்!

நான் சொல்வதன் நோக்கம்

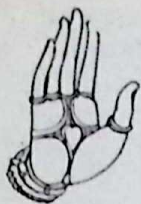
கைத் தொழில்கள் போய் ஆலைத்தொழில்களும், ஸமுஹம் சின்னச் சின்னதாக வாழ்ந்த கிராம வாழ்க்கை போய் நகர வாழ்க்கையும் உண்டாகி, தேவைகளும் தொழில்களும் கணக்கில்லாமல் பெருகி, வாழ்முறையே சன்னப் பின்னலாக ஆகிவிட்ட இப்பொழுது பழையபடி பாரம்பரியத் தொழிலையே ஏற்படுத்துவதென்பது அஸாத்யமாகத்தான் தோன்றுகிறது. கூத்திரியர்கள்தான் மிலிடரியில் இருக்கலாம், வைசியர்தான் வியாபாரம் பண்ணலாம், நாலாம் வர்ணத்தார் தொழிலாளிகளாக உழைப்பது தவிர, வேறே செய்யக் கூடாது என்றால் இப்போது நடக்கிற காரியமா? அப்படி நடத்தப் பண்ணுகிறது முடியக் கூடியதா? இந்தப் பிரத்யக்ஷ நிலைமை எனக்குத் தெரியாமலில்லை. பின்னே ஏன் வர்ண தர்மத்தை இப்படி நீட்டி முழக்கி ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறேன் என்றால்

இரண்டு காரணமுண்டு:

ஒன்று - இப்போது நாம் எப்படியிருந்தாலும் சரி, பழைய வழிக்கு நாம் போகவே முடியாவிட்டாலும் சரி, 'அந்த வழி ரொம்பத் தப்பானது; அது சில vested interest-களால் (சுய நலக் கும்பல்களால்) தங்கள் ஸௌகரியத்துக்காகவே பக்ஷபாதமாக உண்டாக்கப்பட்ட அநீதியான முறை' என்று இப்போது எல்லோரும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்களே, இப்படிச் சொல்வது சரியே இல்லை என்று உணர்த்துவது. அவனவனும் சித்த சுத்தி பெறவும், ஸமுஹம் கட்டுக்கோப்புடன் சேஷமத்தை அடையவும், கலாசாரம் வளரவும் வர்ண தர்மத்தைப் போல் ஸஹாயமான ஸாதனம் எதுவுமில்லை என்று புரிந்து கொள்ள வைப்பது ஒரு காரணம்.

இதைவிட முக்யமான இன்னொரு காரணம்: இப்போது கூத்திரிய, வைச்ய, சூத்ர ஜாதிகளின் தொழில் முறை மாறிக் கலந்தாங்கட்டியாக ஆகியிருந்தாலுங்கூட, எப்படியோ ஒரு தினுசில் ராஜ்ய பரிபாலனம் - ராணுவ காரியம், பண்ட உற்பத்தி - வியாபாரம், தொழிலாளர் செய்ய வேண்டிய ஊழியங்கள் ஆகியவை நடந்து கொண்டுதானிருக்கின்றன. முன் மாதிரிச் சீராயில்லாமல் போட்டியும் பொறாமையும் போராட்டமுமாக இருந்தாலும் இந்த மூன்று வர்ணங்களின் காரியங்கள் வர்ணதர்மம் சிதைந்த பின்னும் ஒருவிதத்தில் நடந்து கொண்டதான் இருக்கின்றன. தேசத்தின் practical necessity-யாக (நடைமுறைத் தேவைகளாக) அன்றாட வாழ்வுக் கும் ராஜாங்கம் நடத்துவதற்கும் இந்தக் காரியங்கள் நடந்தே ஆகவேண்டியிருப்பதால், கோணாமாணா என்றாவது நடந்து விடுகின்றன. ஆனால், இவற்றுக்கெல்லாம் பூர்த்தியை உண்டாக்குவதான பிராமண வர்ணத்தின் காரியம் மட்டும் அடியோடு எடுபட்டுப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. ஸகல காரியங்களுக்கும் ஆதாரமாக இருக்கிற தர்மங்களை எடுத்துச் சொல்லியும் வாழ்ந்து காட்டியும் பிரசாரப்படுத்துவது, வேதங்களைக் கொண்டு தேவ சக்திகளை லோகசேஷமார்த்தமாக அனுக்கிரஹம் பண்ண வைப்பது, தங்களுடைய எளிய தியாக வாழ்க்கையால் பிறருக்கும் உயர்ந்த லக்ஷியங்களை ஏற்படுத்துவது, ஸமுஹத்தின் ஆத்மிக அபிவிருத்தியை உண்டாக்குவது, கலைகளை வளர்ப்பது - என்பதான பிராமண தர்மம்.

போயே போய்விடுகிற ஸ்திதியில் இருக்கிறோம். இது ஸூக்ஷ்மமானதாதலால், practical necessity என்று எவருக்கும் தெரியவில்லை. மற்ற மூன்று வர்ணங்களின் தொழில் நடக்காவிட்டால் நமக்கு வாழ்க்கை நடத்துவதற்கே முடியாது என்பது போல் இது தோன்றவில்லை. ஆனால், வாஸ்வத்தில் வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் தந்து அது நிறைவான வாழ்க்கையாவதற்கு வழி செய்வது இதுதான். இதை விட்டுவிட்டு மற்றவற்றில் மட்டும் கவனம் வைக்கிறோம். அவற்றில் உயர்வை அடைந்தால் prosperity, prosperity (ஸூபிஷ்ம்) என்று பூரித்துப் போகிறோம். ஆனால் ஆத்மாபிவிருத்தியும், கலாசார உயர்வு மில்லாமல் லௌகிகமாக மட்டும் உயர்ந்து என்ன பிரயோஜனம்? இந்த உயர்வு உயர்வே இல்லை என்று அமெரிக்காக்காரர்களுக்கு இப்போது ஞானம் வந்திருக்கிற மாதிரி நமக்கும் ஒரு நாள் வரத்தான் செய்யும். அதனால், மற்ற ஜாதிக் குழப்பங்கள் எப்படியானாலும், தேசத்தின் ஆத்மாவைக் காப்பாற்றிக் கொடுக்கப் பிராமண ஜாதி ஒன்று மட்டுமாவது, ஒழுங்காக ஸகல ஜனங்களுக்கும் வழிகாட்டிகளாக இருந்து கொண்டு, எளிமையாக, தியாகமாக வாழ்ந்து கொண்டு, வைதிகக் கர்மாக் களைச் செய்து லோகத்தின் லௌகிக - ஆத்மிக கேஷமங்களை உண்டு பண்ணிக் கொண்டிருக்கும்படியாகச் செய்ய வேண்டும். இந்த ஒரு ஜாதியை நேர்ப்படுத்தி விட்டாலே மற்ற ஜாதிகளில் ஏற்பட்டிருக்கிற குழப்பங்களும் தீர ஆரம்பித்துவிடும். எந்தத் தேசத்திலும் இல்லாமல் தர்ம ரக்ஷணத்துக்கென்றே, ஆத்மாபிவிருத்திக்கென்றே யுகாந்திரமாக ஒரு ஜாதி உட்கார்ந்திருந்த இந்தத் தேசத்தில் அது எடுபட்டுப் போய் ஸகலருக்கும் க்ஷீணம் உண்டாக விடக்கூடாது என்று, இந்த ஒரு ஜாதியை உயிர்ப்பித்துக் கொடுப்பதற்காகத்தான் இவ்வளவும் முக்கியமாகச் சொல்கிறேன். தங்களுக்கு உசத்தி கொண்டாடிக் கொண்டு, ஸௌகரியங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டு, ஹாய்யாக இருக்கிறதல்ல நான் சொல்கிற பிராமண ஜாதி. ஸமுஹ கேஷமத்துக்காக அனுஷ்டானங்களை நாள் பூரா பண்ணிக் கொண்டு, எல்லோரிடமும் நிறைந்த அன்போடு, பரம எளிமையாக இருக்க வேண்டியதே இந்த ஜாதி. இதைக் குல தர்மப்படி இருக்கப் பண்ணிவிட்டால் நம் ஸமுஹமே தர்ம வழியில் திரும்பிப் பிழைத்துப் போய்விடும் என்கிற உத்தேசத்தில்தான் இத்தனையும் சொல்வது.

ஸர்வரோக நிவாரணி

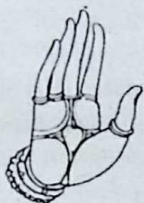
ஜாதிமுறையினால் பிரிந்திருந்ததால் முன்னே தேசத்தில் ஒருத்தருக்கொருத்தர் விரோதமாக இருக்கவே இல்லை. இப்போதுதான் ஸ்டேட்டுக்கு ஸ்டேட் (மாநிலத்துக்கு மாநிலம்) குத்துப்பழி வெட்டுப் பழியாக எல்லைத் தகராறு, ஆற்று ஜலப் பங்கீட்டுத் தகராறு எல்லாம் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. முன்னே காசி யாத்ரீகனுக்காக இங்கே செட்டிப் பிள்ளைகள் சத்திரம் கட்டி வைத்துச் சாப்பாடு போட்டார்கள். இங்கிருந்து காசிக்கும் பத்ரிநாத்துக்கும் போகிறவனுக்காக ஸேட்ஜி தரம் சாலா (தர்மசாலை) வைத்திருந்தான். அதாவது ஈசுவர பக்தி யால் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்திருந்தார்கள். இப்போது அது போய் பாலிடிக்ஸ், புத்தி வாதம் ஆகியன அதிகமாகி விட்ட தால்தான் எல்லாமே கோளாறாகி இருக்கிறது.

அதனால் கடைசியில் எல்லாவற்றுக்கும் மருந்தாக, ஸர்வ ரோக நிவாரணியாக, தேசத்தில் பக்தி வளர வேண்டும் என்று தான் பிரார்த்தனை பண்ண வேண்டும்.

‘ஜாதி ஒழியணும், ஜாதி ஒழியணும்’ என்று ஓயாமல் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதால், இன்னும் ஜாஸ்தி துவேஷம் தான். உண்டாகிக் கொண்டிருக்கிறது! முப்பது, நாற்பது வருஷமாக இந்தப் பிரசாரம் பண்ணி வந்தாலும்* ஓர் எலக்ஷன் என்று வருகிறபோது இப்போது பார்த்தாலும் ஜாதிதான் முன்னால் நின்று, ஒரு கம்யூனிடிக்காரன் இன்னொரு வனை அடிப்பது, கத்தியால் குத்துவது என்கிற அளவுக்குப் போய்க் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். இது பிராமண - அப்பிராமண ஜாதித்வேஷம் இல்லை. பிராமணனை நல்லவேளையாக பாலிடிக்ஸிலிருந்து ரொம்ப தூரத்துக்கு

* 1965-ல் கூறியது.

வெளியே தள்ளியிருக்கிறது. இவனாக விலகாவிட்டாலும் மற்றவர்களாவது இப்படிச் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளியிருக்கிறார்களே என்று கொஞ்சம் ஆறுதலாயிருக்கிறது. அதனால் இப்போது நடக்கிற சண்டை மற்ற ஜாதிக்குள்ளேயேதான்! தெலுங்கு தேசத்தில் கம்மாவுக்கும் ரெட்டிக்கும் சண்டை; கன்னட தேசத்தில் விங்காயத்துக்கும் இன்னொரு ஜாதிக்கும் சண்டை என்கிற மாதிரி சாஸ்திரங்களில் கற்பனைகூடச் செய்து பார்க்க முடியாத விபரீத ஜாதிச் சண்டைகளையெல்லாம் 'ஈக்வாலிடி' முழக்கம் ரொம்ப ஜாஸ்தியாகவுள்ள இப்போதுதான் பார்க்கிறோம். இங்கே (தமிழ்நாட்டில்) ஒரு ஜில்லாவில் படையாச்சி, இன்னொன்றில் கௌண்டர், இன்னொன்றில் தேவர், முக்குலத்தார், இன்னொன்றில் செங்குந்தர் என்று இப்படி ஒவ்வொரு ஜாதிக்காரர்களையே பார்த்து அபேட்சகராக நிறுத்துகிறார்கள். Candidate (வேட்பாளர்)களுக்கிடையே அரசியல் கொள்கையையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, இந்த ஜாதி அடிப்படையிலேயே போட்டா போட்டி நடப்பதைப் பார்க்கிறோம்.

**‘ஒழியணும்’ மறைந்து
‘வளரணும்’ வளரட்டும்!**

ஆகையால் ‘ஒழியணும்’ என்ற கோஷம் உள்ள மட்டும் ஒன்றும் வாஸ்தவத்தில் சரியாகாது. தமிழ்ப் பண்பாட்டையும், திருவள்ளுவர் முதலானவர்கள் அன்பையும் அருளையுமே போற்றிச் சொன்னதையும் ஒரு பக்கம் ஓயாமல் சொல்லிக் கொண்டே, இப்படி ‘ஒழிக’ கோஷம் போடுவதும், தெருவெல்லாம் எழுதி வைப்பதும் நம் தமிழ் தேசத்துக்குக் கொஞ்சம்கூட ஏற்றதல்லவே என்று என் மனஸுக்கு ரொம்பவும் கிலேசமாக இருக்கிறது. ‘ஒழியணும்’ என்பதை விட்டு ‘வளரணும்’ ‘வளரணும்’ என்று ஆரம்பித்தோமானால் அத்தனை பேதமும், த்வேஷமும், சண்டையும் போய்விடும். ‘ஜாதி ஒழியணும்’

என்பதற்குப் பதில் இனிமேல் பழைய முறைப்படி 'பக்தி வளரணும்; கோவில் வளரணும்' என்று ஆரம்பித்து அதற்கானதை ஸகல ஜனங்களும் சேர்ந்து பண்ணினால் ஆதி காலத்திலிருந்து இந்தத் தேசத்தை ஒரு குடும்பமாகப் பின்னி வைத்து வந்திருக்கிற ஈசுவர பக்தி, இப்போதும் நம்மை ஒன்றாக்கிக் காப்பாற்றும். பக்தி வந்து விட்டால், ஜாதி த்வேஷம் போயே போய்விடும். இத்தனை காலமாக இப்படித்தான் இருந்தது. ஜாதி இருந்தது; ஆனால் அதனால் த்வேஷம் இல்லாமலே இருந்தது. 'ஜாதியில் தப்பில்லை; அதனால் த்வேஷமிருப்பது தான் தப்பு' என்பதைப் புரிந்து கொள்ளாமல், எலி இருக்கிறது என்பதற்காக வீட்டையே கொளுத்தின மாதிரி இப்போது ஜாதியையே எடுத்துவிட வேண்டும் என்று ஆரம்பித்ததில் பழைய நல்ல தொழில் பிரிவினையும், திருப்தியும், சாந்தமும், அடக்கமும், ஸமுஹ ஸௌஜன்யமும் பாழானது தவிர, த்வேஷம் நன்றாகக் கப்பும் கிளையுமாக வளர்ந்து கொண்டு தான் இருக்கிறது.

இப்போதாவது விழித்துக் கொண்டு 'அழியணும்' என்கிற எண்ணத்தை விட்டுவிட்டு, 'பக்தி வளரணும்' 'சகலரும் ஒன்று சேர்ந்து பண்ணுகிற சமூகத் தொண்டுகள் வளரணும்' என்று முயற்சி செய்ய ஆரம்பித்தால், ஜாதி த்வேஷம் என்பதை ignore (அலக்ஷ்யம்) பண்ணினதாகிவிடும். அதை ரொம்பவும் லக்ஷ்யம் பண்ணி, எதிர்த்துச் சண்டை போட்டால்தான் அதுவும் பதிலுக்குப் பதில் ஜாஸ்தி வீரியம் அடைகிறது! இப்படிச் செய்யாமல் மற்ற நல்ல விஷயங்களிலேயே கவனத்தைச் செலுத்தி அதை ignore செய்தோமானால், தானே இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விடும். 'மருந்து சாப்பிடுகிறபோது குரங்கை நினைத்துக் கொள்ளாதே' என்றால் தப்பாமல் அந்தக் குரங்கு நினைவுதான் ஒவ்வொரு தரமும் மருந்தை எடுக்கிறபோது வரும் என்கிற மாதிரி, 'ஜாதி ஜாதி என்று த்வேஷம் கூடாது' என்று சொல்கிறபோதே ஜாதியினால் உயர்வு-தாழ்வு உணர்ச்சியையும் ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டேதான் போகிறோம்!

அதனால் ஸகல ஜாதியாரும் சேர்ந்து கோயில் திருப்பணி, அல்லது தூர்ந்த ஏரியில் மண் வாருவது என்கிற மாதிரியான பெரிய காரியங்களை எடுத்துக் கொண்டு, ஓயாமல் பொதுத் தொண்டுகளில் ஈடுபட்டிருந்தால் தன்னால் அன்பும் ஸமுஹ

ஸௌஜன்யமும் ஏற்பட்டுவிடும். இப்போது காரியம் இல்லாமலிருப்பதால்தான் எதையாவது நினைத்துக் கொண்டிருக்கத் தோன்றுகிறது. இதிலிருந்துதான் விதண்டாவாதம், வம்புதும்பு, 'ஒழிக்' சண்டை எல்லாம் உண்டாகின்றன. 'ஒரு சண்டை, பூசல் என்று கிளப்பி விட்டால்தான் ஸ்வாரஸ்யமாயிருக்கிறது; கிளர்ச்சி, ஆர்ப்பாட்டம், புரட்சி என்று கிளப்பி விட்டால்தான் தங்களைச் சுற்றி 'ஜே' போடப் பத்துப் பேர் சேர்கிறார்கள்' என்பதால் இம்மாதிரிச் செய்கிறார்கள். இதற்கெல்லாம் பொழுதேயில்லாதபடி காரியங்களில் ஈடுபட்டிருந்தால் எல்லாம் சரியாகிச் சாந்தமாகிவிடும். தொண்டைத் தண்ணீர் வற்ற 'ஒழிக்' கூச்சல் போட்டுக் கொண்டு, கால் வலிக்க ஊர்வலம் வருவதற்குப் பதில் இந்த man-power (மனித சக்தி)யை ஏதாவது ஆக்க ரீதியான திசையில் திருப்பி விட்டால் எத்தனையோ வளர்ச்சி ஏற்படும். எல்லாவற்றையும் விடப் பெரிய வளர்ச்சி ஸமஸ்த ஜனங்களிடையும் உண்டாகிற அன்புதான். அனுஷ்டானங்கள் பண்ணுவது, கோயிலுக்குப் போவது, உபன்னியாஸத்துக்குப் போவது, லீவு நாளானால் ஸ்கூல் ஜாதியாரும் சேர்ந்து நாள் முழுக்கத் தெய்வப்பணி, ஸமுஹப் பணி செய்வது என்று 'டைட்'டாக டைம் டேபிள் போட்டுக் கொண்டு பண்ண ஆரம்பித்து விட்டால், இந்த 'ஒழிக்' 'வீழ்க்' வுக்கெல்லாம் அவகாசமேயில்லாமல் எல்லாரும் வளர்ந்து வாழ்ந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

ஜாதியில் உயர்வு-தாழ்வு நிச்சயமாக இல்லை. மகான்கள் - அப்பர், நம்மாழ்வார், சேக்கிழார், நந்தனார், கண்ணப்பர் மாதிரியானவர்கள் - எந்த ஜாதியிலும்தான் தோன்றியிருக்கிறார்கள். ஆசார்யாளே கண்ணப்பரை ('சிவானந்த லஹரி' யில்) ஸ்தோத்திரம் பண்ணியிருக்கிறார். எவனொருவனும் தான் இன்னொருவனைக் காட்டிலும் உசந்தவன் என்று நினைக்கிறதே பாபம் என்று சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது. மஹான்களும் இப்படித்தான் நமக்கு வழிகாட்டியிருக்கிறார்கள். 'நாயினும் கடையேன்', 'நாயடியேன்' என்றெல்லாந்தான் அவர்கள் தங்களைச் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். இந்த மனப் பான்மை சுதந்திர யுகத்தில் போய்விட்டதுதான் கோளாறு. பழைய அடக்க மனோபாவம் நமக்கு வர வேண்டும். வந்து விட்டால் காரியத்தில் ஜாதி இருக்குமே தவிர, மனஸில் எள்ளவும் பேதம் இராது. வாழ்க்கை முறையிலும் பொருளாதார ரீதி

யிலும் பேதம் இல்லாமல் எல்லாரும் எளிமையாக இருந்து விட்டால் கொஞ்சம்கூடப் பொறாமை, வயிற்றெரிச்சல் இருப்பதற்கு இடமில்லாமல் போகும்.

அந்த மாதிரி நிலையை உடனே ஏற்படுத்துவதற்கான தைரியமும், தியாக புத்தியும் நமக்கு இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், அப்படிப்பட்ட ஒரு ideal-ஐயாவது (லக்ஷ்ய நிலையை யாவது) நாம் புரிந்து கொண்டால், கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வழி நிறக்க இடமுண்டாகும். இதற்குப் பராசக்தி அனுக்ரஹம் செய்ய வேண்டும்!

முதலுக்கு முதல்;
முடிவுக்கு முடிவு

இந்த மண்டபத்தில்★ மத்யமான ஸ்தம்பத்தின் உச்சியில் நடுநாயகமாக ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாள் எழுந்தருளியிருக்கிறார். பின்னால் இருக்கிற நூல் நிலையம் வெறும் ஹாலாக இல்லாமல் ஸரஸ்வதிதேவியைப் பிரதிஷ்டை செய்ததால் ஸரஸ்வதி மஹாலாக, மஹா(ஆ)லயமாக இருக்கிறது.

ஆசார்யாளின் முதுக்குப் பின்னால் ஸரஸ்வதி இருக்கலாமா என்றால் இப்படி இருப்பதிலேயே ஒரு ரஸம் இருக்கிறது. பிரம்மாவின் அவதாரமான மண்டன மிச்ரரை ஆசார்யாள் வாதத்தில் ஜயித்தபின், அவருடைய பத்னியும் ஸரஸ்வதி அவதாரமுமான ஸரஸ்வானியையும் ஜயித்தார். மண்டன மிச்ரர் உடனே சன்னியாசம் வாங்கிக் கொண்டு ஆசார்யாளின் பிரதான சிஷ்யர்களில் ஒருவரான ஸுரேச்வராசாரியரானார். ஸரஸ்வானியோ வாதத்தில் தோற்றுப் போனவுடன் ஸரஸ்வதி ரூபத்தை அடைந்து, பிரம்ம லோகத்துக்கே கிளம்பி விட்டாள். ஆனாலும் ஆசார்யாள் பூலோகத்தில் ஒரு நல்ல இடத்தில்

★ ராமேச்வரம் அக்னி தீர்த்தக் கரையில் ஸ்ரீமஹாபெரியவர்கள் 1963-ல் நிர்மாணித்த ஸ்ரீ சங்கர மண்டபம்.

அவளை இருக்கும்படியாகப் பண்ணி அவளுடைய ஸான்னித் யத்தால் ஜனங்களுக்கு வித்யாப் பிரகாசத்தை உண்டாக்க வேண்டுமென்று நினைத்தார். அதனால் ஆகாசத்தில் கிளம்பின வளை வந்துர்க்கா மந்திரத்தால் கட்டி மேலே போக முடியாத படிப் பண்ணினார்.

‘அம்மா! நான் தேச ஸஞ்சாரம் புறப்படுகிறேன். நீயும் என்னோடு வர வேண்டும். எது உத்தமமான இடம் என்று தோன்றுகிறதோ அங்கே உன்னை சாரதா பீடத்தில் ஸ்தாபனம் பண்ண ஆசைப்படுகிறேன். அங்கேயிருந்து கொண்டு நீ லோகத்துக்கெல்லாம் அனுக்ரஹம் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும்’ என்று ஆசார்யாள் ஸரஸ்வதியைப் பிரார்த்தித்துக் கொண்டார்.

‘அப்படியே செய்கிறேன். ஆனால் ஒன்று. நான் உன் பின்னாலேயேதான் வருவேன். நீ என்னைத் திரும்பிப் பார்க்கக் கூடாது. பார்த்தால் அந்த இடத்திலேயே ஸ்திரமாகக் குடி கொண்டு விடுவேன்’ என்று ஸரஸ்வதி இவருக்கு ஸம்மதமாகச் சொல்லும்போதே ஒரு ‘கண்டிஷனும்’ போட்டு விட்டாள். அதற்கு ஆசாரியாளும் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

ஆசார்யாள் புறப்பட்டார். பின்னால் ஸரஸ்வதி தேவியும் தொடர்ந்து சென்றாள். அவளுடைய பாதச் சிலம்பு ‘ஜல் ஜல்’ என்று சப்தமிடுமாதலால் அவள் பின்தொடர்கிறாள் என்று ஆசார்யாளுக்குத் தெரியும். அவர் திரும்பிப் பார்க்க அவசியமேயில்லாதிருந்தது.

ஞானக்கண் படைத்த ஆசார்யாளுக்கு எதுவும் தன்னால் தெரியாமல் போகாது. ஆனாலும் மனுஷ்யர் மாதிரி அவதாரம் செய்ததால் இப்படியெல்லாம் கொஞ்சம் செய்வதுண்டு.

இப்படியே ஆசார்யாள் ஸஞ்சாரம் பண்ணிக் கொண்டு வரும்போது துங்கபத்ரைக் கரையில் சிருங்ககிரி (சிருங்கேரி) என்ற இடத்தில் பூர்ணகர்ப்பிணியாக இருந்த ஒரு தவளைக்கு மேலே வெயில் படாமல் ஒரு பாம்பு குடை பிடித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தார். பாம்புக்குத் தவளை நமக்குச் சர்க்கரைப் பொங்கல் மாதிரி; பார்த்த மாத்திரத்தில் பாய்ந்து பிடித்துத் தின்றுவிடும். இங்கேயோ ஒரு பாம்பே தவளைக்குக் குடை பிடித்தது! பகையே இல்லாமல் இத்தனை அன்பு நிறைந்திருக்கிற உத்தமமான இடத்திலேயே ஸரஸ்வதியைப் பிரதிஷ்டை பண்ணிவிடலாமா என்று நினைத்தபடி

ஆசார்யாள் நடந்து கொண்டிருந்தார்.

அப்போது சட்டென்று 'ஜல் ஜல்' சப்தமும் நின்று விட்டது. 'ஸரஸ்வதி ஏன் வரவில்லை? என்ன ஆனாள்?' என்று மனுஷ்ய ரீதியில் நினைத்து ஆசார்யாள் திரும்பிப் பார்த்தார்.

அந்த இடத்திலேயே ஸரஸ்வதி நிலைகுத்திட்ட மாதிரிப் பிரதிஷ்டையாகி விட்டாள்.

ஒசை கேட்காததற்குக் காரணம் என்னவென்றால், அது துங்கபத்ரையின் மணல் கரை. மணலிலே பாதம் புதைந்த நிலையில் அவள் நடந்து போக வேண்டியிருந்ததால் சிலம்போசை கேட்கவில்லை.

'இதுவும் நல்லதுதான். நாம் நினைத்ததும் ஸரஸ்வதியின் நிபந்தனையும் ஒன்றாக ஆகிவிட்டன' என்று ஆசார்யாள் ஸந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டு அங்கே சாரதா பீடத்தை அமைத்தார்.

'உன் முதுகுக்குப் பின்னால் உன்னைத் தொடர்ந்து வருவேன்' என்று ஸரஸ்வதி சொன்னதற்குப் பொருத்தமாகவே தான் இங்கே (ராமேசுவர சங்கர மண்டபத்தில்) ஆசார்யாளுக்குப் பின்னால் ஸரஸ்வதியின் சிலை பிரதிஷ்டையாகியிருக்கிறது!

ஒரு புஸ்தகம் எழுதினால் அதில் முதலில் குரு வந்தனம், அப்புறம்தான் பிள்ளையார் ஸ்துதிசூட, மூன்றாவதாகவே ஸரஸ்வதி ஸ்துதி என்று கிரமம் இருப்பதைப் பார்த்தாலும் ஸரஸ்வதிக்கு முன்னால் ஆசார்யாள் இருப்பது பொருத்தமே.

'அது ஸரி, அப்படியானால் எல்லாவற்றுக்கும் கடைசியில் மங்களம் என்று முடிக்கிற ஸமயத்தில் ஸ்தோத்திரம் செய்யப் பட வேண்டிய ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமி இங்கே வாசலிலேயே, ஆசார்யாளுக்கும் முந்தி எடுத்த எடுப்பில் இருக்கிறாரே! இது எப்படிப் பொருந்தும்?' என்று தோன்றலாம்★.

★ ஸ்ரீ ராமேசுவர சங்கர மண்டபத்தின் நுழைவாசலிலேயே ஆஞ்ஜனேய மூர்த்தி விளங்குகிறார்.

அந்த ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமி தாமாகவே முதலில் வந்து விட்டவர். புதிதாக இங்குள்ள மற்ற மூர்த்திகளைச் செய்தது போல அவரைச் செய்யவில்லை. இந்த இடத்தில் அவர் ஆதியிலிருந்தே இருக்கிறவர். அவர் இருந்த இடத்துக்குத்தான் இப்போது ஆசார்யானும் வந்து சேர்ந்திருக்கிறார்!

ஆஞ்ஜனேயரிடம் ஆசார்யாள் வந்து சேர்ந்ததில் ஒரு பொருத்தம் தெரிகிறது.

ஸ்ரீருத்ரத்தை கனம் என்ற கிரமத்தில் சொல்கிறபோது நம் ஆசார்யாளின் நாமமான 'சங்கர' என்பது பதின்மூன்று முறை வருகிறது. பதின்மூன்று unlucky (துரதிருஷ்டை) நம்பர் என்பது நம் சாஸ்திரப்படித் தப்பு. 'நல்லதையெல்லாம் செய்கிறவர்' என்று பொருள்படுகிற 'சங்கர' நாமம் பதின்மூன்று முறை வருவதும் இதற்கு ஒரு சான்று.

ருத்ராம்சம்தான் ஆஞ்ஜனேயர். அவர் எப்போது பார்த்தாலும் பதின்மூன்று அக்ஷரம் கொண்ட 'ஸ்ரீ ராம் ஜய ராம் ஜய ராம்' என்ற மந்திரத்தையே ஜபித்துக் கொண்டிருப்பவர். பதின்மூன்று நல்லது என்பதால் 'தேரா அக்ஷர்' என்று இதை வடநாட்டில் விசேஷித்துச் சொல்கிறார்கள். இந்தத் திரியோத சாக்ஷரியையேதான் ஹனுமார் ஸமர்த்த ராமதாஸராக அவதரித்த போதும் ஸ்தா ஸர்வ காலமும் ஜபம் பண்ணிக் கொண்டு, அதன் சக்தியாலேயே சிவாஜியைக் கொண்டு ஹிந்து ஸாம்ராஜ்யத்தை ஸ்தாபிக்கச் செய்தார்.

ருத்ர கன பாடத்தில் பதின்மூன்று தரம் சொல்லப்படும் (பரமேஸ்வராவதாரமான) சங்கரர், ருத்ராம்சமாக வந்து பதின்மூன்று அக்ஷரத்தையே சொல்லிக் கொண்டிருக்கிற ஆஞ்ஜனேயரிடம் வந்து சேர்ந்திருப்பது பொருத்தம்தானே?

அந்த ஆஞ்ஜனேயரை இங்கே பின்னுக்குத் தள்ளிவிடக் கூடாது என்றுதான் முன்னாடியே வைத்திருக்கிறது!

அவர் எப்படியிருக்கிறார்? ஒரு கையை மேலே தூக்கி விரித்துக் கொண்டிருக்கிறார். இது அபயஹஸ்தமாக இருப்பதோடு மட்டுமில்லை. 'நில்' என்று கையை உயர்த்தி ஆக்ஞையிடுகிற மாதிரியும் இருக்கிறது. எதிரே பெரிய ஸமுத்

ரம் இருக்கிறதல்லவா? அது இந்த ராமேச்வர சேஷத்ரத்தில் அலையைக் குறைத்துக் கொண்டு குளம் மாதிரி அடங்கியிருப்பதற்குக் என்ன காரணம்? அந்த ஸமுத்ரத்துக்குத்தான், 'மேலே வராதே, நில்' என்று கையைத் தூக்கி ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமி உத்தரவு போடுகிறார். அதற்கு ஸமுத்ர ராஜாவும் ஆயிரம் பதினாயிரம் வருஷமாக அடங்கி வந்திருக்கிறான்.

அதனால் அவர் நேரே ஸமுத்ரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு - அவருக்கும் ஸமுத்ரத்துக்கும் குறுக்கே வேறு எந்த மூர்த்தியும் வராமல் - இப்படி வாசலிலேயே இருப்பதுதான் நமக்கு சேஷம்.

எல்லாவற்றுக்கும் முடிவிலே வருகிறவர் எல்லாவற்றுக்கும் முன் வரவேண்டிய ஆசார்யாளுக்கும் முன்னே வரலாமா என்பதற்கு நியாயம் சொல்கிறேன்.

ஸரஸ்வதி, 'உனக்குப் பின்னால் நான் இருப்பேன்' என்று சொன்னதால் அவள் வாக்கை மதிப்பதுதான் அவளுக்குப் பிரீதி என்று இங்கே அவளை ஆசார்யாளுக்குப் பின்னால் வைத்திருக்கிறதோ இல்லையோ?

இதே மாதிரி ஆசார்யாள், 'எனக்கு முன்னால் நீ எப்போதும் பிரகாசித்துக் கொண்டிரு, அப்பா' என்று ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமியை வேண்டிக் கொண்டிருக்கிறார்.

'ஹனுமத் பஞ்சரத்னம்' என்று ஆசார்யாள் ஆஞ்ஜனேயர் மேல் ஐந்து ச்லோகங்கள் கொண்ட ஓர் அற்புதமான ஸ்துதி செய்திருக்கிறார். ஸ்தோத்திரிக்கப்பட்டவர் ருத்ராம்சம்! ஸ்தோத்திரிப்பவர் சிவ அவதாரம். ஒரே வஸ்துதான்! இப்படியிருந்தும் இரண்டு பேரும் வினயத்துக்கு வடிவமாக இருந்தவர்கள். மஹாசக்திமான்களாக இருந்தும், மஹாபுத்திமான்களாக இருந்தும் எப்போதும் அடக்கமாக இருந்த இருவர் இவர்கள். இவர்களில் ஆஞ்ஜனேயரை ஆசார்யாள் வினயத்தோடு வேண்டிக் கொண்டு ஸ்தோத்திரம் செய்கிறார். அதில் ஒரு ச்லோகத்தில் 'புரதோ மம பாது ஹனுமதோ மூர்த்தி:' என்று வருகிறது.

மம - எனக்கு; புரதோ - முன்னால்; ஹனுமதோ மூர்த்தி -

ஆஞ்சனேய ஸ்வாமியின் உருவம்; பாது - பிரகாசிக்கட்டும்!

தனக்கு முன் ஆஞ்ஜனேயர் ஜொலித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று ஆசார்யாளே வேண்டிக் கொண்டிருப்பதால், அவருக்கு முன் ஸ்தானத்தில் இங்கே ஆஞ்ஜனேயர் இருப்பது தான் பொருத்தம். அதுதான் அவருக்குப் பிரீதி.

ஆரம்பமும் முடிவும் ஒன்றுதான்; ஆதியும் அந்தமும் ஒன்றுதான்; நாம் தேடிக் கொண்டே போகிற பரம்பொருள் கடைசியில் எல்லாத் தேட்டத்துக்கும் முதல் நினைப்பாக இருக்கிற 'நான்' என்பதாகத்தான் முடிகிறது. இதுதான் அத்வைதம். ஆகையால் கடைசியில் வர வேண்டிய ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமி இங்கே முதலில் வரும் குருவுக்கும் முன்னால் வருவதே அத்வைதத்துக்கு விளக்கமாகத்தான் இருக்கிறது. 'தாஸோ ஹம்' (அடிமையாக இருக்கிறேன்) என்று ஸ்ரீராமச்சந்திர மூர்த்தியிடம் தாஸனாக இருந்தே, 'ஸோஹம்' என்கிற (பரமாத்மாவே நான் என்று உணருகிற) அத்வைத பாவத்தை அடைந்தவர் ஆஞ்ஜனேயர் என்று சொல்வதுண்டு. இதனால் அவரே முதலுக்கு முதலாகவும், முடிவுக்கு முடிவாகவும் இருப்பவர் தான்!

ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமியின் தூக்கிய கைக்குக் கட்டுப்பட்டு ஸமுத்ரம் அடங்கி நின்றது. நாம் ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தில் தவிக்கிறவர்கள். நம் மனஸ் அலையடங்காமல் ஓயாமல் அடித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. ஆஞ்ஜனேய ஸ்வாமிதான் மனோஜயம் பண்ணினவர்; இந்திரியங்களை ஜயித்தவர். 'ஜிதேந்த்ரியம் புத்திமதாம் வரிஷ்டம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. தூக்கிய கையோடு அவர் நிற்பதை தரிசனமும், தியானமும் பண்ணினோமானால் அவர் நமக்கு அபயம் தருவதோடு இந்த ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்தை, மனஸின் அலைக் கொந்தளிப்பை அடக்கி ஸௌக்யமும் சாந்தியும் தருவார்.

பிள்ளையார் சுழி

எதை எழுத ஆரம்பித்தாலும் முதலிலே பிள்ளையார் சுழி போட்டுவிட்டுத்தான் ஆரம்பிக்கிறோம். பெரிய காவியமாகத் தான் இருக்கவேண்டும் என்றில்லை; ஒரு போஸ்ட் கார்டானாலும் ஸரி, கடை ஸாமான் லிஸ்டானாலும் ஸரி, முதலில் பிள்ளையார் சுழி போட்டுவிட்டுத்தான் எழுத ஆரம்பிக்கிறோம். எழுதுவது மட்டுமில்லாமல் எந்தக் காரியமானாலும் ஆரம்பிக்கிறபோது அது விக்னமில்லாமல் பூத்தியாவதற்கு மஹாகணபதியைக் கொண்டு வந்துதான் ஆகணும். அவரை ஸ்மரிக்காமல் எந்தக் காரியமுமே இல்லையானாலும், இந்த எழுத்துக் காரியத்தில் அவரை ஸ்மரிக்கிறோம் என்பது Written Proof- ஆகவே (எழுத்து மூல நிரூபணமாகவே) பிள்ளையார் சுழியில் தெரிகிறது.

பின்னாடி நாம் எழுதுகிற விஷயம் 'சுழித்துப்' போகாம லிருப்பதற்காக முன்னாடி பிள்ளையார் சுழி போட்டு விடுகிறோம்.

பிள்ளையார் சுழி போடாமல் 'ஓம்' போடுகிறவர்களும் கிரந்தம், தமிழ் இரண்டிலுமே அந்த ஒழுக்கும் சுழித்தே ஆரம்பிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அது மட்டுமில்லை, இந்த ப்ரணவ ஸ்வரூபமும் பிள்ளையார்தானே?

சுழி என்பது வளைசல்; 'வக்ரம்' என்பார்கள். பிள்ளையாரின் தும்பிக்கை நுனி வளைந்து சுருட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால் 'வக்ரதுண்டர்' என்றே அவருக்கு ஒரு பேர். பிள்ளையார் சுழி போடுவதில் பாதியாக இருக்கிற வளைசல் பூர்ணமாகி விட்டால் முழுவட்டம். பூலோகமும் பல லோகங்களும், நக்ஷத்ர மண்டலங்கள் அடங்கியுள்ள பிரம்மாண்டமும் எல்

லாமே வட்டமானவைதான் 'அண்டம்' என்றாலே முட்டை என்றுதான் அர்த்தம். முட்டை வட்ட வடிவந்தானே?

இந்தப் பூர்ண ரூபத்தையே ஸைஃபருக்கும் சொல்வதுதான் ஆச்சரியம்! 'பரிசுஷ்யில் கோழி முட்டை என்கிறோம். 'பூர்ண மும் பிள்ளையார்தான், சூன்யமும் பிள்ளையார்தான். 'உள்ளது. அல்லது எல்லாம் பரமாத்மாதான்' என்கிற மஹா தத்துவத்தையே சுழி காட்டுகிறது. காரியத்தை ஸைஃபர் பண்ணிக் கொண்டு வருகிறவனை 'என்னடா சுழி!' என்று ப்ரக்ருதத்திலும் (நடைமுறையிலும்) சொல்கிறோம். கையிலிருக்கிற மோதகத்தில் தித்திப்புப் பூர்ணத்தை வைத்துக் கொண்டு தன்னுடைய பூர்ணத்வத்தை 'டெமான்ஸ்ட்ரேட்' பண்ணும் பிள்ளையாருக்கே சுழி போடுகிறோம். இந்தச் சுழி, மற்றச் சுழியை யெல்லாம் முழுசாகப் பண்ணிவிடுவது.

வளைசலான கொம்போடு ஆரம்பிக்கிற பிள்ளையார் சுழி, கொஞ்சம்கூட வளையாத நேர்கோட்டோடு முடிகிறது. பிள்ளையார் பூர்ணம், சூன்யம் இரண்டுமாக ஆனாற்போலவே வக்ரமானதும் அவர்தான். ஆர்ஜவமானதும் (நேரானதும்) அவர்தான் என்பது தாத்தபரியம். வக்ர குணத்துக்கு நேரெதிரானதை ஆர்ஜவம் என்பார்கள். தமிழில் இதைத் தான் நேர்மை என்பது. இங்கிலீஷிலும் straightness, straight-forward என்கிறார்கள். 'குணம் குணஹீனம் எல்லாம் ஒரே நிர்குண பரமாத்மாவின் வேஷங்கள்தான்.

'உ' என்பது ப்ரணவத்தின் இரண்டாவதான நடு அக்ஷரம். அ-உ-ம என்ற மூன்றும் சேர்ந்ததே 'ஓம்' காரமான ப்ரணவம். விஷயம் தெரிந்தவர்கள் இதை இங்கிலீஷில் Om என்று எழுதாமல் Aum என்றே எழுதுவார்கள். 'அ' என்பது க்ருஷ்டி; பிரம்மா. 'உ' என்பது பரிபாலனம்; விஷ்ணு. 'ம' ஸம்ஹாரம்; ஈசுவரன். த்ரிமூர்த்திகளும் தோன்றியது ஏக பராசக்தியில்தான். அதனால் அவள் ப்ரணவ ஸ்வரூபினி. ஆனாலும் ஓமை தேவீ ப்ரணவம் என்று சொல்வதில்லை. 'உமா' என்பதே தேவீ ப்ரணவம் என்பார்கள். அ-உ-ம என்ற சப்தங்களே மாறி 'உமா' வில் உ-ம-அ என்று இருக்கின்றன அல்லவா? ஓமில் ஸ்ருஷ்டி பீஜமான 'அ' முதல் எழுத்தாயிருக்க, 'உமா'விலோ ஸ்திதி (பரிபாலன) பீஜமான 'உ' என்பது முதல் எழுத்தாயிருப்பதால்

தான், அன்போடு ரக்ஷித்து, காத்து, பரிபாலனம் பண்ணும் அம்பாளின் ப்ரணவம் 'உ'வில்தான் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று காரணம் சொல்லி, இதனாலேயே 'உமா' என்பதை அம்பாளுடைய ப்ரணவமாகக் கூறுகிறார்கள்.

அ-உ-மவில் ஹ்ருதயம் மாதிரி நடுவேயிருப்பது 'உ.' அதுவே கருணாமயமாகக் காப்பாற்றுகிற தேவீ ப்ரணவத்தில் ப்ரதம ஸ்தானத்திலிருக்கிறது. ப்ரணவ ஸ்வரூபப் பிள்ளையார் 'அ'வும் 'ம'வும் சேராமல் இந்த 'உ'காரமாக மட்டுமே பிள்ளையார் சுழியில் இருப்பதைப் பார்க்கும்போது ஒன்று தோன்றுகிறது. அதாவது அவர் 'தாயைப் போலப் பிள்ளை' மட்டுமில்லை; தாயாருக்கும் ஒருபடி மேலே என்று தோன்றுகிறது. எப்படி? அவளும் ரக்ஷிக்கிற 'உ'வுக்குப் பின்னாடியாவது ஸம்ஹார 'ம' ஸ்ருஷ்டி 'அ' இவற்றையும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். ஆனால் பிள்ளையோ எப்போது பார்த்தாலும் எல்லாரையும் ரக்ஷிப்பது தவிர வேறு ஜோலியே வைத்துக்கொள்ளாத பூர்ண கருணாமூர்த்தியாக இருந்து கொண்டு 'உ' ஒன்றோடேயே நின்றுவிடுகிறார்.

ப்ரணவத்தில் 'உ' விஷ்ணுவின் ரூபம். உமாவும். விஷ்ணு ரூபினியாக, நாராயண ஸஹோதரியாக, 'விஷ்ணு மாயா விலாஸினி'யாக, 'நாராயணி' என்றே பெயர் படைத்தவளாயிருக்கிறாள். பிள்ளையாரைப்பற்றி ஸகலரும், ஸகல் கார்ய ஆரம்பத்திலும் 'சொல்லும் ச்லோகத்திலும் 'சுக்லாம்பரதரம் விஷ்ணு' என்றே வருகிறது. (இங்கே விஷ்ணு என்றால் ஸர்வ வியாபகர் என்று அர்த்தம்) 'உ' என்பது சிஷ-சக்தி புத்ரனை விஷ்ணுவோடும் ஸம்பந்தப்படுத்தி, சைவ வைஷ்ணவத்தை ஸமரஸம் பண்ணி விடுகிறது!

வளைசலும் நேர்கோடுமாக இருக்கிற பிள்ளையார் சுழியில் நிறையத் தத்வார்த்தம் இருக்கிறது. சக்ராகாரமாக எந்த ஒன்று சுற்றினாலும் அதற்கு மத்தியில் அதற்கு ஆதாரமாக, அச்சாக (axis-ஆக) நேரான (straight-ஆன) ஒன்று இருந்தாக வேண்டும். விஷ்ணு தன் விரலையே நேராக நிமிர்த்திக் கொண்டு அதிலே தான் சக்ராயுதத்தைக் கோத்துக் கொண்டு சுற்றுகிறதாகவே விக்ரஹங்களில் காட்டியிருக்கும். சுற்றச் சுற்றப் பொறிப் பொறியாகக் கொட்டுகிற கார்த்திகை வாணமானாலும் ஸரி

(இது ஒளி), விரலிலே மாட்டிக் கொண்டு சுற்றிச் சுற்றி டபடப வென்று அடிக்கிற கிரிச்சட்டியானாலும் ஸரி (இது ஒளி) - இதுகளின் வட்டமான சுழற்சிகளுக்கு ஆதாரமாகக் கையோ, குச்சியோ எதுவோ ஒன்று நேர்கோடாக இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. யுனிவர்ஸில் லோகங்களெல்லாம் ஸர்குலராகத்தான் சுற்றிக் கொண்டிருக்கின்றன என்கிறபோது இவற்றுக்குக்கூட straight line-ஆக ஒரு ஆதார axis நம் கண்ணுக்குத் தெரியாவிட்டாலும் energy (சக்தி) ரூபத்தில் இருக்கத்தான் வேண்டும். வட்டமாகச் சுற்றுகிற ஸகலப் பிரபஞ்சத்தையும் அதற்கு ஆதார சக்தியான கோட்டையும் சேர்த்துத்தான் பிள்ளையார் சுழியில் வட்டமாகவும் நேர்கோட்டுப் பாகமாகவும் போடுகிறோம்.

எங்கேயோ படித்த, அல்லது கேட்ட, ரூபகம் எனர்ஜி உண்டாகிறதே பிள்ளையார் சுழி ரூபத்தில்தான் என்று. தாரைக் கொட்டி அதிலிருந்து எலெட்ரிக்ஸ்ட்ரிக் எடுக்கிறபோது ரொடேஷனிலிருந்து (வட்டத்திலிருந்து) நேர்கோடாகத்தான் மின்ஸாரம் புறப்படுகிறதென்று எடுத்துக்காட்டியிருந்தது. பிள்ளையார் சுழியில் கொம்புதான் ரொடேஷன்; கோடு அதிலிருந்து சக்தி உத்பவம். இந்த இரண்டையும் சிவ-சக்தி ஸ்வரூபமான நாத-பிந்துக்களாகக்கூடச் சொல்லிக் கொண்டு போகலாம். அதெல்லாம் ஸூக்ஷ்மமான விஷயம்.

ஆரம்பித்த இடத்துக்கே வந்து முடிந்து விடுகிற வட்டம் ஏகமான பிரம்மத்தைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். வட்டத்தில் ஆரம்பித்து அரை வட்டத்துக்கு அப்புறம் நேர்கோடாகிற பிள்ளையார் சுழி, ஏகமான பிரம்மத்தை ஸங்கேதமாகக் காட்டி விட்டு அதிலிருந்து அனேகமான ஸ்ருஷ்டி தோன்றினதையும் சேர்த்துத் தெரிவிக்கிறது என்று சொல்லலாம். பிரம்மமும் பூர்ணம். பிரபஞ்சமும் பூர்ணம். பிரம்மப் பூர்ணத்திலிருந்து பிரபஞ்சப் பூர்ணம் உண்டாயிற்று என்று உபநிஷத்தின் ஆரம்பத்தில் (சாந்தி மந்திரத்தில் ★) சொல்கிறோம். ஆரம்ப ஸ்வாமியின் அடயாளமாக எதன் ஆரம்பத்திலும் போடும் பிள்ளையார் சுழி, பிரம்மப் பூர்ணத்தை வளைசல் கொம்பாலும், பிரபஞ்சப் பூர்ணத்தை நேர் கோட்டாலும் காட்டி,

★ கக்ல ய்ஜுர் வேதத்தைச் சேர்ந்த உபநிஷத்துகளில்.

முதலில் கொம்பு அப்புறம் கோடு என்பதால் பிரம்மத்திலிருந்துதான் பிரபஞ்சம் உண்டாச்சு என்றும் தெரிவிக்கிறது.

கொம்பு, கோடு என்று இரண்டு வார்த்தைகள் சொன்னேன். வேடிக்கையாக இரண்டுமே பிள்ளையாரின் தந்தத்துக்குப் பேராயிருக்கின்றன. 'ஏக தந்தர்' என்பதை 'ஒற்றைக் கொம்பன்' என்பார்கள். 'பெரும்பார்க்கோடும்' கோடாயுதத்தால் கொடுவினை களைந்தே' என்றெல்லாம் அவ்வைப் பாட்டி சொல்லும்போது 'கோடு' என்றாலும் தந்தந்தான். எப்போதும் குழந்தையாயிருக்கிற ஸ்வாமியை வேண்டிக்கொண்டதாலேயே குழந்தைப் பிராயத்தில் கிழவியாகிவிட்ட அவ்வை சொன்ன 'கொடுவினை' என்பதுதான் ஜன்மாந்தரப் பாபங்களான பிராரப்தக் கர்மா. அந்தக் கர்மா எப்படியெப்படி நம்மைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்று பிரம்மா நம் தலையில் எழுதியிருக்கிறாரென்று சொல்லி, இதை பிரம்மலிபி என்பார்கள். 'தலைச்சுழி' என்பதும் இதைத்தான். இந்தத் தலைச் சுழியையும் சுழித்து விடுவது பிள்ளையார்சுழி. 'கோடாயுதத்தால் கொடுவினை களைந்தே'

எழுத்துப் பணியில்
விநாயகர் தொடர்பு

நாம் போடுகிற பிள்ளையார் சுழி ஒரு சின்ன எழுத்தின் மூலம் விக்னேசுவரரை ஸங்கேதமாகத்தான் காட்டுகிறது; வெளிப்படையாகப் பிள்ளையார் பேரைத் தெரிவிக்கவில்லை. ஆனால் பழங்காலச் சுவடிகளைப் பார்த்தால் அவற்றின் ஆரம்பத்தில் வெளிப்படையாகவே,

ஸ்ரீ கணாதிபதயே நம:

என்று போட்டிருக்கும்.

எந்தக் காரியத்துக்குமே முதலில் கணபதிப் பிரஸாதத்தைப் பிரார்த்திக்க வேண்டுமென்றாலும், இந்த எழுத்து வேலையில் மட்டும் அவருக்கு எதனால் தனி முக்யத்துவம் என்று யோசித்துப் பார்த்தேன். 'இங்கே முதலில் ஸரஸ்வதியைச் சொல்லாமல் பிள்ளையாரை ஏன் சொல்ல வேண்டும்?' என்று நினைத்தேன். அவரைச் சொல்லும்போதும் விநாயகர், விக்னேசுவரர், வக்ரதுண்டர், ஹேரம்பர் முதலான மற்ற எந்தப் பெயரையும் போடாமல் 'கணாதிபதி' என்றே எந்தச் சுவடியிலும் போட்டிருப்பது ஏன் என்று யோசித்தேன். வித்வான் களுடன் 'டிஸ்கஸ்' பண்ணினதில் ஒருமாதிரிப் புரிந்தது. 'கண' என்ற வார்த்தைக்கு உள்ள அனேக அர்த்தங்களில் பாஷாஸம்பந்தமாகவே ஒன்று இருக்கிறது. ஒரே விதிக்குக் கீழே வருகிற எல்லா தாதுக்கள் அல்லது வார்த்தைகளை ஒரு 'கணம்' என்று தொகுத்து வியாகரணத்தில் கொடுத்திருக்கிறது. இந்தக் கணங்களுக்கெல்லாம் அதிபதிதான் கணாதிபதி. பரமேசுவரனுடைய பூத கணங்களுக்குத் தலைவரானதால் கணபதி, கணாதிபதி, கணேசர், கணநாதர் என்றெல்லாம் அவருக்குப் பெயர் இருப்பதோடு, பத ஸமுஹங்களுக்கெல்லாம் தலைவர் என்ற அர்த்தத்திலும் இப்படிப் பெயர் பெற்றிருப்பதால்தான் கணாதிபதியே நம: என்று போட்டு எழுத ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள்.

விநாயகர் ப்ரணவ ஸ்வரூபம் என்றால், அந்த ப்ரணவம் தானே ஸகல் சப்தங்களுக்கும் வார்த்தைகளுக்கும் ஆதாரம்? அதனால் அவரைப் பத ஸமுஹங்களின் அதிபதியாகக் கொண்டு, எழுத ஆரம்பிக்கும்போது முதலில் நமஸ்காரம் தெரிவிப்பது பொருத்தந்தான்.

இன்னொரு காரணங்கூடச் சொல்லலாம். அவரே பெரிய 'எழுத்தாளராக' இருந்திருக்கிறார்! லோகத்திலேயே பெரிய புஸ்தகம் எது என்றால் மஹாபாரதம்தான் என்று எவரும் சொல்வீர்கள். யாராவது ஏதாவது நீட்டி முழக்கினால், 'அந்த மஹாபாரதமெல்லாம் வேண்டாம்' என்கிறோம். லக்ஷம் கிரந்தம் கொண்டது பாரதம். பஞ்சமோ வேத: ஐந்தாவது வேதம் என்றும் அதற்குப் பெயர். மற்ற நாலு வேதங்கள் 'எழுதாக் கிளவி' - எழுத்தில் எழுதப்படாமல் காதால் கேட்டு மனப்பாடம் பண்ணியே ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டியவை. ஐந்தா

வது வேதமான பாரதம்தான் எழுதி வைக்கப்பட்டது. வேத வியாஸ பகவான் சொல்லச் சொல்ல அதை ஸாக்ஷாத் மஹாகணபதிதான் மேரு சிகரத்திலே எழுதினார். அதனால் அவர் எழுத்தாளராகிறார். (ஸ்ரீ பெரியவர்களின் இந்த உரையாடலில் கலந்துகொண்ட ஒரு பக்தர், எழுத்தாளர் என்பது மூல ஆசிரியரைக் குறிக்குமென்றும், பாரதத்துக்கு வியாஸரே மூல ஆசிரியராயிருக்கப் பிள்ளையார் அவர் கூறியதை எழுதமட்டும் செய்ததால் அவரை 'எழுத்தர்' என்றே சொல்லலாமென்றும் கூறப் பெரியவர்கள் தொடர்கிறார்:) பிள்ளையாரை எழுத்தாளரென்று சொல்லப்படாது என்றால் 'எழுத்தர்' என்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். இங்கிலிஷில் writer என்றால் original autor, அதை எழுதிய copyist என்ற இரண்டு அர்த்தமும் ஏற்படுகிறது. அதனால் பிள்ளையாரை writer என்று சொன்னால் எந்த ஆக்ஷேபணையும் வராது.

அவர் எழுத்தாளராயில்லாமல் எழுத்தராக மட்டுமிருந்தாலும்கூடச் சுவடிகளில் முதல் நமஸ்காரம் பெற 'க்வாலிஃபை' ஆனவர்தான். எப்படியென்றால், இந்தச் சுவடிகளை எழுதினவர்களும் ஒரிஜினல் ஆசிரியர்களில்லை. பழைய காலத்தில் க்ரந்தகர்த்தா ஒருவராகவும், அதை அவர் சொல்லச் சொல்ல எழுதுகிறவர் இன்னொருத்தராகவும் இருப்பார்கள். அப்போது ரொம்பப் படித்தவர்கள்கூட எழுதத் தெரிந்து கொண்டிருந்தார்கள் என்று சொல்ல முடியாது. Calligraphist என்கிறது போல, அழகாக எழுதுவதற்கென்றே 'கணக்கர்'கள் என்று தனியாகச் சிலர் இருந்தார்கள். அந்த நாளில் எத்தனை பெரிய சாஸ்திரமானாலும் வித்யார்த்திகள் படித்தும் எழுதியும் அப்படிப்பது என்று இல்லை. குரு வாயினால் சொல்கிறதைச் சிஷ்யன் காதால் கேட்டுத் திரும்பத் திரும்ப வாயால் தானும் சொல்லிச் சொல்லி, நெட்டுருப் போட்டு, எல்லாவற்றையும் மனப்பாடமாகவே கற்றுக் கொண்டார்கள். ஆனாலும் ஒரு காப்பாகச் சுவடி எழுதுவதற்கென்றே இருந்தவர்களைக் கொண்டு ஏட்டிலும் எழுதி வைத்துக் கொண்டார்கள். இந்தக் கணக்கர்கள் பாரதத்தை எழுதி வைத்த கணாதிபதியையே தங்களுக்கு முதல்வராக நினைத்து முதல் நமஸ்காரம் தெரிவித்தது நியாயந்தான்!

தன் தந்தத்தையே உடைத்து அதை எழுத்தாணியாக வைத்

துக் கொண்டு எழுதினார். யானையின் பெருமைக்கு முக்ய காரணமே தந்தந்தான். 'இறந்தாலும் ஆயிரம் பொன்' என்பது தந்த மதிப்பை வைத்துத்தான். அப்படிப்பட்ட தந்தத்தை லோகத்தில் தர்மநூல் தெரியணும், பரவணும் என்பதற்காக முறித்துப் பரம கருணையோடு விக்னேசுவரர் எழுதி வைத்தார். ப்ரணவ ஸ்வரூபமாகவும், தெய்வங்களில் அக்ரஸ்தானம் வஹிப்பவராகவும், ஸாக்ஷாத் பார்வதி - பரமேசுவராளின் ஜ்யேஷ்ட குமாரராகவும் இருக்கப்பட்ட மஹா கணபதி, தர்மப் பிரசாரம் பண்ணணும் என்பதற்காக வியாஸருக்குக் குமாஸ்தா வாக, scribe ஆகத் தம்மைக் குறைத்துக் கொண்டு பாரதத்தை எழுதினார்.

நடராஜாவே மாணிக்கவாசகர் பாடப்பாட எழுதினார். கிருஷ்ணபரமாத்மாவும் 'கீத கோவிந்த'த்தில் (அதன் ஆசிரிய ரான) ஜயதேவரின்வேஷத்தில் வந்து ஓர் அடி எழுதினதாகக் கதை இருக்கிறது. ஆனால் அலுக்காமல் சலிக்காமல் லக்ஷம் ச்லோகம் எழுதின ஸ்வாமி பிள்ளையார்தான்!

இதனால் 'ஸ்ரீ கணாதிபதயே நம:' என்று அவருக்குக் கும்பிடு போட்டுவிட்டு எழுதுகிற எவருக்கும் நிறுத்தாமல், தங்குதடையில்லாமல் எழுதும் சக்தி வந்துவிடும்.

இவர் எழுதுகிற வேகத்துக்கு ஈடு கொடுத்து compose பண்ண முடியாமல்தான் வியாஸர் 'பாரத குட்டு' என்கிற அனேகச் சிக்கலான ச்லோகங்களை அங்கங்கே சொல்லி, இவரைக் கொஞ்சம் யோசனையில் நிறுத்தப் பண்ணி, அதற் குள் ஸுதாரித்துக் கொண்டு மேலே சொல்ல ஆரம்பித்தார். நாம் பிள்ளையார் குட்டு (kuttu) குட்டிக் கொள்கிறோம் என்றால் வியாஸரோ பிள்ளையாருக்கு பாரதத்தில் குட்டு (guttu) வைத்தார். கன்னட பாஷையில் குட்டு என்றால் ரஹஸ்யம், மர்மமான புதிர். அனேகக் கன்னட வார்த்தைகளைத் தமிழ் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதனால்தான் தமிழில்கூட 'குட்டு உடைஞ்சு போச்சு' என்கிறோம். பிள்ளையாருக்கே கொஞ்சம் புதிராக வியாஸர் பண்ணின ச்லோகங்களுக்குத்தான் 'பாரதக் குட்டு' என்று பேர். ஆனாலும் அவர் ஞான ஸ்வரூபமானதால் அடுத்த க்ஷணமே அவருக்கு 'குட்டு உடைஞ்சுடும்' மறுபடி

எழுத ஆரம்பித்து விடுவார். ★ அப்படிப்பட்டவரை ஸ்மரித்து விட்டு எழுதத் தொடங்கினால், எந்தச் சிக்கலான விஷயமும் நொடியில் தெளிவாகி, மேற்கொண்டு எழுதிக் கொண்டு போக முடியும் என்ற நம்பிக்கை 'ஸ்ரீ கணாதிபத்யே நம:' என்று ஆரம்பிப்பதால் உண்டாகும்.

**வலம்புரியானை
வலம் புரிவோம்!**

குட்டிக் கொள்வது, தோப்புக்கரணம் போடுவது, சிதறு தேங்காய் உடைப்பது, எருக்கும் அருகும் அர்ச்சனை பண்ணுவது, மோதகம் நிவேதிப்பது இவையெல்லாம் பிள்ளையார் வழிபாட்டில் விசேஷமாயிருக்கிறாற்போலவே அவரைப் பலமுறை பிரதக்ஷிணம் பண்ணுவதும் ஒரு விசேஷமாகும். பிள்ளையார் சுழி போடுகிறபோதும் பிரதக்ஷிணக் கிரமத்தில் தான் கொம்பை ஆரம்பிக்கிறோம்! பிள்ளையாரைக் குறைந்தது, மூன்று தடவைப் பிரதக்ஷிணம் பண்ணுவது வழக்கம். இருபத்தியோரு தடவை, நூற்றியெட்டுத் தடவை என்றெல்லாமும் சுற்றிச் சுற்றி வருவார்கள். பார்வதி பரமேஸ்வரர்களை ஸர்வப் பிரபஞ்சமாகவும் புரிந்து கொண்டு வலம் வந்து பலம் (பழம்) பெற்ற விக்னேசுவரரை நாமும் வலம் வந்தால் ஸகல பலனும் பெறலாம். அவருடைய தொப்பை வயிறே உருண்டையாகப் பிரபஞ்சம் மாதிரித்தானே இருக்கிறது? அவரை வலம் வருவதே நமக்கு பலமுமாகும் - தேஹபலம், புத்திபலம் எல்லாம்!

அவரே வலம்புரி விநாயகராகவும் இருக்கிறார். விக்னேசுவரர் மூர்த்தத்தில் ஏகப்பட்ட ரூப பேதங்களிருந்தாலும் பொதுவாக

★ பாரத குட்டுக்களில் ஒன்றின் கவையான விளக்கம் 'கவிசாதுர்யம்' என்ற உரையில் பாரத குட்டுகளில் ஒன்று என்ற பிரிவில் காணலாம்.

நாம் பார்க்கிற பிள்ளையார்கள் தும்பிக்கையை இடது பக்கமாகச் சுழித்துக் கொண்டிருப்பவையாகவே இருக்கும். அபூர்வமாகச் சில இடங்களில் வலதுபக்கம் தும்பிக்கையைச் சுழித்துக் கொண்டிருப்பார். இவரைத்தான் வலம்புரி விநாயகர் என்பது. தக்ஷிணாவர்த்தமாக உள்ள சங்கை எப்படி வலம்புரிச் சங்கு என்று சிறப்பிக்கிறோமோ அப்படியே வலம்புரி விநாயகருக்கும் விசேஷமான அனுக்ரஹ சக்தி இருப்பதாக ஆகமத்தில் சிறப்பித்திருக்கிறது. இப்படித் தும்பிக்கை வலமாகச் சுழித்திருக்கிறபோதுதான் (இது பிள்ளையாரே போடும் சுழி! தம்முடைய ஓர் அங்கத்தாலேயே போடுகிற சுழி!) அவருடைய வாயின் வலது ஓரத்தில் ஆரம்பித்து, கன்னம் மஸ்தகம் (சிரஸ்) இவற்றைச் சுற்றிக் கொண்டு, இடது பக்கம் தும்பிக்கை வழியாக இறங்கி, அதன் சுழித்த முடிவுக்கு வந்தால், இந்த அவுட்லைன் க்ரந்தாசூர 'ஓம்' (தமிழ் 'ஓ' மாதிரி) இருக்கும். இடது பக்கம் தும்பிக்கையைச் சுழித்த பிள்ளையார் ரூபத்தில் இப்படிப் ப்ரணவ ஸ்வரூபம் கிடைக்காது. இது வலம்புரியின் விசேஷம்.

வலம்புரி விநாயக ச்ஷேத்ரங்களில் கும்பகோணத்துக்குக் கிட்டேயிருக்கிற 'திருவலஞ்சுழி' என்றே பெயர் பெற்ற ஸ்தலம் விசேஷமானது. அதனுடைய மஹிமையைக் காட்ட ஒன்று சொல்கிறேன்.

மஹாராஷ்டிராவில் கணபதி உபாஸனை அதிகம். ஆரம்ப ஸ்வாமியான பிள்ளையார், முடிவிலே வரும் ஸ்வாமியான ஆஞ்சநேயர் ஆகிய இருவருக்கும் அங்கே ரொம்ப வழிபாடு நடக்கிறது. பிரிட்டிஷ் கெடுபிடியின்போது நம் ஜனங்களை ஒன்று கூட்டவே, திலகர் பிள்ளையாரை வைத்துத்தான் வழி கண்டுபிடித்தார். பிள்ளையார் சதுர்த்தியன்று பெரிசு பெரிசாக, கலர் கலராகப் பிள்ளையார் பொம்மைகள் பண்ணி ஊர்வலம் விடுகிறது என்று ஆரம்பித்து, இதனாலேயே பதினாயிரக்கணக்கான ஜனங்களைக் கூட்டம் கூட்டினார். மத விஷயம் என்பதால் வெள்ளைக்கார ராஜாங்கம் இதில் தலையிடவில்லை. (நம்முடைய 'சொந்த' ராஜாங்கம் என்று சொல்லப்படுவது ஏற்பட்ட அப்புறந்தான் ஹிந்து மதம் ஒன்றின் விஷயத்தில் மட்டும் ஸர்க்கார் பிரவேசித்து என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யலாமென்று ஆகியிருக்கிறது. அது வேறு விஷயம்.) திலகர் நாளில் இப்படி 'கணேஷ் சதுர்த்தி' என்ற

பெயரில் ஜனங்களைக் கூட்டிய பின் அவர்களுக்கு, ஸ்வதந்திரப் பற்றை ஊட்டி தேசத் தலைவர்கள் பேசுவார்களாம்! இப்போதும் பம்பாய் மாதிரி ஊர்களில் பிள்ளையார் சதுர்த்தியென்றால் ஒரே அல்லோல கல்லோலந்தான். இப்படிப்பட்ட மஹாராஷ்டிராவில் காண்பதர்கள் பூர்வத்தில் நிறைய இருந்திருக்கிறார்கள்.

காணபத்யம் என்பதாகக் கணபதியையே முழு முதற்கடவுளாக வழிபடுகிற மார்க்கத்தைச் சேர்ந்தவர்களே காணபதர்கள். ஒரே வேதாந்த ஸமயத்தில் ஆறு பிரிவுகள்; ஒரே நதியில் ஆறு துறைகள் மாதிரி. இதில் கணபதி உபாஸனையையே மோக்ஷ உபாயமாகச் சொல்வது காணபத்யம். குமாரஸ்வாமி (முருகன்) உபாஸனையைச் சொல்வது கௌமாரம். அம்பாள் சக்தியின் உபாஸனையைச் சொல்வது சாக்தம். ஸூர்யனையே, பரம் பொருளாகச் சொல்லுவது ஸௌரம். விஷ்ணுவைச் சொல்வது வைஷ்ணவமென்றும், சிவனைச் சொல்வது வைவமென்றும் தெரிந்திருக்கும். ஷண்மதங்கள் என்ற இந்த ஆறு உபாஸனாக்ரமங்களையும் சுத்தப்படுத்தி வைதிகமாக நிலை நாட்டியதாலேயே பகவத்பாதாளுக்கு (ஆதி சங்கரருக்கு) ஷண்மதப்ரதிஷ்டாபனாசார்யர் என்று பெயர்.

இதில் ஒன்றான காணபத்யம் அதிகம். அனுஷ்டானத்திலிருந்த மஹாராஷ்டிராவில் 'அஷ்ட விநாயகர்'கள் என்ற எட்டுப் பிள்ளையார்களுக்கான எட்டுக் கேஷத்ரங்கள் இருக்கின்றன. அவர்களில் 'மயூரேசர்' என்ற பிள்ளையாருக்கும் அவர் இருக்கிற 'மோர்காம்' கேஷத்ரத்துக்கும் பிரஸித்தி ஜாஸ்தி. 'மோர்காம்' என்பது 'மயூரக்ராமம்' என்பதன் திரிபு. பிள்ளையாரைச் சுற்றி அவருடைய பரிவாரத் தேவதைகள் இருக்க வேண்டிய கிரமத்திலேயே மோர்காமைச் சுற்றிப் பரிவாரத் தெய்வங்களின் கோயில்கள் இருக்கின்றன.

மயூரம் என்பது தமிழில் மயில் என்றும், வடக்கத்தி பாஷைகளில் மோர் என்றும் ஆகியிருக்கிறது. ஸுப்ரமணியர்தான் மயில் வாஹனர் என்று நாம் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். புராணங்களின்படியும் தந்திர சாஸ்திரங்களின்படியும் நாம் மூஷிக வாஹனராகவே நினைக்கிற பிள்ளையாருக்கும் மயில் வாஹனத்தோடு ஓர் அவஸரம் (ரூப பேதம்) உண்டு. அவர்

தான் மயூரேசர்.

மயூரேச கேஷத்ரமான மஹாராஷ்டிர மோர்காமின் கேஷத்ர புராணத்தில் நம் தமிழ்நாட்டுத் திருவலஞ்சுழியை உசத்திச் சொல்லியிருக்கிறது. 'தக்ஷிணாவர்த்தம்' என்று இதற்கு அங்கே பெயர் கொடுத்திருக்கிறது. தக்ஷிண-வல; ஆவர்த்தம்-சுழி. இந்தத் 'தக்ஷிணாவர்த்தம்' தான் பிள்ளையாருடைய ராஜதானி. அதாவது Capital என்று சொல்லியிருக்கிறது.

திருவலஞ்சுழியில் சிவன் கோயிலில் ஒரு ஸன்னியாசியாகத் தான் வலம்புரிப் பிள்ளையார் இருக்கிறார். அதுதவிரக் கோயிலுக்கு வெளியே தனியாக ஒரு வெள்ளைப் பிள்ளையார் இருக்கிறார். அவர் இடம்புரிக்காரர்தான். ஆனாலும் ஏகப்பிரஸித்தியோடு இருக்கிறார். இந்த ஸ்தலத்து ஈசுவரனை ஞானஸம்பந்தரும் அப்பரும் பாடியிருக்கிறார்கள். ஆனால் பிரஸித்தியெல்லாம் வெள்ளைப் பிள்ளையாருக்கே இருக்கிறது. இங்கே பிள்ளையார் இருக்கும் மண்டபம் ரொம்பவும் வேலைப்பாடு அமைந்தது. குறிப்பாக, அங்கேயிருக்கிற ஸலவைக்கல் பலகணியைச் சொல்ல வேண்டும்.

பழைய காலத்தில் கோயில் நிர்மாணிக்கிற சில்பிகள் வேலை ஒப்புக் கொண்டு முச்சிலிக்கா எழுதித் தருகிறபோது, ஐந்து தினுஸான நிர்மாணங்கள் தவிர பாக்கியெல்லாம் தாங்கள் செய்து தருவதாகக் குறிப்பிடுவார்களாம். அந்த ஐந்து மட்டும் தங்கள் திறமைக்கு அப்பாற்பட்டது என்று விட்டுவிட்டதாக அர்த்தம். ஆவுடையார் கோயில் கொடுங்கை, கடாரங்கொண்டான் மதில், தஞ்சாவூர் கோபுரம், திருவீழிமிழலை வெளவால் ஒட்டி மண்டபம் என்ற நாலோடு திருவலஞ்சுழிப் பலகணியும் ஐந்தாவதாக இந்த அற்புதங்களில் ஒன்றாக அந்த ஸ்தபதிகளால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பதினாறு துளைகள் போட்டு, நுட்பமாக வேலைப்பாடு செய்து இந்தப் பலகணி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ஷோடச கணபதி' என்று பிள்ளையார் மூர்த்தங்களில் பதினாறைச் சொல்வதற்கேற்ப இங்கே பதினாறு த்வாரங்கள் இருக்கின்றன. பதினாறுதான் பூர்ணத்வம். ஷோடச கலாபூர்ணம் என்பது.

பூர்ணமான ப்ரணவ ஸ்வரூபமாக விளங்கும் இந்த வலம் புரிவிநாயகரை தேவேந்திரன் பூஜை பண்ணியதால்தான் சுஃரஸாகரத்தில் அம்ருதம் திரண்டு வந்ததாம். அந்தஸாகரத்தின் பால் ஏட்டினாலேயே பண்ணியதால்தான் பால் போலவே வெள்ளை வெளேரென்று இருக்கிறார். வெண்மை நிறத்தைக் கொண்டே அவருக்கு 'சுவேத விநாயகர்' என்று பெயர். அவரைத் தொடாமலே பூஜை பண்ண வேண்டும். சிவன் கோயில் பரிவார தெய்வம் மாதிரி இவர் இருந்தாலும் அங்கே பிரம்மோத்ஸவமே இவருக்குத்தான்; ஈச்வரனுக்கு இல்லை!

திருவலஞ்சுழியில் இன்னொரு விசேஷம். கோயிலுக்குள்ளே சுவேத விநாயகர் தும்பிக்கையை வலது பக்கம் சுழித்துக் கொண்டிருப்பது போலவே இங்கே காவேரியும் திரும்பி வலது பக்கமாகச் சுழித்து ஓடுகிறது!

காவேரிக்கும் விக்நேச்வரருக்கும் கிட்டின ஸம்பந்தமுண்டு. குடகு தேசத்தில், ஸஹ்ய பர்வதத்தில் அகஸ்தியர் கமண்டலத் துக்குள் பொத்திப் பொத்தி வைத்துக் கொண்டிருந்த காவேரியைப் பிள்ளையார்தான் காக்காய் ரூபத்தில் வந்து கவிழ்த்து விட்டு, லோகோபகாரமான புண்ய நதியாக ஓட வைத்தார். நம் தமிழ் நாட்டின் உடம்பு, உள்ளம் இரண்டையும் வளர்க்கிற காவேரியைக் கொடுத்தவர் என்பதற்காகப் பிள்ளையாரிடம் நாம் விசேஷமாக பக்தி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

குடகிலிருந்து கர்நாடக தேசத்தைத் தாண்டித் தமிழ்நாட்டில் பாய்ந்த காவேரி கும்பகோணம் தாண்டினதும் ஒரு பிலத்துக்குள் மறைந்து விட்டாளாம். அப்போது ஹேரண்டர் என்ற மஹரிஷி பரம கருணையோடு தம்மையே பலி கொடுத்துக் கொண்டாராம். உடனே காவேரி பிலத்துக்குள்ளேயிருந்து பொங்கிக் கொண்டு வெளியிலே வந்து இந்தப் பிள்ளையார் ஷேத்ரத்தைப் பிரதக்ஷிணமாக, வலப்பக்கம் சுழித்துக் கொண்டு மேலே ஓடினாளாம்.

தலைக்காவேரியில் கன்னங்கரேலென்று காக்காயாக வந்தவர் இங்கே வெள்ளை வெளேரென்று காட்சி தருகிறார்.

'ப்ரணவ ஸ்வரூப வக்ர துண்டம்' என்கிறபடி இங்கேதான் இன்னொரு மூர்த்தி வலம்புரியாக இருக்க, தீர்த்தமும் வலப்

பக்கமாக ஒடுகிற பெருமை திருவல்ஞ்சுழிக்கு இருக்கிறது.

வலம்புரி விநாயகரை - அவர் இடம்புரியாகக் கோயில் கொண்டிருக்கிற இடங்களிலும் ப்ரணவ ஸ்வரூபி என்றே புரிந்து கொண்டு - நாம் வலம் வந்து வணங்கி எல்லா நலமும் பெறுவோமாக!

குரு, ஆசார்யர்

குரு, ஆசார்யர் என்ற இரண்டு வார்த்தைகளைப் பொதுவாக ஒரே அர்த்தத்தில் சொல்கிறோம். ஆனால் இதில் ஒன்றுக் கொன்று கொஞ்சம் வித்யாஸமும் வித்வான்களால் சொல்லப் படுகிறது.

ஆசார்யர் என்பதில் ஆசரணம், ஆசாரம், சர என்ற வார்த்தைகளின் ஸம்பந்தம் இருக்கிறது. 'சர' என்றால் நடப்பது. சரிதம், சரித்ரம் என்றால் நடத்தை (conduct). பல நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ச்சியாக நடப்பதால் தேச சரித்ரம், ஜீவ்ய சரித்ரம் என்றெல்லாம் சொல்கிறோம். நின்றபடியில்லாமல் ஓர் ஒழுங்கில் தொடர்ந்து போவதுதானே நடை? இப்படி ஒரு வழிப்படி நடப்பதுதான் சரித்ரம். ஒரு வழியில் 'ஒழுகுவது' என்று தமிழில் சொல்வார்கள். ஜலம் ஒழுகுகிறபோது தாரையாக ஒரு தொடராகத்தானே விழுகிறது. இப்படிச் சில விதிகளின் படியே, அதைப் பின்பற்றிப் போவதுதான் 'ஒழுகுவது'.

'ஒழுக்கம்' என்பது இதிலிருந்துதான் வந்தது. 'சர' தாதுவின் மேல் இதுவே ஸம்ஸ்கிருதத்தில் 'ஆசாரம்' என்று இருக்கிறது. சாஸ்திர விதிப்பிரகாரம் ஒழுகுவது, தர்ம நூல்களின் ஒழுக்கம் தான் ஆசாரம். இப்படி நடப்பது ஆசரணம்.

ஆசார்யனுக்கு முக்யம் இப்படி ஓர் ஒழுங்கு முறையில் நடந்து காட்டுவது. Basic ஆக (அடிப்படையாக) ஸகல ஜனங்களுக்கும் சாதாரண தர்மங்கள் என்பதாக அஹிம்ஸை, ஸத்யம் முதலிய ஒழுக்கங்கள் இருப்பதோடு நம் ஹிந்து மதம் ஒன்றுக்குள்ளேயே அனேக ஸம்பிரதாயங்களுக்குத் தனி சாஸ்திரங்கள் ஏற்பட்டு, அவற்றில் தனித்தனி ஒழுக்கங்களும் சொல்லியிருக்கிறது. வைஷ்ணவர்களுக்கென்று ஓர் ஆசாரம்; மாத்வர்களுக்கென்று ஒன்று; சைதன்யர், நிம்பார்க்கர் இப்படிப் பல பெயரில் தனித்தனி ஒழுக்கங்களும், பழக்கங்களும் வழக்கங்களும் இருக்கின்றன. சைவர்களுக்கென்று தனி சாத்திரங்கள், அவர்கள் இன்னின்ன இப்படி இப்படிப் பண்ண வேண்டும் என்ற விதிகள் இருக்கின்றன. சைவத்திலேயே ஸித்தாந்த, வீரசைவம், காஷ்மீரி சைவம், பாசுபதம் என்றும் பல பிரிவுகள். வைஷ்ணவத்துக்குள்ளேயும் இப்படி ஏகாந்திகள், பாஞ்சராத்திரிகள், வைகாநஸர்கள் என்று sub-sections உண்டு. ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு set of rules (விதியமைப்பு முறை) இருக்கிறது. அத்வைதிகளுக்கு ஒரிஜனலாக ஸ்மிருதிகள் சொன்ன ரூல்கள் இருக்கின்றன.

இப்படி ஏதாவது ஒரு ஸம்பிரதாயத்தை சாஸ்த்ரோக்த மாகத் தானே அனுஷ்டித்துக் காட்டுகின்றவன்தான் ஆசார்யன்.

'ஆசார்ய' பதத்துக்கு definition (விவரணம்) சொல்கிற ச்லோகத்தைச் சில பேர் கேள்விப்பட்டிருக்கலாம்.

ஆசினோதி ஹி சாஸ்த்ரார்த்தாத்
ஆசாரே ஸ்தாபயத்யபி
ஸ்வயம் ஆசரதே யச்ச
தம் ஆசார்யம் ப்ரசக்ஷதோ

எவன் சாஸ்திரத்தின் அர்த்தங்களை ஆராய்ந்து, ('பிறருக்கு அதைப்போதித்து' என்பது இங்கே understood: சொல்லாமல்

சொன்னது.) பிறரை அந்த சாஸ்த்ரங்களின் விதிப்பிரகாரம் நடக்கப் பண்ணுகிறானோ, (இப்படிப் பிறத்தியாரை ஓர் ஆசாரத்தில் நிலைநாட்டுவது மட்டுமல்லாமல் என்பதும் understood) தானே அந்த வழிப்படி நடந்து காட்டுகிறானோ அவனே ஆசார்யன் எனப்படுகிறான் - என்று அர்த்தம்.

'Precept, practice இரண்டிலும்' என்று சொல்வது இதைத் தான் - அதாவது வாய் உபதேசத்தால் மட்டுமில்லாமல் (அல்லது கையால் புஸ்தகம் எழுதுவது மட்டுமில்லாமல்) தன்னுடைய வாழ்க்கை உதாரணத்தாலேயே ஒரு ஸம்ப்ரதாயத்துக் கான ரூல்களை நடத்திக் காட்டுகிறவனே ஆசார்யன்.

ஆசார - அனுஷ்டானம் என்று இரண்டைச் சேர்த்துச் சொல்கிறோம். சாஸ்த்ரம் - ஸம்ப்ரதாயம் என்று இரண்டைச் சொல்கிறோம். தமிழில் பழக்க - வழக்க - ஒழுக்கம் என்று மூன்றைச் சேர்த்துச் சொல்கிறோம். இந்த எல்லாமே inter-connected: ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தப்பட்டது. சாஸ்த்ரத்தில் அனேக இடங்களில் சொல்லியிருக்கிற ரூல்களை வாழ்க்கையில் அனுஷ்டித்துக் காட்டுவதற்கு ஏற்ற விதத்தில் codify பண்ணியே ஒவ்வொரு ஸம்ப்ரதாயமும் உண்டாகியிருக்கிறது. சாஸ்திரங்களில் பல தினுஸான கொள்கைகள் இருக்கிறபோது ஒவ்வொரு விதமான கொள்கையை மட்டும் அவற்றிலிருந்து பிரித்து ரூபம் கொடுத்து ஸம்ப்ரதாயங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஒரே வேத மதத்தில் இப்படி சங்கர ஸம்ப்ரதாயம், ராமானுஜ ஸம்ப்ரதாயம் என்றெல்லாம் பல வந்திருக்கின்றன.

சாஸ்த்ரம், ஸம்ப்ரதாயம் என்று சாதாரணமாகச் சொல்லும் போது வேறு விதமான ஒரு பாகுபாடும் நினைக்கப்படுகிறது. அதாவது, 'சாஸ்த்ரம் என்பது சட்ட புஸ்தகமாக எழுதி நிலையாக வைத்து விட்டது; ஸம்ப்ரதாயம் என்பது இப்படிச் சட்டமாக நாட்டப்படா விட்டாலும் சாஸ்த்ரக்ஞர்கள் உள்பட ஸமுஹத்தார் எல்லாராலும் பின்பற்றப்படுகிற விஷயங்கள்' என்று நினைக்கப்படுகிறது. சாஸ்த்ரம் என்பது scripture, ஸம்ப்ரதாயம் என்பது tradition, usage-மரபு' என்பது. சாஸ்த்ரமாக எழுதி வைத்தது எல்லாருக்கும் பொதுவாயிருக்கும். ஸம்ப்ரதாயமாகப் பழக்கத்தில் வந்தது ஒவ்வொரு பிராந்தியத்துக்கும் மாறலாம்; 'குலாசாரம், 'தேசாசாரம்' என்று குடும்பங்களுக்கிடையில், பல சீமைகளுக்கிடையில் மாறுதலாயிருக்கலாம்.

ஒரு வழியைச் சட்டதிட்டங்களால் காட்டிக் கொடுத்து அது ஜனங்களுக்கிடையில் நீண்டகாலம் 'வழங்க'ப்படும்போது 'வழக்க'மாகிறது. ஜனங்கள் இதற்குப் 'பழகி'ப் போகிறபோது 'பழக்க'மெனப்படுகிறது. 'பழக்க - வழக்கங்கள்' என்று பொதுவாக இருப்பவற்றை ஒரு individual (தனி நபர்) பற்றி 'ஒழுக்கும்' போது - அதாவது அனுஷ்டிக்கும்போது - அது இவனுக்கு உண்டாக்குகிற சீலமே 'ஒழுக்கம்' என்பது. சாஸ்திர ஸம்பந்தரதாயங்களின் ஆசார அனுஷ்டானங்களான பழக்க வழக்கங்களைப் பின்பற்றி ஒழுக்கமாக - disciplined ஆக - வாழ்கிறவனே ஆசார்யன். அவனே ஜெனரலாக எல்லாருக்கும் ஏற்பட்ட தர்மநியதிகளோடு கூட, ஒரு குறிப்பிட்ட ஸம்பந்தரதாயத்தின் சாஸ்திரங்களை அறிந்து அனுஷ்டித்துக் காட்டுபவனாக இருக்கவேண்டும். தன்னளவில் இப்படியிருக்கிறவனை மட்டும் ஆசார்யன் என்று சொல்லிவிட முடியாது. உங்களுக்கே தெரியுமே, ஆசார்யன் என்றால் உடனே சிஷ்யன் என்பவனும் இருந்தாக வேண்டும். அதாவது இவன் பிறத்தியானையும் சிஷ்யனாக்கிக் கொண்டு, அவனுக்கு இந்த தர்மசாரங்களை போதனை பண்ணி, அதன்படியே அவன் நடக்கும்படிப் பண்ண வேண்டும். போதனை செய்ய வேண்டுமென்பதால், அவன் கற்றறிந்த வித்வானாக இருந்தாக வேண்டும். அப்போதுதான் சந்தேஹங்களைப் போக்கவும், எதிர்வாதத்தைக் கண்டனம் பண்ணவும் முடியும். இவனிடம் சிஷ்யனுக்கு நீண்டகாலப் பயிற்சி இருந்தால்தான் இவ்வளவும் கற்றுக் கொள்ள முடியும்.

இந்தக் காலத்தில் ஆசார்யர்கள் என்பவர்களின் இடத்தில் ஆசிரியர்கள் (பள்ளிக்குட டீச்சர்களும் காலேஜ் ப்ரொஃபஸர்களும்) இருக்கிறார்கள். ஆனால் இங்கே சொந்த வாழ்க்கையிலும் ஸரி, போதிப்பதிலும் ஸரி, தர்மங்களின் ஸம்பந்தமேயில்லாமலிருக்கிறது!

பழைய காலத்திலும் பௌதிக வித்யைகளையும் கலைகளையும் சொல்லித் தருகிற ஆசாரியர்கள் இருக்கத்தான் செய்தார்கள். க்ருபாசாரியார், த்ரோணாசார்யார் என்று தனுவேதம் - வெறும் ஆயுதப் பயிற்சி - சொல்லிக் கொடுத்தவர்களையும் அந்த நாளிலேயே 'ஆசார்யர்' என்று சொல்லியும் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லாரும்கூட தர்மசாஸ்திர ஸம்பந்த

தாயங்களை அறிந்தவர்களாகவும், சொந்த வாழ்க்கையில் பின்பற்றி, தங்களுடைய வித்வத், திறமை இவற்றுக்காக மட்டுமின்றி, நடத்தைக்காகவும் (ஆசரணைக்காகவும்) மதிப்புப் பெற்றவர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள்.

‘குரு’ இலக்கணம்

ஆசார்யரிடம் வனித்து, வித்தையை அப்யாஸம் பண்ணுவதற்கு ‘குருகுலவாஸம்’ என்று பெயர். ‘ஆசார்ய குல வாஸம்’ என்றில்லை. இதைப் பார்த்தால் ஆசார்யர், குரு இரண்டும் ஒன்றேதான் என்று தோன்றும். ஜகத்குரு சங்கராசார்யார் என்பதால் ஒருத்தரே குரு-ஆசார்யார் இரண்டுமாக இருக்கிறார் என்று ஏற்படுகிறது. இப்படியிருப்பதாலேயே இரண்டும் கொஞ்சம் வேறாயிருக்கலாமோ என்றும் தோன்றுகிறது.

‘குரு’ என்றால் நேர் அர்த்தம் என்ன? ‘ஆசார்யார்’ என்ற வார்த்தைக்கு definition சொன்னதுபோல ‘குரு’வுக்கு என்ன சொல்வது?

‘குரு’ என்றால் ‘கனமானது’, ‘பெரிசு’ என்று அர்த்தம். அதாவது பெருமை உடையவர், மஹிமை பொருந்தியவர் என்று அர்த்தம். பெரியவர்களைக் கனவான், மஹாகனம் (‘ரைட் ஆனரபிள்’ என்ற பட்டத்தை ‘மஹாகனம்’ என்றே சொல்வார்கள்) என்கிறோமல்லவா? ‘பெரியவர்கள்’ என்று இங்கே நான் சொன்னதே பெரிசை வைத்துத்தான். ‘குரு’ என்கிற மாதிரியே. ‘ப்ரஹ்மம்’ என்றாலும் பெரிசு என்றுதான் அர்த்தம். கனமானவர், பெரியவர் என்றால் எதைக் கொண்டு இப்படிச் சொல்கிறது? கனமென்றால் weight ஜாஸ்தி என்று அர்த்தமா? பெரியவரென்றால் வாட்டசாட்டமாக இருப்பதாக அர்த்தமா? மஹான், மஹான் என்றாலும் பெரிசானவர், பெரியவர் என்றுதான் அர்த்தம். எதில் பெரிசு? என்னை குரு

என்கிறீர்கள். பெரியவா (பெரியவர்) என்கிறீர்கள். இன்னும் கொஞ்சம் அபிமானம் ஜாஸ்தியானால் மஹான் என்றும் சொல்கிறீர்கள். Weight. வாட்டசாட்டம் இவற்றைப் பார்த்தால்) என்னை இப்படிச் சொல்ல நியாயமில்லை. அதனால் இப்படியெல்லாம் சொல்லும்போது ஒருத்தர் உள்ளுக்குள் னேயே அறிவாலோ, அனுபவத்தாலோ, அருளாலோ கனம் வாய்ந்தவர், பெருமை பெற்றவர் என்றுதான் அர்த்தம். பகவத் பாதாளின் பெயர் என்னிடம் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிற ஒரே காரணத்துக்காக, எனக்கு இதெல்லாம் இருப்பதாக ஏமாந்து, குரு, பெரியவா, மஹான், இன்னம் என்னென்ன ஸ்தோத்ரமாக உண்டோ அத்தனையும் சொல்கிறீர்கள்.

ஆக, குரு என்றால் அவர் உள்ளுக்குள்ளே ரொம்பப் பெருமை படைத்தவராயிருக்க வேண்டும். ஆசாரியர் என்பவர் வெளியிலே படிப்பிலே பெரியவர், வெளியிலே போதனை பண்ணுவதில் சதுரர், வெளியிலே நடத்தையால் வழிகாட்டுவதிலே சிறந்தவர். அவருடைய உள் சீலம் (character) தான் வெளி நடத்தையாக (conduct) ஆக வெளிப்படுகிறதே தவிர, வெளியே அவர் போலியாக உத்தமர் போல நடித்துக் காட்டுபவரல்ல என்பது நிஜமானாலுங்கூட அவரை வெளி லோகத்துடன் பொருத்தியே வைத்திருக்கிறது - உலகத்துக்கு அவர் தாம் உபதேசிக்கிற ஐடியல்களை வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும்!

குரு ஸமாசாரம் என்ன? அவர் வெளியிலே எதுவுமே பண்ண வேண்டுமென்றில்லை. அவருக்கு வெளிப்படிப்பு, வித்வத் வேண்டும் என்றில்லை. அவர் சாஸ்திரங்களைப் படித்துக் கரை கண்டிருக்க வேண்டுமென்றில்லை. அவர் எந்த சாஸ்திரத்தையோ ஸம்பந்தாயத்தையோ ஆசார்யரைப்போல வழுவறப் பற்றி ஒழுக்கிக்காட்ட வேண்டுமென்பதில்லை. ஏன், அவர் வாயைத் திறந்து போதனை பண்ணணும், உபதேசிக்கணும் என்றுகூட இல்லை. மௌனகுரு என்றே இருந்திருக்கிறார்கள்!

தன்னில் தானாக நிறைந்து ஒருத்தர் எங்கேயாவது தன்னத் தனியாக உட்கார்ந்திருந்தால்கூட அவருடைய உள்பிரபாவம் தெரிந்தவர்கள் அவரைக் குருவாக வரிக்கிறார்கள். அதற்காக அவர் இவர்களுக்கு சாஸ்திர பாடம் சொல்ல வேண்டும்

என்பது இல்லை. ஆனாலும் அவரைக் குருவாக வரித்தவரிடம் அவருடைய அனுக்ரஹ சக்தியே வேலை செய்து விடுகிறது. அவர் இவரை 'சிஷ்யர்' என்றுகூட நினைத்திருக்க மாட்டார். ஆனாலும் தம்மை அவருக்குச் சிஷ்யராக நினைத்தவர் எதை நாடி அவரிடம் போனாரோ அது ஸித்தித்து விடுகிறது.

படிப்பு என்றால் என்ன என்றே தெரியாமல் இப்படிப் பல குருக்கள். பாடம் நடத்தாமல் எத்தனையோ குருக்கள். வாயையே திறக்காத தக்ஷிணாமூர்த்திதான் ஆதிகுருவே! சாஸ்திர விதிகள் எதற்கும் கட்டுப்படாமல் பேய் மாதிரி, பிசாசு மாதிரி, பைத்தியம் மாதிரி, உன்மத்தம் மாதிரித் திரிந்த அதிவர்ணாச்ரமிகள் பலர் குருமார்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். திகம்பரமாக இப்படித் திரிந்த தத்தாத்ரேயரைத்தான் அவதூத குரு என்று ரொம்பவும் ஏற்றம் கொடுத்துச் சொல்கிறோம்.

ஆசாரியர் என்பவர் எல்லாவற்றிலும் 'ஸிஸ்டம்' உள்ளவர். அவர் ஏதாவது ஒரு ஸிஸ்டத்துக்கு (சாஸ்திர ஸம்ப்ரதாயத் துக்கு)ப் பிரதிநிதியாக இருக்க வேண்டும். அதன் புஸ்தகங்களை, விஷயங்களை அவர் 'ஸிஸ்டமாடிக்'காகக் கற்றுப் கேட்டும் அறிந்திருக்க வேண்டும். இதை மற்றவர்களுக்கும் 'ஸிஸ்டமாடிக்'காக 'டீச்' பண்ணணும். எல்லாவற்றுக்கும் மேலே தாமும் 'ஸிஸ்டமாடிக்'காக வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும்.

குருவுக்கு இப்படியெல்லாம் இருந்துதான் ஆக வேண்டும் என்று நிபந்தனை எதுவும் இல்லை. அவர் உள் அனுபவி. அவருடைய அனுபவத்தின் பெருமையாலேயே அவரை மஹான் என்பது. அதன் கனத்தாலேயே குரு என்பது. Character Conduct (சீலம், நடத்தை) என்பதற்கெல்லாம் அவர் மேலே போனவர். பகவானின் காரெக்டர், கான்டக்ட் எப்படி என்று யாராவது பார்ப்போமா? அப்படித்தான் இதுவும். சாஸ்திரத்தைப் பார்த்துப் பண்ண வேண்டும் என்பதும் குருமார்களுக்கு இல்லை. ஆத்மா அல்லது பிரம்மம் என்பதோடு சேர்ந்த ஞானிகளாக அவர்கள் இருப்பார்கள்; அல்லது ஈச்வரன், பகவான் என்கிற மஹாசக்தியுடன் 'டீச்' உள்ளவர்களாயிருப்பார்கள்; அல்லது மனஸை அடக்கி ஸமாதியிலிருக்கிற யோகிகளாக இருப்பார்கள்.

உள்ளே இப்படியிருக்கிறவர்களே வெளியில் ஆசார்யர்களாகவும் வித்வத்துடன் பிரகாசித்துக் கொண்டு, சிஷ்யர்களுக்குப் போதனை பண்ணிக் கொண்டு, தாங்களே சாஸ்த்ர பிரகாரம் கார்யங்கள் செய்து கொண்டும் இருக்கலாம். பகவத் பாதாளம் மற்ற மதாசார்யர்களும் இப்படியே குரு, ஆசார்யன் இரண்டுமாக இருந்திருக்கிறார்கள்.

ஆத்ம ஸாஷாத்காரம், ஈச்வரஸாக்ஷரத்தாரம், யோக ஸமாதி என்கிற அளவுக்குப் போகாவிட்டாலும் முன்னாளில் வித்யாப்யாஸம் செய்வித்த ஆசார்யர்கள் எல்லாருமே உள்ளூற ஒரு பெருமை படைத்தவர்களாயிருந்ததால்தான் அவர்களைக் குரு என்றும் அவர்களிடம் போய்ப் படிப்பதை குருகுலவாஸம் என்றும் சொல்வதாக ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஒரு ஸிஸ்டத்தில் கட்டுப் படாதவராயிருந்தாலுங்கூட சொந்தமாகவும், சாஸ்திரங்களைக் காட்டியும் நிறைய உபதேசம் செய்த குருக்களும் உண்டு. அவர் சொன்னபோது அவை குறிப்பிட்ட ஒரு சாஸ்திர ஸிஸ்டமாக இல்லாவிட்டாலும், அவருக்குப் பிற்பாடு அவை அவர் பேரிலேயே ஒரு Sysetematised சாஸ்திரமாகி, அவரே அதற்கு மூல ஆசார்யர் என்றாகி விடுவார். வெளியிலே ஸிஸ்டப்படி இருந்த அனேக ஆசார்யர்கள், உள்ளே தனக்குத்தானே ஒரு பெருமை படைத்த குருவாக இருந்திருக்கிறார்கள்; குருவாக இருந்த பலர் எந்த ஸிஸ்டத்திலும் வராமலும் இருந்திருக்கிறார்கள்.

உள் குருவுக்கும் வெளித் தொடர்பு

ஸிஸ்டமாடிக்காக டீச் பண்ண வேண்டும் என்று நினைக்கா விட்டாலும், அனுக்ரஹம் பண்ண வேண்டும் என்ற எண்ணம் எந்தக் குருவுக்கும் இருந்திருக்கிறது. 'தன்னை இவன் சிஷ்யனாக ஆசிரயித்திருக்கிறான்; இவனுக்கு நாம் அனுக்ரஹிக்க வேண்டும்' என்ற எண்ணத்தையும் கடந்து ஒரு மஹாத்மா இருந்தாலும், அப்போது, 'இவரை நம்பி வந்தவனை நாம் கைவிடப்படாது' என்று ஸாக்ஷாத் ஈச்வரனே அவர் மூலமாக அவனுக்கு அனுக்ரஹம் பண்ணி விடுவான்.

ஆகையால் குரு என்பவர் தாமாகக் 'குருத்வ'த்தைத் தேடாவிட்டாலும் சிஷ்யன் என்று ஒருத்தன் வந்து சேர்ந்தால் அவனிடம் அனுக்ரஹ ஸம்பந்தம் அவருக்கு ஏற்படவே செய்கிறது. இங்கேதான் 'குரு' என்கிற வார்த்தைக்குச் சொல்கிற இன்னொரு அர்த்தம் பொருந்துகிறது.

ஓர் அர்த்தம் சொன்னேன்; வெளி ஸம்பந்தமில்லாத உள் கனம், பெருமை உள்ளவரே குரு என்று. உள் விஷயமானதால் இங்கே கார்யம் ஒன்றும் இல்லை. இன்னொரு அர்த்தம் என்ன? 'கு' என்பது இருட்டு; 'ரு' என்பது போக்குவதைக் குறிக்கும்; குரு என்றால் இருட்டைப் போக்குபவர் என்று சொல்கிறார்கள். 'கும்மிருட்டு, என்று ரொம்பவும் இருட்டாயிருப்பதைச் சொல்லும்போது 'கு' என்பது இருட்டைக் குறிப்பதுதான். இருட்டைப் போக்கடிப்பவர் என்பதே 'குரு'வுக்கு அர்த்தமாகிறது. 'தேவ' என்றாலும் பிரகாச ரூபி என்றே அர்த்தம். இருட்டு என்றால் அஞ்ஞானம்தான். தமஸோ மா ஜ்யோதிர் கமய என்கிறபோது தமஸ் (இருட்டு) என்பது அஞ்ஞானமே; ஜ்யோதி என்பது ஞானம். அஞ்ஞான மாயை இருள், ஞான

ஒளி என்றே சொல்வது வழக்கம். ஆத்ம ஞானமும் மாயா அஞ்ஞானமுந்தான் என்றில்லை; எந்த ஒரு விஷயமோ வித்யையோ ஆனாலும் அது தெரியாத நிலையில் அதை அறிவின் இருட்டு என்றும், தெரிந்த நிலையை அறிவு வெளிச்சம் (புத்திப் பிரகாசம்) என்றும் சொல்வதே வழக்கம். இப்படிப் புத்திக்கு ஒரு விஷயத்தைப் பிரகாசிப்பிக்கிறவர் குரு; முக்கியமாக முடிவாக ஞானப் பிரகாசத்தைக் கொடுக்கிறவர். சாஸ்திரம் படிக்காத, சாஸ்திரப்படி பண்ணாத, சாஸ்திரங்களை உபதேசிக்காதவரானாலும் ஒரு மஹானை குரு என்று ஒருத்தன் நாடிப்போய் ஆசிரயித்து விட்டானானால், அவர் அவனுடைய உள் இருட்டைப் போக்கி ஞானம் தந்துவிடுவார். இவனுக்குத் தெரியாத வேறு விஷயங்கள், வித்யைகள்கூட அவருடைய அனுக்ரஹ சக்தியால் வெளிச்சமாகிவிடும்.

‘இருட்டைப் போக்குபவர்’ என்று குருவை define செய்கிற போது அவருக்குப் ‘போக்குவது’ என்ற கார்யம் ஏற்பட்டுவிடுகிறது. இவருடைய உள் பெருமை இப்போது கார்யமாக வெளியிலே வேலை செய்கிறது. தனித்து இருக்காமல் இப்போது இவர் இன்னொருத்தனுடன் கார்யத்தால் ஸம்பந்தப்பட்டு விடுகிறார். வாயால், வாழ்க்கையால் உபதேசித்தோ, அல்லது வெறும் அனுக்ரஹ சக்தியாலோ அல்லது அந்த அனுக்ரஹத்தையும்கூட இவர் conscious-ஆக (புத்திபூர்வமாக)ப் பண்ணாமல் ஈச்வரனே இவர் மூலம் பண்ணியோ, எப்படியோ ஒரு விதத்தில் இவர் சிஷ்யன் என்னும் இன்னொருத்தனுடைய அறியாமையை (சின்ன விஷயங்களில் அறியாமை, ஆத்ம ஸம்பந்தமான அறியாமை எதுவோ ஒன்றை, அல்லது இரண்டையும்) நிவ்ருத்தி செய்கிறவராகி விடுகிறார்.

இப்படி ஒரு கார்யம் இவரால் - இவரைக் கொண்டு சிஷ்யன் பொருட்டு ஏற்படுகிறது என்றால் அப்போது இவருக்கும் சிஷ்யனுக்கும் ஒரு link (தொடர்பு) உண்டாக வேண்டும். பவர்ஹவுஸிலிருக்கும் எலெக்ட்ரிஸிடி நம் அசுத்து பல்பில் எரிகிறது என்றால், அதையும் இதையும் கனெக்ட் பண்ண ஓயர் (wire) இருந்தாக வேண்டும். ரெட்ஹில்ஸ் ஜலம் நம் அசுத்தில் கொட்டுகிறது என்றால் இரண்டையும் கனெக்ட் செய்யப் பைப்-லைன் இருந்தாகணும். இப்படியே குருவினால் சிஷ்யனுக்குப் புத்திப் பிரகாசம், அறிவுத் தாரை உண்டாகிறது.

என்றால் அவரையும் இவனையும் சேர்த்து வைக்க ஒரு 'லிங்க்' இருக்கத்தானே வேண்டும்?

குரு வாயால் விஷயங்களை விளக்கினால் அந்தப் பேச்சு ஒரு 'லிங்'. வாழ்க்கை உதாரணத்தால் புரிய வைத்தால் இதுவும் ஒருவிதக் கம்யூனிகேஷன்தானே? அதோடு, அதைவிட அவருடைய அனுக்ரஹ சக்தி என்பதன் ரேடியேஷனையும் சொல்ல வேண்டும். இதையும் ஒரு link என்று சொல்ல வேண்டும். வெளிப்படத் தெரிவித்தாலும், உள்ளர்த்தமாகக் காட்டினாலும் சிஷ்யனுடைய அறியாமை போவதற்காக குரு பண்ணுகிற எதையும் உபதேசம் என்றே சொல்ல வேண்டும். உபதேசமாகப் பிரஸங்கம் பண்ணாமல் வாழ்க்கை உதாரணத்தாலேயே உபதேசித்து விடுவதுதான் 'verbal message' இல்லை; அவருடைய life-ஏ message' என்று சொல்வது.

ஆக ஸ்தூலமாகவோ ஸூக்ஷ்மமாகவோ குருவுக்கும் சிஷ்யனுக்கும் 'லிங்க்'காக உபதேசம் என்பது இருக்கிறது.

வாய் வார்த்தையாலும், வாழும் வாழ்க்கையாலும் உபதேசித்தேயாக வேண்டும் என்ற 'ட்யூட்டி' உள்ளவரைத்தான் 'ஆசார்யர்' என்று ஆரம்பத்தில் சொன்னேன். குரு என்பவர் இப்படி வார்த்தையாலும், வாழ்க்கையாலும் உபதேசிக்க வேண்டுமென்றில்லா விட்டாலும் அனுக்ரஹம் என்கிற ரூபத்தில் அவருக்கும் சிஷ்யனுக்கும் ஏற்படுகிற கனெக்ஷனும் உபதேசம்தான் என்றேன். அறியாமையைப் போக்கி அறிவொளியை ஏற்படுத்துகிற எதுவும் உபதேசம்தான் என்பதால்!

பொதுவாக, பெரும்பாலாக, குருவின் அனுக்ரஹ சக்தி சிஷ்யனுக்கு மந்திர உபதேசம் என்ற 'லிங்க்' மூலமே பாய்கிறது. வாயால் ப்ரஸங்கம் பண்ணி, எக்ஸ்ப்ளெயின் செய்யாதவராக இருக்கிற மஹாத்மாக்கள்கூட 'மந்த்ரோபதேசம்' என்ற ஒன்றை மாத்திரம் பண்ணி விடுவதே பெரும்பாலும் நாம் பார்ப்பது. கதைகளில் படிக்கிறோம். ஒரு மஹானால் தனக்கு உயர்வு கிடைக்காதா என்று அவரிடம் போய் அனேக சிஷ்யர்கள் காத்துக் கொண்டு கிடப்பார்கள். அப்புறம் என்றைக்காவது ஒரு நாள் அவர் சிஷ்யனுக்கு ஒரு மந்திரம் உபதேசித்து விடுவார். அதிலிருந்து இவனுக்கு ஞானம் பிரகாசமாகத் தொடங்கி விடும். எப்படியாவது இம்மாதிரி குரு வாயிலிருந்து மந்த்

ரோபதேசம் வாங்கிக் கொண்டுவிட வேண்டும் என்பதற்காகத் தபஸ் இருந்து, தந்திரம் பண்ணினவர்கள்கூட உண்டு.

கபீர்தாஸுக்கு ராமாநந்தர் என்ற மஹானிடமிருந்து ஸ்ரீராம மந்த்ர உபதேசம் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்று ஆசை. இவரோ முஸ்லீம். ஹிந்துவாகப் பிறந்து முஸ்லீம் வீட்டில் முஸ்லீமாகவே வளர்ந்தவர் என்பார்கள். அதனால் நமக்கு ராமாநந்தர் உபதேசம் பண்ண மாட்டாரோ என்று இவருக்குப் பயம். இதனால் ஒரு யுக்தி பண்ணினார். என்ன யுக்தி என்றால், ப்ராம்ம முஹூர்த்தம்* இருட்டிலே, கங்கையின் படித்துறையிலே, ராமாநந்தர் வருகிற வழியில் போய்ப் படுத்துக் கொண்டு விட்டார். உஷ்த்கால ஸ்நானத்துக்கு வந்த ராமாநந்தர் கவனிக்காமல் படியிலே கிடந்தவரை மிதித்து விட்டார். இதையே பாத தீக்ஷை என்று கபீர் எடுத்துக் கொண்டார். ('தீக்ஷை' விஷயத்துக்கு அப்புறம் வருகிறேன்.) மிதித்தவுடன் அது ஒரு மனுஷ்ய சரீரம் என்று ராமாநந்தருக்குப் புரிந்து விட்டது. அபசாரமாக ஒன்றைப் பண்ணி விட்டால் உடனே பிராயச்சித்தமாக 'சிவ சிவ' என்றோ 'ராம ராம' என்றோ சொல்வதுதானே வழக்கம்? இவர் பேரே ராமாநந்த ராயிற்றே! ஒரு ஜீவனைக் காலால் மிதித்து விட்டோமே என்று பதறினவர், 'ராம ராமா' என்று சத்தம் போட்டுச் சொல்லி விட்டார். கபீர்தாஸ் அதையே உபதேசமாக எடுத்துக் கொண்டு விட்டார். தன் நிமித்தமாக அவரை எப்படியாவது ராமா நாம தாரக மந்த்ரத்தைச் சொல்ல வைத்து விட்டால், அதுவே தனக்கு உபதேசம் என்றுதான் இப்படி வேண்டுமென்றே அவர் மிதிக்கும்படியாக வந்து இவர் படியிலே கிடந்தது!

எதற்குச் சொன்னேனென்றால் குரு வாய் வார்த்தை சொல்ல வேண்டுமென்றில்லா விட்டாலும் அனேகமாக இப்படிப்பட்டவருக்குக்கூடச் சிஷ்யரிடம் மந்த்ரோபதேசம் என்ற ஒன்றினால்தான் ஒரு ஜீவ ஸம்பந்தமுண்டாகிறது. இந்த

* ஸூரியோதயத்துக்கு முற்பட்ட முஹூர்த்தம். முஹூர்த்த காலம் என்பது இரண்டு நாழிகை (48 மினிட்) ஆயினும், பிராம்ம முஹூர்த்தம் என்பது பொதுவில் ஐந்து நாழிகை (இரண்டு மணி) கொண்டதாகக் கருதப்படுகிறது. ஆறு மணிக்கு ஸூரியோதயமெனில் நாலு மணியிலிருந்து ப்ராம்ம முஹூர்த்தம்.

மந்த்ரோபதேசத்தைத்தான் 'வார்த்தை', 'திருவார்த்தை' என் றெல்லாம் சொல்வார்கள். 'ஒரு வார்த்தை' என்றும் பாடல் களில் வரும் - அதாவது வேறே வார்த்தைகள் எதுவும் உபதேசத்துக்கு வேண்டா விட்டாலும் மந்த்ரம் என்கிற ஒரே ஒரு வார்த்தை மட்டும் வேண்டும் என்று அர்த்தம். 'மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் முறையால் தொடங்கினர்க்(கு) ஓர் வார்த்தை சொலச்சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே' என்று தாயுமானவர் இதைத்தான் சொல்கிறார்.

ஆகையினாலே மந்த்ரம் உபதேசிக்கிறவர் குரு என்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. உள்பெருமை உள்ள ஒரு மஹானை குரு என்பது அவர் வெளியில் ஒரு சிஷ்யனுடன் ஸம்பந்தப்படும் போதுதான். இந்த ஸம்பந்தம் முக்யமாக மந்த்ரோபதேசத்தா லேயே ஏற்படுகிறது. குரு என்பவர் ஒரு ஸமயத்தில் மந்த்ரத்தை உபதேசித்து விட்டால் போதும். அப்புறம் கூடவே சிஷ்யனை உட்கார்த்தி வைத்துக் கொண்டு, அவனுக்கு விஸ்தாரம் பண்ணி, அவனை அப்யஸிக்கப் பண்ண வேண்டும் என் றில்லை. இப்படி long-term training கொடுப்பதென்பது ஆசார்ய னுக்குத்தான் ஏற்பட்ட பொறுப்பு. மஹானான குரு அகஸ்மாத் தாகச் செய்கிறது போலக்கூட ஒரு மந்த்ரத்தைச் சொல்லி விட்டு, அவர் பாட்டுக்குப் போய்விடுவார். ஆனாலும் அதனா லேயே ஸுக்ஷ்மமாக அவருக்கும் சிஷ்யனுக்கும் 'லிங்க்' ஏற் பட்டு, மந்த்ரத்தின் மூலமாக அனுக்ரஹ சக்தி (அனுக்ரஹத்தின் மூலமாக மந்த்ர சக்தி என்றும் சொல்லலாம்) சிஷ்யனுக்குள் வேலை செய்ய ஆரம்பித்துவிடும்.

ரொம்பவும் உசந்த குருவாயிருந்தால், அல்லது சிஷ்யன் ரொம்பப் பக்வியாக (பக்குவமானவனாக) இருந்தால் இந்த மந்த்ர ரூபமான வாயுபதேசம்கூட வேண்டியதில்லை. ஆனா லும் ஏதோ ஒரு தினுஸில் 'லிங்க்' இருக்க வேண்டுமென்றேனே, அது இங்கே வேறெப்படி வெளிப்படும்? குரு இவனை ஒரு பார்வை பார்த்து விட்டாலே போதும். அதுவே உபதேசந் தான். அந்தக் கடாசும் இவனுக்கு உள்ளே போய் வேலை செய்ய ஆரம்பித்துவிடும். அல்லது அவர் இவனைத் தொட்டு விட்டால் அந்த ஸ்பரிசமே உபதேசமாகிவிடும். இதெல்லாம் கூட வேண்டாம், 'இந்தக் குழந்தை நன்.....னா இருக்கணும்' என்று அவர் நினைத்து விட்டாலே போதும்; அதுவே உபதேச 'லிங்க்'தான்!

தீசைஷு

குரு - சிஷ்யாளுக்கு இடையில் ஏற்படும் தொடர்பை நான் 'உபதேசம்' என்று சொன்னாலும் சாஸ்த்ரத்தில் இதற்குச் சொல்லியிருக்கிற வார்த்தை (technical term) 'தீசைஷு' என்பதே யாகும். 'தீக்கை' என்று தமிழில் சொல்லியிருக்கும். 'இனிஷியேஷன்' என்கிறார்கள். குருவிடமிருந்து எது புறப்பட்டுப் போய், சிஷ்யனுக்குள்ளே புகுந்து, அவனை ஒரு மார்க்கத்தில் தீவிரமாகத் தூண்டிச் செலுத்துகிறதோ, அதற்கு 'தீசைஷு' என்று பெயர். இப்படி ஒரு மார்க்கத்தில் சிஷ்யன் பிரவேசிப்பதற்கு ஆரம்ப சக்தியாக இருப்பதால்தான் 'இனிஷியேட்' பண்ணுவது என்கிறார்கள். ஆனால் ஆரம்பித்து வைத்துவிடுவதோடு (இனிஷியேட் பண்ணுவதோடு) அந்தச் சக்தி தீர்ந்து போய் விடுவதில்லை. ஆரம்பித்து வைத்த பிறகு வழி நெடுகவும் கூட வந்து துணை செய்து, மேலே மேலே போகப் பண்ணி, லக்ஷ்யத்தை அடைந்து ஸித்தி பெறவும் வைக்கிறது!

மந்த்ர ரூபமாகவோ, ஒரு கடாசுமாகவோ, ஸ்பர்ச மாகவோ, அனுக்ரஹ ஸ்மரணத்தினாலோ சுண்ண காலம் இப்படி ஒரு குரு ஒருத்தனோடு 'லிங்க்' பண்ணிக் கொண்டு விட்டாலும், அதுவே சாச்வதமாக அவருடைய அனுக்ரஹத்தை இவனுக்குக் கொடுத்துக் கொண்டு 'பெர்மனெண்ட் கனெக்ஷ்' எனக் இருக்கும் - ஒரு தடவை ஸ்விட்சைத் தட்டி விட்டு விட்டால் பல்ப் அது பாட்டுக்கு எரிந்து கொண்டேயிருக்கிறாற் போல! கைவல்ய நவநீதம் முதலான புஸ்தகங்களில் இந்த, ஸ்பர்ச, கடாசு, ஸ்மரண தீசைஷுகளை (முறையே) ஹமத, நயன, மானஸ தீசைஷுகள் என்று சொல்லியிருக்கிறது.

ஆசார்யர் என்பவர் ஸ்தூலமாக சிஷ்யனிடம் long-term contact (நீண்டகாலத் தொடர்பு) வைத்துக் கொண்டு அவனைப்

படிப்பிலும் நடத்தையிலும் train பண்ண வேண்டியவர். குருவுக்கோ சிஷ்யனிடம் ஸ்தூலத் தொடர்பு ரொம்பவும் கொஞ்சகாலம் இருந்தால் போதும்; அல்லது அதுவும்கூட இல்லாமலுமிருக்கலாம். ஆனால் தீக்ஷையின் மூலமாக அவருக்கும் சிஷ்யனுக்கும் ஏற்பட்ட ஸைக்ஷமமான contact-ஓ (தொடர்போ) long-term-க்கும் மேலே; அது life-long ஆனது (வாழ்க்கை முழுவதற்குமானது); life circle எல்லாம் போய், ஜன்மங்கள் எல்லாம் தீர்ந்து சிஷ்யன் ஸித்தி பெறுகிறவரையில் நீடிக்கிற contact இது.

இப்படித் தீக்ஷை தருகிறதுதான் குருவுக்கு முக்யமான லக்ஷணமாய் நினைக்கப்படுகிறது. தீக்ஷா குரு, குருதீக்ஷை என்றே சொல்கிறது வழக்கம். தீக்ஷை கொடுப்பவரையே குரு என்பது வழக்கமாயிருக்கிறது. பழையகால இதிஹாஸம், புராணம், காவியம் இவற்றைப் பார்த்தால் தகப்பனாரையே குரு என்று சொல்லியிருக்கும். தகப்பனாராக இருக்கப்பட்டவனுக்கு, குருவுக்கு இருக்க வேண்டிய உள்பெருமை, கனம் இருந்தாலும் இல்லா விட்டாலும், புத்ரனைப் பொறுத்த மட்டில் பிதா தெய்வத்துக்கு ஸமானமல்லவா? 'முன்னறி தெய்வம்' அல்லவா? அதனால் இப்படி அவரைக் குரு என்று உயர்த்திச் சொல்லியிருக்கலாம். இதே மாதிரி, பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிற வாத்தியாரும், 'எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன்' என்கிறாற் போல தெய்வமாக நினைக்கப்பட வேண்டியவர்; 'பித்ரு தேவோ பவ'வுக்கு அடுத்தே 'ஆசார்ய தேவோ பவ' என்று வேதம் ஆக்ஷை செய்திருக்கிறது! அதனால் இவரையும் 'குரு' என்று பெருமைப் படுத்துவதாக ஏற்பட்டிருக்கலாம். பிதாவை குரு என்பதற்கு இன்னொரு காரணமும் தோன்றுகிறது. ஒரு ஜீவனுக்கு முதல் உபதேசம் எது? காயத்ரீதான். அந்த மந்த்ரத்தை உபதேசம் (ப்ரஹ்மோபதேசம்) செய்வது பிதாதானே? அதாவது காயத்ரீ மந்த்ர தீக்ஷை அப்பாதான் பண்ணுகிறார். இப்படித் தீக்ஷை தருவதாலேயே அவரைக் 'குரு' என்கிற வழக்கம் உண்டாகியிருக்கலாம்.

காயத்ரீ உபதேசத்தில் அதிகாரமில்லாதவர்களுக்கும்கூட அக்ஷராப்யாஸம் என்பது இருக்கிறது. அப்போது அஷ்டாக்ஷரமோ, பஞ்சாக்ஷரமோ உபதேசித்து அப்பன்காரன்தான் பிள்ளையை 'அனா' எழுத வைக்கிறான். இந்த மந்த்ரோபதேசத்தாலேயே குரு ஆகிவிடுகிறான்.

உள்ளுபவ கனமும் பெருமையும் இல்லாதவனான தகப்பனாரையோ, வாத்தியாரையோ குருவாக நினைத்துச் சரணாகதி செய்து விட்டாலும், அந்தச் சரணாகதியின் கனத்தாலும் பெருமையாலுமே இப்படிப்பட்ட யோக்க்யதைக் குறைச்சலான குருவிடமிருந்தும் ஞானத்தைப் பெற்று விடலாம். அதாவது அனுக்ரஹிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணங்கூட இல்லாத மஹா அனுபவியான குரு மூலம் அனுக்ரஹத்தைச் செய்கிற அந்த பகவானே, கொஞ்சங்கூட அனுக்ரஹ சக்தி இல்லாத இந்த குரு மூலமாகவும் சிஷ்யனுடைய சரணாகதியை மெச்சி அருள் புரிந்து விடுவான்.* குரு என்று ஆச்ரயிக்கப்படுபவர் அபாத்ர ராயினும் அவரிடம் அந்தரங்க விச்வாஸம் வைத்து, அவர் என்ன செய்தாலும் அவருடைய பெருமைக்குத் குறைவாகப் பேசாமலும் நடக்காமலும் ஒரு சிஷ்யன் இருந்து விட்டால், அந்தக் குரு உயர்வு பெற்றாலும் பெறாவிட்டாலும், இந்தச் சிஷ்யன் உய்வு பெற்று விடுவான்.

இப்படிப்பட்ட குரு பக்தியை நினைக்கும்போது எனக்கு ஒரு ஸம்பவம் ஞாபகம் வருகிறது. ஒரு தரம் மடத்துப் பாடசாலைப் பசங்கள் - சின்னவயசுப் பசங்கள் - இரண்டு பேரிடம், வாத்தியார் வந்துவிட்டாரா என்று கேட்டேன். ஒரு பையன் வரவில்லை என்றான். மற்றவன் வந்துவிட்டார் என்றான். அப்புறம் முதல் பையன் சொன்னதுதான் நிஜம் என்று தெரிந்தது. நான் இரண்டாவது பையனிடம், 'ஏன் பொய் சொன்னே? பொய் சொன்னா தப்பில்லையா?' என்று கேட்டேன். அதற்கு அவன் தைரியமாக, 'பாட நேரம் வந்தும் வாஸ்தவத்தில் வாத்தியார் வராமலிருந்தாரென்றாலும், அவர் வரவில்லை என்று சொன்னால் குருவின் தப்பை வெளியிலே சொன்னதாகும். பொய் சொல்வதைவிட இப்படி குருவுக்குத் தப்பு சொல்வதுதான் பெரிய தப்பு என்பதாலேயே அப்படிச் சொன்னேன்' என்றான். நானும் அவன் பண்ணினதை ஸரி என்று ஒப்புக் கொண்டேன். குரு பக்தி விசேஷத்துக்காகச் சொன்னேன். குரு எப்படியிருந்தாலும் அவருக்கு ஆத்மார்ப் பணம் பண்ணி விட்டால், குருவால் எது கிடைக்க வேண்டுமோ அது ஈச்வர ப்ரஸாதமாகக் கிடைத்துவிடும்!

* 'அருள் உரை' 18, 19-வது புத்தகங்களில் இடம் பெற்றுள்ள சரணாகதியே முக்கியம் என்ற உரையைப் பார்க்கவும்.

நாமே ஒன்றைப் படித்துத் தெரிந்து கொள்ளும்போது அதில் இந்தச் சரணாகதி, ஸமர்ப்பண புத்தி, surrender பண்ணுவதில் இருக்கிற humility (வினயம்) இதெல்லாம் இல்லை. நாமாகவே படித்துப் புரிந்து கொள்வதில் இதற்கெல்லாம் நேர்மாறாக அஹங்காரமே உண்டாக இடமிருக்கிறது. வித்யை நிஜமான வித்யையாக இருந்தால் அஹங்காரத்தைப் போக்கத் தான் வேண்டும். அதனால்தான், தானே ஒரு வித்யையைக் கற்பது, தானே ஒரு மந்த்ரத்தை எடுத்துக் கொள்வது, தானே ஒரு புண்ய கர்மாவைப் பண்ணுவது எல்லாம் சாஸ்திரத்தில் விலக்கப்பட்டு, குரு முகமாக உபதேசம் வாங்கிக் கொண்டே இவற்றைச் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. தானாகவே படித்தும் தெரிந்து கொள்ளலாம்தான்; ஆனாலும் இந்த அறிவு ஆத்மாபிவிருத்திக்குப் பிரயோஜனப்படாது என்பதைச் சுரீலென்ற ஓர் உபமானத்தால் மனஸில் தைக்கிறாற் போலச் சொல்லியிருக்கிறது - இது ஜாரபுருஷுனிடம் புத்ரனைப் பெற்றுக் கொள்கிற மாதிரி; புத்ரன்தான் என்றாலும் அவன் வைதிகக் கர்மா எதற்கும் உதவாதது போல என்று.

பூர்ண யோக்யதை பெற்ற குரு - அதாவது கனமான உள்ளனுபவம் பெற்றவர் - எந்த விதமான தீக்ஷையும் தர வேண்டுமென்றில்லா விட்டாலுங்கூட rare exception (அஸாதாரணமான விதிவிலக்கு) தவிர அவராலும் ஏதாவது ஒரு தீக்ஷை நடக்கிறதென்று சொன்னேன் அல்லவா? இதில் வாக்கால் கொடுக்கிற தீக்ஷைதான் மந்த்ரோபதேசம்; மந்த்ர தீக்ஷை என்பது. த்ருஷ்டியால் (பார்வையால்) தீக்ஷை தருவது சக்ஷு தீக்ஷை; நயன தீக்ஷை என்றும் சொல்வார்கள். தொடுவதால் தீக்ஷை தருவது ஸ்பர்ச தீக்ஷை. ஹஸ்த தீக்ஷை என்று சொல்வதும் இதைத்தான்.

இதிலே பலவகை உண்டு. குரு, சிஷ்யனின் தலையைத் தம் கையால் தொட்டுத் தம் spiritual energy-யை (ஆத்ம சக்தியை) அவனுக்குள் செலுத்துவதற்கு ஹஸ்த மஸ்தக தீக்ஷை என்று பெயர். (எல்லா தீக்ஷையிலுமே குரு தம்முடைய அனுபவ சக்தியை சிஷ்யனுக்கு ஊட்டுகிற தியாகத்தைத்தான் செய்கிறார்.) பாதத்தால் சிஷ்யனை ஸ்பர்சிப்பது பாத தீக்ஷை. (கபீர்தாஸ் ராமாநந்தரிடம் பாத தீக்ஷை, மந்த்ர தீக்ஷை. இரண்டும் பெற்றதாகிறது!) குரு தம்முடைய பாதத்தைச் சிஷ்யனு

டைய அங்கங்களில் குறிப்பாக சிரஸில் வைப்பதைத்தான் ரொம்பப் பெரிய பேறாகக் கருதுவது. 'திருவடித் தீக்கை' என்று இதைச் சொல்வார்கள். குரு பாதம் எப்போதுமே சிரஸில் இருப்பதாகத் தியானம் செய்ய வேண்டும். இது வெறும் வார்த்தையாக, பாவனையாக இல்லாமல், எல்லாக் குருவுக்கும் மூல குருவான ஈசனின் இணையடிகள் தங்கள் தலையிலேயே இருப்பதை அனுபவித்து அறிந்தவர்களைத்தான் 'அடியார்' என்பது; 'பாதர்', 'ஸ்ரீ சரணர்' என்று ஸம்ஸ்கிருதத்திலும் சொல்கிறது வழக்கம். பகவத்பாதர் என்றால் பகவானின் பாதத்தைத் தரித்து அதுவாகவே ஆனவர். அதனால் அந்த பகவத் பாதரையே நாம் சிரஸில் தரிக்கணும்.

ரொம்ப உயர்ந்த, பக்குவ நிலையில் குரு நேரே (வாயால்) உபதேசிக்க வேண்டாம், பார்க்க வேண்டாம், தொட வேண்டாம், அவர் எங்கேயோ இருந்து கொண்டு ஒருத்தனை நினைத்து விட்டாலே. அது ஸ்மரண தீக்ஷையாகி இவனைத் தாக்கி விட்டுவிடும்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

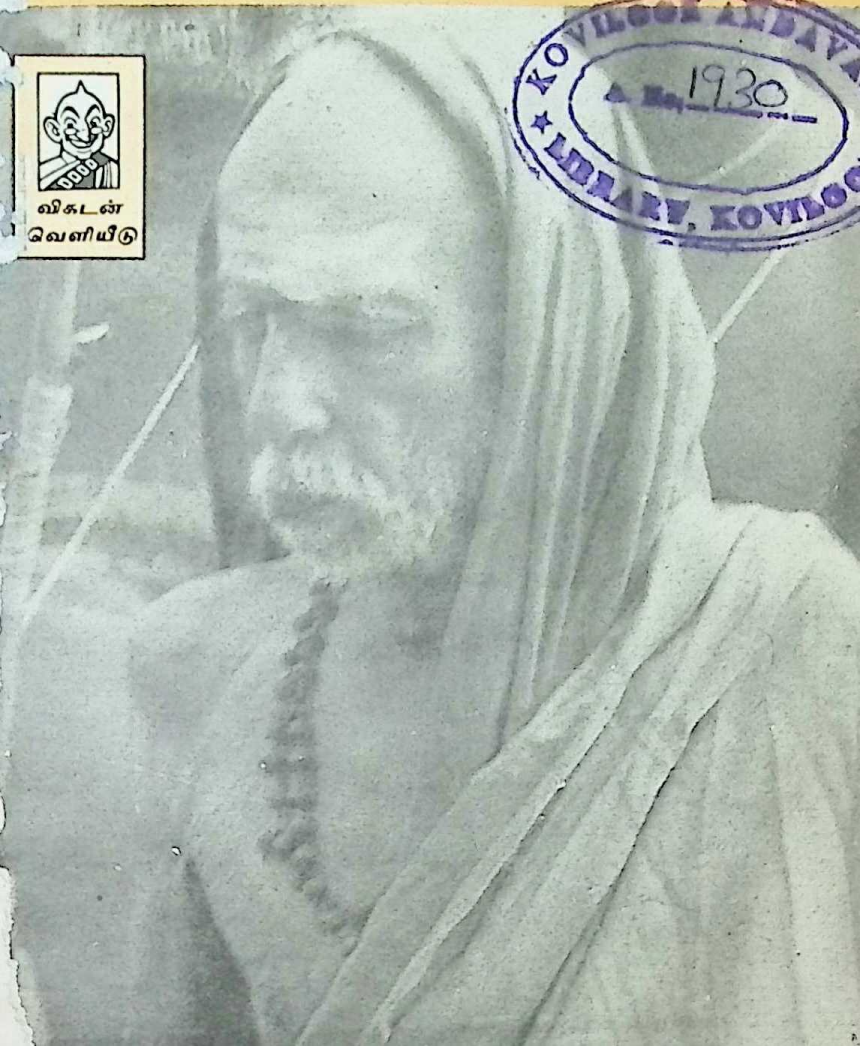
குரு என்கிற தலைப்பின்கீழ்க் கட்டுரை தொடர்வதுடன், ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள் என்கிற தலைப்பின்கீழும் கட்டுரைகள் இடம் பெறுகின்றன.

திருப்பதி ஏழுமலையான் சன்னிதியின் வெளித்தோற்றம்

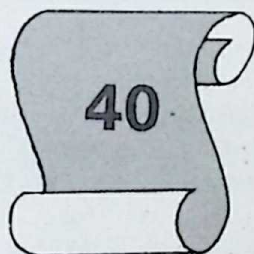
அருள் உரை

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்
வெளியீடு

பின் அட்டை ஒளியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) மூன்றாம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

அம்பிகை அருளும் தீசைகள்

அம்பாள்தான் ஞானம். ஸத் - சித் - ஆனந்தம் என்று அடிக்கடி கேள்விப்படுகிறோமே, அதில் சித் என்கிற பேரறிவான ஞானம் அம்பிகைதான். சைதன்ய ரூபினி என்பார்கள். 'சிதேக ரஸ ரூபினி' என்று (லலிதா) ஸ்ஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. காளஹஸ்தியில் ஞானாம்பாள் என்றே அவள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

அம்பாள்தான் குரு ரூபத்தில் வருபவள் என்று பெரியவர்கள் அனுபவத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். காளிதாஸன் ('நவரத்ன மாலிகா'வில்) தேசிக ரூபேண தர்சிதாப்யுதயாம் என்கிறார். அம்பாள் தன்னுடைய காருண்ய விலாஸத்தைக் குரு ஸ்வரூபமாக வந்தே காட்டுகிறவள் என்று அர்த்தம். 'தேசிக' என்பதும் குரு, ஆசார்ய என்பவை போல நம்மை நல்ல வழிக்கு நடத்திக் கொண்டு போகிறவரைக் குறிக்கும் இன்னொரு வார்த்தை. (வைஷ்ணவர்களில்) வடகலை ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு மூலபுருஷரை வேதாந்த தேசிகர் என்றே சொல்கிறோம். அந்த ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தேசிகர் என்று 'ர்' போடாமல், தேசிகன் என்று 'ன்' போட்டே சொல்வார்கள். ரொம்பவும் மரியாதை முற்றி அன்பு மேலிடுகிறபோது ஏகவசனம் வந்து விடும். பகவானையே 'நீ' என்றுதான் சொல்கிறோம்; 'நீங்கள்' என்பதில்லை. அப்படித் தேசிகரை, தேசிகன் என்றே அவரை அனுஸரிப்பவர்கள் பிரேமையினால் சொல்வார்கள். நம் பகவத்பாதாளை அவர் காலத்திலேயே அவருடைய நேர் சிஷ்யரான தோடகாசார்யார் ஸ்தோத்திரித்த

போது 'சங்கர தேசிக மே சரணம்' என்றே ஒவ்வொரு அடியிலும் முடித்திருக்கிறார்.*

அம்பாள் தேசிக ரூபத்தில் வந்து ஞானம் தருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறது. குறிப்பாக ஸ்பர்ச தீக்ஷை, நயன தீக்ஷை, மானஸ தீக்ஷை ஆகியவற்றில் ஒவ்வொன்றையும் அவள் ஒவ்வொரு ரூபத்தில் செய்வதாகச் சொல்வார்கள்.

இங்கே இன்னொன்று சொல்ல வேண்டும். ஸ்பரிச தீக்ஷைக்குக் 'குக்குட தீக்ஷை' என்று இன்னொரு பெயர். 'கோழி தீக்ஷை' என்று அர்த்தம். நயன தீக்ஷைக்கு 'மத்ஸ்ய தீக்ஷை' (மீன் தீக்ஷை) என்றும் பேர். மானஸ தீக்ஷைக்குக் 'கமட தீக்ஷை' என்று பேர். 'கமடம்' என்றால் ஆமை.

கோழி, மீன், ஆமை என்று தீக்ஷைகளைச் சொல்வது வேடிக்கையாயிருக்கிறது. ஆனால் வேடிக்கைக்குள்ளே தத்வார்த்தம் நிரம்ப இருக்கிறது.

ஒரு தீக்ஷையானது நிஜமான சக்தி வாய்ந்ததாக இருந்தால், சிஷ்யனுக்கு இதுவரை இருந்த அசட்டு வாழ்க்கை அதோடு முடிந்து, அவன் பாரமார்த்திகமாக ஒரு புது வாழ்க்கை ஆரம்பித்து விடுவான். அதாவது அது உசந்ததாகப் புனர்ஜன்மா எடுக்கிற மாதிரியாகும். காயத்ரீ தீக்ஷையானவுடன் இப்படித்தான் ஒருவன் பிராமணனாக இரண்டாம் ஜன்மா எடுக்கிறானென்ற அர்த்தத்தில், அவனுக்கு 'த்விஜன்' என்றும், 'இருபிறப்பாளன்' என்றும் பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

இப்படித் தீக்ஷைக்கு முன்னாலே ஒரு ஜன்மா, அப்புறம் முற்றிலும் வேறான இன்னொரு ஜன்மா என்று சொல்வது அவ்வளவு ஸரியில்லை என்கிற அபிப்பிராயத்தில் இன்னொரு விதமாகவும் சொல்கிறதுண்டு. இதன்படி, இப்போது ஒருத்தன் எடுத்திருக்கிற ஜன்மாவிலே அவன் அசட்டு அஞ்ஞான ஸ்திதியிலிருந்தாலும் இப்போதுங்கூட உள்ளுக்குள்ளே பிரம்மத்தோடு

* ஒரு தேசத்தின் எல்லா இடங்களையும் அறிந்து பிறருக்கு வழிகாட்டுபவருக்கு தேசிகன் எனப் பெயரென்றும், இதுவே உவமையாகு பெயராக ஒரு சாஸ்திரத்தின் எல்லா நுட்பங்களையும் அறிந்து அம்மார்க்கத்தில் பிறருக்கு வழி காட்டியாயிருக்கும் ஆசாரியருக்கும் பொருத்தப்பட்டது என்றும் கூறப்படுகிறது.

பேதமில்லாத ஆத்மாவாகத்தான் இருக்கிறான். ஆனால் இப்போது இது இவனுக்குத் தெரியாமல் ஒரு கருவை அது முட்டையாயிருக்கும்போது ஓடு மறைக்கிறதுபோல, அஞ்ஞான ஓடு மூடி மறைத்திருக்கிறது. குரு என்பவர் தீக்ஷை என்பதன் மூலம், தாய்ப் பறவை முட்டையை அடைகாத்துக் குஞ்சு பொரிப்பதுபோல, இவனுடைய அஞ்ஞான ஓடு பிளந்து, இவன் தன் ஸத்ய நிலையை உணர்ந்த பக்ஷியாகப் பறக்கச் செய்கிறார் என்பார்கள். அதாவது இரண்டு வெவ்வேறு ஜன்மாக்கள் இல்லை; தீக்ஷைக்கு முன்னே முட்டைக்கரு போல முடங்கிக் கிடந்த நிலை; அதற்குப் பிற்பாடு அதுவே ஸ்வதந்திரமாகப் பறக்கும் நிலை.

தாய், முட்டையைக் குஞ்சு பொரிப்பதில் மூன்று வகை சொல்கிறார்கள். இங்கேதான் கோழி, மீன், ஆமை மூன்றும் வருகின்றன. தாய்க்கோழி என்ன செய்கிறது? முட்டையின் மேலேயே உட்கார்ந்து, அதாவது அதன் மேல் தன் ஸ்பரிசம் நன்றாகப் படும்படி அடைகாத்துக் குஞ்சு பொரிக்கிறது. இது தான் ஸ்பரிச தீக்ஷை - குரு சிஷ்யனைத் தொட்டு அவனுடைய அறியாமை ஓட்டைப் பிளக்கப் பண்ணுவது. குக்குட தீக்ஷை என்ற பெயர் இப்போது புரிகிறதல்லவா? மீன் ஜலத்துக்குள் முட்டை போடுகிறது. பிரவாஹத்தில் மீன் ஓர் இடமாக நிற்காமல் சஞ்சாரம் செய்து கொண்டேயிருக்கும். முட்டையும் ஓடுகிற ஜலத்தில் ஓர் இடத்தில் நிற்காமல் மிதந்து கொண்டே இருக்கும். தாய் மீன் முட்டையின் மேலே உட்கார்ந்து குஞ்சு பொரிப்பதில்லை. பின்னே என்ன செய்கிறது? இதைப்பற்றி பயர்லஜி, ஜுவாலஜியில் என்ன சொல்வார்களோ? நம் சாஸ்திரங்களும் காவியங்களும் ஒரு மரபாகச் சொல்லி வருவதை நானும் ஒப்பிக்கிறேன். தாய் மீன் என்ன செய்யுமென்றால், முட்டையைத் தன் கண்ணால் தீக்ஷண்யமாகப் பார்க்குமாம். உடனே முட்டையை உடைத்துக் கொண்டு மீன் குஞ்சு வெளியில் வந்து விடுமாம். குரு கடாஷும் செய்கிற நயன தீக்ஷையை மத்ஸ்ய தீக்ஷை என்பது இதனால்தான். கமட தீக்ஷை, அதாவது ஆமை தீக்ஷை என்றேனே, அது என்ன? ஜலத்திலே இருந்து தாய் ஆமை கரைக்கு வந்து முட்டையிட்டுவிட்டு, அப்புறம் ஜலத்துக்குள்ளேயே போய்விடுமாம். முட்டை ஓர் இடத்தில் கிடக்க, தாயோ எங்கேயோ போயிருக்குமாம். ஆனாலும் அது

முட்டை, குஞ்சு ரூபமாக நல்லபடிப் பொரிய வேண்டுமே என்ற சிந்தனையாகவே இருக்குமாம். அதனுடைய அந்தத் தீவிர நினைப்பின் சக்தியிலேயே இங்கே முட்டை வெடித்துக் குஞ்சு வெளியே வந்து விடுமாம். இதுதான் குரு செய்கிற ஸ்மரண - அல்லது கமட தீக்ஷை. அம்பாள் இந்த மூன்று தீக்ஷைகளையும் அளிப்பது எப்படி?

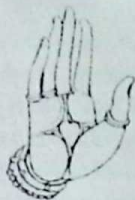
அம்பாளுடைய கண்ணழகை, கடாசு விசேஷத்தை வைத்து மூன்று பிரஸித்த சேஷத்ரங்களில் மூன்று விதமான ரூபங்கள் இருக்கின்றன. காமாசு, மீனாசு, விசாலாசு என்னும் ரூபங்கள். காஞ்சீபுரத்தில் காமாசுயாகவும் மதுரையில் மீனாசுயாகவும் காசியில் விசாலாசுயாகவும் இருக்கிறாள். மூன்றிலும் கண்ணழகு, கடாசு விசேஷம் என்று சொன்னாலும் மூன்றிலுமே நயன தீக்ஷை தருகிறாள் என்று சொல்வதில்லை. மீனாசு தானே நயன தீக்ஷைக்குச் சொன்னது? மீனாசு என்ற பெயரிலேயே மீன் இருக்கிறதே! இதனால் அவளைத்தான் கடாசுத் தாலேயே ஞான தீக்ஷை தந்துவிடும் குருவாகச் சொல்லியிருக்கிறது. இது மத்ஸ்ய தீக்ஷை. காமாசு பக்தனை ஸ்பரிசித்து, அவன் தலையிலே பாதத்தை வைத்து ஞானியாக்கி விடுபவன். 'ஸௌந்தர்யலஹரி' ஸ்தோத்திரிக்கிற மூர்த்தி காமாசுதான் - கரும்பு வில், புஷ்ப பாணம், பாச அங்குசத்தோடு சதுர்புஜையாக இருக்கிற மூர்த்தி. அதிலே ஒரு ச்லோகத்தில்* ஆசார்யாள் அம்பாளிடம், 'வேதங்கள் உபநிஷத்து என்கிற தங்களுடைய சிரஸிலே தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறவையான உன்னுடைய திருவடிகளை என் தலையில்கூட தையயினால் வையம்மா' என்று பிரார்த்திக்கிறார்.

ச்ருதீநாம் மூர்தானோ தததி தவ யௌ சேகரதயா
மமாப்யேதௌ மாத: சிரஸி தயயா தேஹி சரணௌ।

உபநிஷத்துகள்தான் வேதாந்தம் என்பது. ஆசார்யானின் அத்வைதமான ஞானமார்க்கத்துக்கு வேதாந்த ஸம்பந்தம் என்றே பெயர். அதனால் இங்கே ஆசார்யாள் ஞான குரு ரூபினியாகவே அம்பாளைப் பாவித்துத் திருவடி தீக்ஷை வேண்டுகிறார் என்று ஆகிறது.* அதற்குக் காமாசுயிடம்

* 'ச்ருதீநாம் மூர்தானோ' என்று தொடங்கும் 84-வது ச்லோகம். இது குறித்த சில விவரங்களை அருள் உரை-யின் 16-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள ஆசாரியாள் காட்டும் அம்பாள் என்ற உரையில் காணலாம்.

ஸ்பர்சமான குக்குடதீக்ஷை கேட்டிருக்கிறார். காதியிலே இருக்
கப்பட்ட விசாலாக்ஷி பக்தர்களை அனுகூல ஈந்தையோடு
மனஸால் நினைத்தே ஞானம் அளித்துவிடும் கமட தீக்ஷை
குருவாயிருப்பவள்!

ஒரே நிறைவுக்குப் பல மார்க்கங்கள்

இப்படித் தீக்ஷையில் பல விதம். தீக்ஷையினால் சிஷ்யனைச்
செலுத்துகிற மார்க்கங்களும் பல விதம். கடைசியில் போய்ச்
சேருகிற இடம் ஒன்றையானாலும், ஆரம்பத்தில் தீக்ஷையால்
தூண்டிவிடுகிற போது - 'இனிஷியேட்' பண்ணுகிறபோது -
பல மார்க்கங்களில் பல குருமார்கள் செலுத்துகிறார்கள். ஒரே
குருவேகூட வெவ்வேறு சிஷ்யர்களை வெவ்வேறு மார்க்கங்
களில் இனிஷியேட் பண்ணுவதுமுண்டு. ஆனால் ஆசார்யர்
என்றால் அவர் ஒரு ஸிஸ்டத்தில்தான் பண்ணுவார். ஒரு குரு
ஒரே சிஷ்யனுக்குக்கூட அவனுடைய மனோவருத்தி (மனப்
போக்கு)யைப் பொறுத்தும், ஸாதனையில் அவனுடைய
அபிவருத்தியைப் பொறுத்தும் வேறு வேறு காலங்களில்
வெவ்வேறு மார்க்கங்களில் தீக்ஷை கொடுத்துக் கொண்டே
போகலாம்.

இப்படி மந்திர சாஸ்திரம், தந்திர சாஸ்திரம், யோக
சாஸ்திரம், த்வைத - அத்வைத சாஸ்திரங்கள் என்று பலவற்
றில் தீக்ஷை தருகிற குருமார்கள் இருக்கிறார்கள். தாயுமானவர்
இப்படி எல்லா குருவாகவும் இருந்ததாகத் தம்முடைய ஒரே
குருவைச் சொல்லி முடிவாக மூலன்மரபில் வரு மௌன
குருவே என்று முடிக்கிறார். 'திருமந்திரம்' செய்த திருமூலர்
அந்த நூலில் எல்லா மார்க்கத்தையும்தான் சொல்லி யோக -
ஞானங்களில் முடிக்கிறார். அவரிடமிருந்து ஆரம்பித்தது ஒரு
குரு பரம்பரை. அவர்களில் திருச்சினாப்பள்ளியில் மடம் ஏற்
படுத்திக் கொண்ட ஸாரமா முனிவர் ஒருவர். இந்த மடத்தில்

பட்டத்துக்கு வந்தவர்களில் ஒருவரான மௌன குருஸ்வாமிகள் என்பவர்தான் தாயுமானவருக்குக் குரு. தாயுமானவர் காலம் பதினேழாம் நூற்றாண்டு. (மௌன குருஸ்வாமிகளுக்குப் பிறகு அந்த மடம் தர்மபுர ஆதீனத்தின் பராமரிப்பில் வந்து விட்டது.)

தாயுமானவர் இங்கே நம்முடைய நேர் குருவான மௌன குருவைச் சொன்னாலும், அவர் சொல்வது மற்ற எல்லா மார்க்கமும் மௌனத்தில்தான் கொண்டுவிடுகிறது என்று சொல்லி, இப்படி மௌன உபதேசத்தாலேயே பரம அத்தை தத்தை அனுக்ரஹிக்கும் தக்ஷிணாமூர்த்தியை ஸ்தோத்திரிக்கிறார் போலவும் த்வனிக்கிறது. இவரே “சிரகிரி வளங்கவரு தக்ஷிணாமூர்த்தியே, சின்மயர்னந்த குருவே” என்றும் நிறையப் பாடி வைத்திருக்கிறார்.

அந்த மௌனம்தான் நம்முடைய நிஜமான இயல்பு. ஆனால் அதைத்தான், நம்முடைய நிஜமான நம்மையே தான், நாம் இழந்து, மறந்துவிட்டு, இல்லாத அவஸ்தைகளில்லாம் மாட்டிக்கொண்டிருக்கிறோம். இதை மாயை என்கிறார்கள். மாயைதான் அம்பாள் என்கிறார்கள். அந்த அம்பாளே மாயையைப் போக்கடிக்க ஞானாம்பிகையாகவும் வருகிறாள். குருவாக வந்து ஞானத்தைப் புகட்டுகிறாள். தாயாரே குருவாகி ஞானப்பாலை ஊட்டுகிறாள். அவள் எல்லாவற்றிலும் தினுஸு தினுசாகப் பண்ணிப் பார்த்து ஸந்தோஷிக்கிறாள் பக்ஷி என்றால் பல தினுஸு. மிருகங்களில் பல தினுஸு. புஷ்பம் என்று எடுத்துக்கொண்டால் அதில் முடிவே இல்லாமல் எத்தனை கலர் வகை, வாஸனை வகை, எத்தனைவிதமான ‘ஷேப்’கள்? இப்படியே மனுஷ்ய மனஸிலும் விசித்ர விசித்ரமாக எத்தனையோ ரகம். அது ஒவ்வொன்றுக்கும் ‘ஸூட்’ ஆகிறதற்காகத் தான் ஞானகுரு, ஆசார்யர்களிலும் பல விதமானவர்களை, பலவித ஸம்பிரதாயங்களைக் காட்டுபவர்களாக வைத்திருக்கிறாள். எத்தனை பேச்சு, வாதம், எழுத்து, க்ரியைகள் உண்டோ அத்தனையும் உள்ள குருவிலிருந்து மௌனகுரு வரையில் பல வகையாகக் காட்டுகிறாள். ஆனால் உள்ளே இத்தனை பேரும் ஒரே குருத்வத்தைதான் உடையவர்களாக இருப்பார்கள். ஸ்தயம் ஒன்றாகத்தானே இருக்க முடியும்?

குரு - ஆசார்ய அபேதம்

ஆக, மொத்தத்தில் நான் சொன்னது: நமக்கு ஞானம் தருவதற்காக ஏற்பட்டவர்களையே குரு, ஆசார்யர் என்று இரண்டு பெயரில் சொல்வது. உள் பெருமையை வைத்து ஒருத்தரை குரு என்கிறோம். வெளிநடத்தை, படிப்பு, வெளி மனுஷ்யர்களை train பண்ணுவது ஆகியவற்றில் இருக்கிற பெருமையை வைத்து இன்னொருத்தரை ஆசார்யர் என்கிறோம். ஒருத்தர் ஸிஸ்டத்துக்கு அதீதமானவர். இன்னொருத்தர் ஸிஸ்டத்திலேயே வருகிறவர். ஒருத்தர் அநுக்ரஹத்தாலேயே முக்யமாக ஞானம் தருகிறவர். மற்றவர் சாஸ்த்ர, ஸம்ப்ரதாய, ஆசார அநுஷ்டானம், வித்வத் இவற்றின் மூலம் ஞானம் பெற உதவி பண்ணுகிறவர்.

இப்படி இரண்டு பேராகச் சொன்னாலும், ஆசார்யர் என்பவர் பூர்ண யோக்யதை உள்ளவராக இருந்தாரானால் தாமே குருவாகவும் இருப்பார். அதாவது, தம்மைப் பொருத்த மட்டில் உள்ளுக்குள்ளே ஸிஸ்டம்கள் கடந்தவராக ப்ரத்யஷ் மாக ஈச்வரானுபவமும் ஆத்மானுபவமும் பெற்ற பெருமை வாய்ந்தவராக, அநுக்ரஹ சக்தி கூடியவராக இருந்து கொண்டே, வெளிநடத்தை படிப்பு இவற்றிலும் சிறந்தவராக இருந்துகொண்டு, ஒரு ஸிஸ்டத்துக்குக் கட்டுப்பட்டாற்போல் வாழ்ந்து காட்டிக்கொண்டு, மற்றவர்களுக்கு வித்யை, ஆசரணை இவற்றைப் போதனை பண்ணி, அவர்கள் அவற்றைப் பின்பற்றுமாறு செய்வார். நம்முடைய ஆசார்ய புருஷர்கள் யாவரும் இப்படி இருந்தவர்கள்தான். குருவின் கூ்ண கால அநுக்ரஹத்தாலேயே சுத்தியும், ஞானமும் பெறுகிற யோக்யதை உள்ளவர்கள் ரொம்பவும் ஸ்வல்பமே இருப்பார்களாதலால், இப்படி ஆசார்யனாக நீண்ட காலப் போதனையை ஸிஸ்டமாடிக்காகச் செய்பவராகவே பொது ஸமூகத்திற்காக ஒரு குரு இருப்பது வழக்கம்.

ஸரியாகப் புரிந்து கொண்டோமானால் ஒரு நிஜமான ஆசார்யன் குருவாக இல்லாமலிருக்க முடியாது. உள்ளுக்குள்ளே பெருமை இல்லாத ஒருத்தன் எப்படி வெளியிலே பெரியவனாக இருக்க முடியும்?

கட்டுப்பாடு என்ற feeling-ஓடு, அதாவது கட்டுப்பட்டிருக்கிறோம். என்ற feeling-ஓடு ஒரு ஆசார்யன் ஒரு ஸம்பந்தாயத்துக்கு - அதாவது தார்மிகமான லிஸ்டத்துக்கு - அடங்கி, அதில், சொல்லியிருக்கிறபடி ஸதாசாரத்துடன், நன்னடத்தையுடன் வாழ்கிறானென்றால் அப்போது அவன் ஆசார்யனில்லை, மாணாக்கன்தான். எப்போது ஒழுக்கமான நடத்தை என்பது ஒரு சட்டமாக வெளியிலிருந்து வந்து கட்டுப்படுத்தாமல், தன்னியல்பாகப் பின்பற்றப்படுகிறதோ அப்போதுதான் அது சுத்தமான பூர்ண ரூபத்தில் பிரகாசிக்கும். கம்பல்ஸரியாக இல்லாமல் நாச்கரலாக ஒழுக்க வாழ்வு வாழ்கிற போதுதான் அதில் ஸ்வதந்த்ரத்துக்கே உரிய ஸௌக்யமும் நிறைவும் இருக்கும். மனம் போனபடி திரிகிற நாம் முதலில் ஒரு கம்பல்ஷனின் கீழ்தான் ஒழுக்க நெறிக்கு உட்பட்டு நடக்க ஆரம்பிக்க வேண்டும். ஆனால் இப்படி கம்பல்ஷன் இருக்கிற வரையில் நாம் மாணவனாக, சிஷ்யனாக இருப்பவர்கள்தான். போகப் போக, எதை நிர்ப்பந்தமாக ஏற்றுச் செய்ய ஆரம்பித்தோமோ அதையே ஸ்வதந்த்ரமாக, நம் ஸ்வபாவமாக ஆக்கிக்கொண்டு செய்யத் தொடங்கிவிடுவோம். இப்படி ஒழுக்கத்தை ஸ்வாபாவிகமாக்கிக்கொண்டு ஸ்வதந்த்ர ஸௌக்யத்துடனேயே ஒருத்தன் பின்பற்றுகிற போதுதான் அவனுடைய வாழ்க்கைக்கு மற்றவர்களையும் follow பண்ண வைக்கிற சக்தி உண்டாகும். இப்படிப்பட்ட நிலையிலிருந்துகொண்டு ஒருத்தன் போதனை பண்ணினால்தான் அது பிறரிடம் ஆழமாகப் பதிந்து அவர்களையும் அப்படியிருக்கத் தூண்டும்.

இப்போது ஆசார்யர்களின் இடத்திலிருக்கிற ஆசிரியர்களுக்கு அறிவு மட்டும் இருந்தால் போதும், அவர்களுடைய அனுஷ்டானத்தைப் பற்றிக் கவலையில்லை என்பதாகயிருக்கிறது. பழைய நாளில் அனுஷ்டானமும் சேர்ந்தே ஒருத்தனை 'ஆசார்யன்' என்ற ஸ்தானத்துக்குத் தக்கவனாக ஆக்கிற்று. இந்த அனுஷ்டானம் என்பதும் முடிந்த முடிபு இல்லை; இது வெளிநடத்தைதான். அனுஷ்டானமும் பூர்த்தியாகிற இன்னொரு இடம் உண்டு. அந்த இடம்தான் அனுபவம்,

ஸ்வானுபூதி. அந்த அனுஷ்டானத்தான் நன்னடத்தை என்பது ஸ்வபாவமாக அமையும். அதாவது, வெறும் அறிவு எப்படி அனுஷ்டானத்தின் ஆதாரத்தில்தான் முழுமை பெறுகிறதோ, அப்படியே அனுஷ்டானமும் அனுபவத்தின் அஸ்திவாரத்தில்தான் பலமும் பூர்ண ரூபமும் பெறுகிறது. ஆகையால் அனுபவியாக இருக்கிறவன் குரு, அனுஷ்டாதாவாக இருப்பவன் ஆசார்யன் என்று 'டிஸ்டிங்க்ஷன்' சொல்வது ஸரியான விஷய ஞானத்தோடு செய்கிற பாகுபாடே இல்லை. ஆசார்யன் அரைகுறை அனுஷ்டாதாவாக இருக்க முடியாது. அனுபவம் வருகிறவரையில் அவன் அரைகுறைதான் - ஒரு நிர்ப்பந்தத்தின் மேலேயே அனுஷ்டானம் பண்ணுபவனாகத் தானே இப்போது இருக்கிறான்? இதில் நிறை ஏது? குறைதான் இருக்கும்! எனவே அவனே அனுபவியாகவும் இருந்து கொண்டே அனுஷ்டாதாவாகவும் வாழ்ந்து காட்டுகிறவன் என்றுதான் ஏற்படுகிறது. எவன் உள்ளே அனுபவியான குருவாயிருக்கிறானோ, அவனேதான் வெளிலே அனுஷ்டாதாவான ஆசார்யனாகவும் இருப்பது. எவன் உள்ளே ஸிஸ்டத்துக்கு அதீதமாயிருக்கிறானோ, அவனேதான் இஷ்டப்படி திரிகிறவர்களை ஒரு கட்டுப் பாட்டில் கொண்டுவர வேண்டும் என்பதற்காக அதற்குத்தானே மாடலாக வெளியிலே ஸிஸ்டப்படி இருக்கிறான். உள்ளே மௌனமாயிருந்து கொண்டே வெளியில் நிறைய உபதேசம், உபன்னியாஸம், செய்கிறான்.

குருவும் ஆசார்யனும் ஒரே ஆஸாமிதான். நிஜமான ஆசார்யன் என்றால் அவன் குருவாக இல்லாமலிருக்க முடியாது. விஷயமே தெரியாத நிலையில் நாம் குரு-ஆசார்யன் இரண்டையும் ஒன்றாக நினைத்துத்தான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். 'அப்படியில்லை; விஷயம் தெரிந்தவர்கள் இந்த இரண்டுக்கும் கொஞ்சம் வித்யாஸம் சொல்கிறார்கள்' என்று ஆரம்பித்தேன். அந்த வித்யாஸங்களையும் சொன்னேன். அப்புறம் விஷயம் தெரிந்தவர்களாக மட்டுமில்லாமல், அதன் ஆழத்துக்குப் போய்ப் புரிந்து கொள்ளப் பார்த்தால், மறுபடியும், 'வித்யாஸமே இல்லை. இரண்டும் ஒன்றுதான்' என்று தெளிவாவதை இப்போது பார்க்கிறோம்.

ஆதியிலிருந்தே, இப்படி குருவுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் பேதம் கற்பிக்காததால்தான் இரண்டு வார்த்தைகளையும் synonymous-ஆக (ஒரே பொருள் உள்ளதாக)க் கருதி உபயோகித்

திருக்கிறார்கள். வேதத்தின் சிரஸான உபநிஷத்தில், 'ஆசார்ய தேவோ பவ' என்றும், வித்யாப்யாஸ முடிவில் 'ஆசார்ய'னுக்குப் பிரியமான தக்ஷிணையைத் தர வேண்டுமென்றும், எவன் ஆசார்யனை உடைய 'ஆசார்யவானா'க இருக்கிறானோ அவனுக்கே ஞானமுண்டாகிறதென்றும் - எல்லா இடத்திலும் 'ஆசார்ய' சப்தமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; 'குரு' என்று இல்லை. ஆனாலும் சிஷ்யர்கள் ஆசார்யனிடத்தில் போய் வஸித்து வித்யாப்யாஸம் பண்ணுவதற்கு 'குருகுல வாஸம்' என்றே பெயர் இருந்திருக்கிறது. 'ஆசார்ய குலவாஸம்' என்று கேள்விப்பட்டதில்லை. ஆசார்யர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்து ஆராதிக்கிற தினத்தை 'குரு பூர்ணிமை' என்றுதான் சொல்கிறோம். வ்யாஸா சார்யான், அகா சார்யான், கௌடபாதா சார்யான் கோவிந்தபாதாசார்யான், (சங்கர) ஆசார்யான், ஸுரேச்வராசார்யான், தோடகாசார்யான் என்றெல்லாம் சொல்கிற ஆசார்யர்களைச் சேர்த்துச் சொல்கிறபோது 'குரு பரம்பரா' என்று சொல்கிறோம். இப்படியே ராமானுஜா சார்யார், வல்லபாசார்யார், மத்வாசார்யாரை சேர்ந்தவர்களும் சொல்கிறார்கள். ஆசார்ய புருஷர்களுக்கு நமஸ்காரம் பண்ணுவதை 'குரு வந்தனம்' என்றே சொல்கிறோம்.

பண்டைத் தமிழ் வழக்கு பூர்ணமாக வைதிகத்தை அனுஸரித்துதான் இருக்கும். அதனால் 'மாத்ரு, பித்ரு, ஆசார்யதேவோபவ' என்ற வேத வாக்க்யத்தையொட்டித் தமிழில் 'மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம்' என்று சொல்கிற வழக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்றால், ஆசார்யன் என்பவனே குருவாக இருந்திருக்கிறான் என்று தீர்மானமாகிறது. (ஆசார்யன் என்பதை 'ஆசான்' என்று தமிழில் சொல்லியிருக்கும்.) ஸித்தாந்த சைவத்தில் மெய்கண்டாச்சாரியார், ஸமயாசாரியார், ஸந்தானாசாரியார், சிவாசாரியார், என்றெல்லாம் 'ஆசார்யப்' பெயரே கொடுத்துச் சொல்லுகிறார்களென்றாலும், இவர்களுடைய ஆராதனையை (நினைவு நாள் வழிபாட்டை) 'குரு' பூஜை என்றுதான் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

ஆசானை

ஈசனாக

நம்மைப்போல பந்த நிலையில்லாமல் விடுபட்டு ஸ்வதந்திர புருஷராக இருக்கிற குருவேதான் நம்மை ஓர் ஒழுங்கிலே கட்டுப்படுத்துவதற்காகத் தாமும் அந்த ஒழுக்கத்தில் கட்டுப்பட்டு வாழ்ந்து காட்டி, நமக்குப் போதனை செய்கிற ஆசார்யராக இருக்கிறார் என்று புரிந்து கொண்டு நம்முடைய ஆசார்ய புருஷர்களிடம் பக்தி செலுத்த வேண்டும். ஈசுவரனேதான் இப்படி குரு, ஆசார்யர் என்ற ரூபத்தில் வந்து ஞானானுகரஹம் செய்கிறான் என்று நினைத்துப் பக்தி பண்ணினால் பலன் சீக்கிரத்தில் கிடைக்கும். ஈசுவரன்தானே எல்லாமுமாகி இருப்பது? கல்லு, மண்ணு எல்லாங்கூட அவன்தான். அதனால் ஆசார்ய ஸ்வரூபமாக, குரு வடிவாக இருப்பவன் அவன்தான் என்பதில் என்ன ஆகேற்பணை?

இப்படிப் பார்த்தால், நாம் மட்டும் அவனில்லாமல் யார் என்ற கேள்வி வருகிறது. நாமே ஈசுவரன் என்கிறபோது ஆசார்யன் என்று இன்னொருத்தனை எதற்காக ஈசுவரனாக உபாஸிக்க வேண்டும்? என்பது அடுத்த கேள்வி.

எல்லாம் அவன்தான் என்றாலும் ஒன்றுக்கும் தன்னுடைய ஈசுவரத்வம் தெரியவில்லையே! நமக்கு நம் ஈசுவரத்வம் கொஞ்சமாவது தெரிகிறதா? தெரிந்தால் இத்தனை ஆசை, கோபம், பயம், அழகை, பொய், பாபம் இருக்குமா? அதனால் எல்லாம் அவன் என்றாலும், பூர்ணமான அவனாகத் தன்னைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் அவனே போட்டுக் கொண்ட வேஷங்களாகத்தான் இருக்கின்றன. நாமெல்லாம் நன்றாக அஞ்ஞான வேஷம் போட்டுக் கொண்டு, மூல ஆஸாமியை அடையாளமே கண்டுகொள்ள முடியாதபடி ஆனவர்களாக இருக்கிறோம். ஆசார்யர் என்பவர் இத்தனை கோணா-மாணா வேஷமாக இல்லை. அவரிடம் ஆஸாமியை அடையாளம்

கண்டுகொள்ள முடிகிறது. அதனால் அவரிடம் ஈச்வரத்வத்தை நாம் பக்தி பண்ணினால் கண்டு அனுபவிக்கலாம். நம்மிடமே தெரிந்து கொள்ள முடியாத தெய்வத்தன்மையை அவரிடம் ஸுலபமாகத் தெரிந்து கொள்ளலாம். பல தினுஸாக வேஷம் போடுகிற ஒரே ஈச்வரன்தான், ரொம்பவும் அசட்டு வேஷமான நம்மை சமர்த்தாக்குவதற்கே, ஸ்பெஷலாக ஆசார்ய வேஷத்தில் வந்திருக்கிறான். இப்படி உணர்ந்து அவரிடம் பக்தி பண்ணினால் அப்புறம் அங்கே வேஷத்தை முழுசாகவே கலைத்துவிட்டுத் தன்னையே தெரியப்படுத்திக் கொண்டு விடுவான். அப்புறம் அப்புறந்தான் - நம் வேஷத்தின் அசட்டுத் தனங்களையும் போக்கி, அப்புறம் இந்த வேஷத்தையும் கலைத்து, நாமும் அவனேதான் என்று அறிந்து அனுபவிக்கு மாறு அருள் செய்வான்.

முடிந்த முடிவான அந்த நிலைக்குப் போக இப்போது நாம் செய்ய வேண்டியது ஆசார்யரை ஈச்வரனாக நினைத்து அவர் உபதேசிக்கிறபடி நடப்பதுதான்!

**குலவழக்கையே
கொள்க**

நம்முடைய பிறப்பு பூர்வ கர்மாவை அனுஸரித்து ஈச்வரனாலேயே நிர்ணயிக்கப்படுகிறது என்பதே சாஸ்திரம். அதனால் நாம் ஏதோ ஒரு மதத்தில், ஸம்ப்ரதாயத்தில் பிறந்திருக்கிறோமென்றால், அதுவே கர்மவசாத் ஈச்வரனால் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அதை வரவேற்று, இதைக் கொண்டே நாம் கர்மாவைப் போக்கிக் கொண்டு நம்மை மேம்படுத்திக் கொள்ள முயல வேண்டும். அவரவர்கள் தாங்கள் பிறந்த ஸம்ப்ரதாயத்தையும் குலாசாரத்தையும் ரக்ஷிக்கிற ஆசார்யர்களின் உபதேசப்படி நடந்தாலே போதும். அதன் தத்வங்கள் அபூர்ணமாக இருந்தால்கூடப் பரவாயில்லை. கர்ம சேஷத்தினால் அபூர்ணமாக இருக்கிற இந்த ஜீவனுக்கு அந்த சேஷம் தீர இந்த

அபூர்ண ஸமயாசாரமே உதவி பண்ணிவிடும். ஈசுவரன் என்ற ஒருத்தனிடம் அசையாத நம்பிக்கையும், பக்தி விச்வாசமும் வைத்து, 'நீ இப்படி ஜன்மா தந்ததால் இந்த ஸம்ப்ரதாயத்தைச் சேர்ந்த ஆசார்யரை ஆசிரயிக்கிறேன்' என்று அவனிடம் விட்டு விட்டுத் தன் குலாசாரத்தை அனுஷ்டித்தால் அவன் ஒருநாளும் கைவிட மாட்டான். எப்படி, எப்போது, எந்தத் தினுஸில் பூர்ண தத்வத்தை இவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டுமோ அப்படித் தானே பண்ணி விடுவான். ஆசார்யன் ஈசுவர ஸ்வரூபமே என்ற நம்பிக்கை மட்டும் நமக்கு இருந்து விட்டால் போதும். எந்தக் குருவிடம் நாம் பிரபத்தி செய்தாலும் (சரணாகதி அடைந்தாலும்) ஈசுவரனிடம் பிரபத்தி செய்ததாக ஏற்பட்டு, பலன் ஸித்தித்துவிடும். உபநிஷத் சாந்திபாட க்ரமத்தில் இது தான் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறது.

யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்

யோ வை வேதாச்ச ப்ரஹ்மிணாதி தஸ்மை।

தம் ஹ தேவம் ஆத்ம புத்தி ப்ரகாசம்

முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே॥★

ஒரு 'ஸிஸ்ட'த்துக்குக் கட்டுப்படா விட்டால் ஒரு மேதாவியின் ஸாமர்த்தியத்தாலே அனர்த்தம்தான் ஏற்படும். இப்படிப்பட்ட மேதாவியால்தான் முட்டாளனைவிட ஜாஸ்திக் கெடுதல் உண்டாகும். இதை நம் ஆசார்யான் 'உபதேச ஸாஹஸ்ரீ'யிலே சொல்லி, ஒரு ஸம்பிரதாயத்தில் வராத எவனும் மூர்க்கனுக்கு ஸமம்தான் என்கிறார். அதாவது ஞானத்துக்குப் புஸ்தகப் படிப்பைவிட குருபக்திதான் முக்கியம்!

★ கருத்து: எவன் ஆதியில் பிரம்மாவைப் படைத்து அவருக்கு வேதங்களைக் கொடுத்தானோ, அந்தத் தேவதேவனே நம் புத்தியைப் பிரகாசிக்கச் செய்பவன். முக்தி நெறியில் விழைவு கொண்ட நான் அவனேயே சரண் புகுகிறேன்.

மஹான்கள் காட்டும் குருபக்தி

நமக்கெல்லாம் குருபக்தி போதமாட்டேனென்கிறது. ஆனால் நம் ஸம்பிரதாயங்களுக்கு மூலமான குருமார்களாகவும் முக்கியமான குருமார்களாகவும் இருந்த மஹாப் பெரியவர்களோ தாங்களே தங்கள் குருமார்களிடம் அபாரமான பக்தி செலுத்தியிருக்கிறார்கள்.

ஆதிசூரு தக்ஷிணாமூர்த்தி, அவருக்கும் கூட ஒரு குருவிடம் தாம் பணிவாக இருந்து, சிஷ்யனாகி, உபதேசம் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்று இருந்திருக்கிறது. பரமேஸ்வரனான அவரே தம் சொந்தக் குழந்தையிடம், கை கட்டி, வாய் பொத்திப் பிரணவோபதேசம் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்.

ஞானமே வடிவானவள் அம்பாள். அவளும் பதியான ஈசுவரனிடம் சிஷ்யையாகி உபதேசங்கள் வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். அனேக ஆகம, தந்த்ரங்கள் ஈசுவரன் அம்பாளுக்கு உபதேசம் பண்ணினவைதான்.

ஸ்ரீ ராம ராம ராமேதி ரமே ராமே மநோரமே |
ஸஹஸ்ர நாம தத்துல்யம் ராம நாம வராநதே ||

என்பதாக (மும்முறை ராமநாமா சொன்னால் அது ஸஹஸ்ர நாமம் சொன்னதற்கு ஸமானம் என்று) ராம நாம மஹிமையைச் சொல்லும் ச்லோகம் அம்பாளுக்கு ஈசுவரன் உபதேசித்ததுதான் என்று 'விஷ்ணு ஸஹஸ்ர நாமம்' அறிந்தவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும்.

ஜம்புகேசுவரம் (திருவானைக்கா) போன்ற பல கேஷத்ரங்களில் அம்பாள் ஈசுவரனிடம் உபதேசம் வாங்கிக் கொள்வதாக ஸ்தல புராணங்களில் இருக்கிறது.

மஹாவிஷ்ணு ராம, க்ருஷ்ண அவதாரங்களில் வஸிஷ்டர், ஸாந்தீபனி ஆகியவர்களிடம் பரம வினயத்தோடு குருகுல வாஸம் செய்திருக்கிறார். க்ருஷ்ண பரமாத்மா ஸுதாமா (குசேலர்) என்கிற ஸப்ரஹ்மசாரியுடன் (கூடப் படித்த மாணவருடன்) காட்டுக்குப் போய் இடி மழையில் ஸாந்தீபனி குருவுக்காக ஸமித்து (சுள்ளி) பொறுக்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். ராமர் வஸிஷ்டர் சொன்ன பிரகாரமேதான் ராஜ்ய பாரம் பண்ணினார். 'ராஜ்யபாரம் பண்ண வர மாட்டேன்' என்று சித்ரகூட பர்வதத்தில் அவர் பரதனோடு வந்த வஸிஷ்டரிடம் மறுத்தபோதுகூட, அவரிடம் எத்தனை பணிவுடன் தெரிவிக்கலாமோ அப்படியே செய்து, அவருடைய ஸ்மமதத்தைப் பெற்றபின்தான், அந்த முடிவை நடத்திக் காட்டினார்.

குரு பரம்பரையில் தத்தாத்ரேயருக்கு ரொம்பவும் உன்னதமான ஸ்தானம் உண்டு. அப்படிப்பட்டவரோ மண்ணு, தண்ணி, மலைப்பாம்பு, குளவி, ஒரு தாஸி, ஒரு வேடன், ஒரு சின்னக் குழந்தை இவை உள்பட இருபத்து நாலு பேரைத் தம்முடைய குரு என்று சொல்லிக் கொண்டு அவர்களிடமிருந்து தாம் இன்னின்ன பாடம் கற்றேன் என்று (பாகவதத்தில்) சொல்கிறார்.

ஆதிசங்கரரின் ஆசார்ய பக்தி

‘ஆசார்யான்’ என்ற மாத்திரத்தில் லோகமெல்லாம் நினைத்துப் போற்றும் நம் பகவத்பாதாளுக்கு இருந்த குருபக்தி சொல்லி முடியாது. பத்ரிநாத்தில் அவர் தம்முடைய குருவான கோவிந்த பகவத்பாதரையும், பரமகுரு (குருவுக்கு குரு)வான கௌடபாதரையும் ஸாக்ஷாத் தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்வரூபமாகவே பார்த்து, அப்போதுதான் தக்ஷிணாமூர்த்தி அஷ்டகம் சொல்லி, அடிக்கு அடி அவர்களை நமஸ்காரம் பண்ணினார் என்று சொல்கிறதுண்டு. இவரே அந்த தக்ஷிணாமூர்த்தியின் அவதாரந்தான். குருவின் மஹிமையை ஆசார்யான் ஓர் இடத்தில் ச்லாகித்துச் சொல்லும்போது, ‘பித்தளையைக் கூடப் பொன்னாக்குகிற ஸ்பர்சவேதி மாதிரிக் குருவானவர் பித்தளை மனஸுக்காரர்களையும் மாற்றித் தங்கமாக ஜ்வலிக்கச் செய்பவர் என்று சொன்னால்கூட குரு மஹிமையை உள்ளபடிச் சொன்னதாகாது. ஏனென்றால் ஸ்பர்சவேதியில் இருந்த பித்தளை தான் மட்டுமே ஸ்வர்ணமாக ஆகுமே தவிர, மற்ற பித்தளை வஸ்துக்களை ஸ்வர்ணமாக்குகிற ஸ்பர்சவேதியாக மாறாது. ஆனால் குருவை ஆசிரயித்த சிஷ்யனோ, தான் பூர்ணத்வம் பெறுவதோடு மட்டுமின்றி, தானும் குருவாகி மற்றவர்களுக்குப் பூர்ணத்வம் தருபவனாகி விடுகிறான். அதனால் குரு ஸ்பரிசவேதிக்கும் மேலே★ என்கிறார். காசியில் பரமேச்வரனே சண்டாள வேஷத்தில் வந்தபோது, ‘ஆத்ம ஞானியான ஒருத்தன் பிராமணனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்றில்லை, அவன் சண்டாளனாகப் பிறந்தவனாயிருந்தாலும் ஸரி, அவனே எனக்குக் குரு’ என்று பரம வினயமாகச் சொன்னார் - ஜகதாச்சார்யர் என்று பிருதம் பெற்றவர் இப்படி நடுவீதில் சொன்னார்.★ ★

★ ‘சதக்லோகி’ முதல் ச்லோகம்.

★ ★ ஆதிசங்கரரின் குரு பக்தி குறித்து மேலும் சில விவரங்கள் அருள் உரை 18-வது புத்தகத்தில் இடம்பெற்றுள்ள குருபக்தி என்ற உரையில் காணலாம்.

ராமானுஜரின் குருபக்தி

ராமானுஜாசாரியார் திருக்கோட்டியூர் நம்பி என்கிற தம்முடைய ஒரு குருவின் வார்த்தையை உல்லங்கனம் பண்ணி (மீறி) எல்லா ஜனங்களுக்கும் உபதேசம் செய்தார் என்று பலர் கேட்டிருப்பீர்கள். ஆனால் அவரே இதே நம்பியிடம் எத்தனை அடக்கத்தோடு நடந்து காட்டியிருக்கிறாரென்றும் வைஷ்ணவ குரு பரம்பராக் கதைகள் சொல்கின்றன. உபதேசம் தருவதற்கு முந்தித் திருக்கோட்டியூர் நம்பி ராமானுஜாசாரியரைப் பதினெட்டுத் தடவை ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து திருக்கோட்டியூருக்கு நடக்கப் பண்ணிவிட்டே கடைசியில் உபதேசம் கொடுத்தாராம். ராமானுஜர் கொஞ்சம்கூட முகம் சுளிக்காமல் இப்படி நடையாக நடந்தாராம்.

ஸ்மார்த்தர்கள் ஆசார்யனுக்கு நாலுதரம் நமஸ்காரம் பண்ணுவது வழக்கம். வைஷ்ணவர்கள், ஆசார்யன் போதும் போதும் என்கிற வரையில் பண்ணிக் கொண்டேயிருப்பார்கள். திருக்கோட்டியூர் நம்பி ஜில்லென்று காவேரி ஆற்று ஜலத்திலே (அல்லது படித்துறை மண்டபமாயிருக்கலாம்) நின்று கொண்டிருந்தாராம். வெளியிலே ஆற்றங்கரை மணலோ நல்ல வெயிலில் நெருப்பாகக் கொதித்துக் கொண்டிருந்ததாம். அப்படிப்பட்ட மண்ணில் ராமானுஜர் உடம்பு கன்றிப் போவதையும் பொருட்படுத்தாமல் நமஸ்காரம் பண்ணிக் கொண்டேயிருந்தாராம். அவருடைய குரு பக்தியை சோதனை பண்ண வேண்டும் என்று இப்படிச் செய்த நம்பி, அப்புறம் மனஸ் தாங்காமல் அவரை நிறுத்தினாராம்.

இதேபோல (சங்கர) ஆசார்யாள், ராமானுஜர் ஆகியவர்களுடைய நேர் சிஷ்யர்களும் தாங்களே மஹாப் பெரியவர்களாயிருந்தபோதிலும் தங்கள் தங்கள் ஆசாரியரிடத்தில் அஸாத்யமான பக்தி வைத்திருக்கிறார்கள். ஆசார்யாளின்

சிஷ்யர்களில் ஒருவரான தோடகாசார்யர் அவரை, 'நீங்களே தான் பரமேசுவன்' (பவ ஏவ பவான்), 'விருஷபத்வஜர் நீங்களே' (புங்கவ கேதன) என்று ஈசுவர ஸ்வரூபமாகவே தெரிந்து கொண்டு ஸ்துதித்திருக்கிறார். இன்னொரு சிஷ்யரான பத்மபாதரும், ஆசார்யானிடம் வியாஸர் வ்ருத்த பிராமண வேஷத்தில் வந்து வாதம் நடத்தின போது, 'இதென்ன இப்படி இவர்கள் முடிவே இல்லாமல் வாதம் நடத்துகிறார்களே!' என்று ஆச்சர்யப்பட்டு, இப்பேர்ப்பட்ட பண்டித ஸிம்ஹங்கள் என்று ஆச்சர்யப்பட்டு, இப்பேர்ப்பட்ட பண்டித ஸிம்ஹங்கள் யாராயிருக்க முடியும் என்று பக்தியோடு தியானித்துப் ஸ்வயம்', 'சங்கரர் ஸாக்ஷாத் சிவபெருமானான - சங்கரனே, வ்யாஸரோ மஹாவிஷ்ணு அவதாரம்' என்று சொல்லியிருக்கிறார். வ்யாஸர் செய்த பிரம்ம ஸூத்ரத்துக்கு ஆசார்யாள் செய்த பாஷ்யத்தைப் பற்றித்தான் இப்படி வ்யாஸரே மாறு வேஷத்தில் வந்து வாதம் நடத்தினார். கடைசியில் பத்மபாதர் இப்படி, 'அவர்தான் விஷ்ணு; ஆசார்யர்களோ பரமசிவன்' என்றவுடன் அவர் தம்முடைய வ்யாஸ ரூபத்தைக் காட்டி, ஆசார்ய பாஷ்யம் தம்முடைய அபிப்ராயத்தையே பூர்ணமாக அனுசரிக்கிறது என்று மெச்சினார். பிற்காலத்தில் இந்த பத்மபாதரே வ்யாஸ ஸூத்ரத்துக்கு ஆசார்யாள் செய்த பாஷ்யத்தை மேலும் விஸ்தாரப்படுத்தி உரை எழுதினார். அதில் முதல் ஐந்து பாதங்கள் மட்டுமே நமக்குக் கிடைத்திருப்பதால், 'பஞ்சபாதிகா' என்கிறோம். அதிலும் பத்மபாதர் குரு வந்தனம் சொல்லும்போது ஆசார்யானைப் பரமேசுவரனாகவே 'அபூர்வ சங்கரம்' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

அவருடைய குரு பக்தி மஹிமையால்தான் அவருக்குப் 'பத்மபாதர்' என்றே பேரே வந்தது. அதற்கு முந்தி அவருக்கு ஸனந்தனர் என்று பெயர். அவர் தமிழ் தேசத்துப் பிராமணர்; சோணாட்டவர் (சோழ நாட்டுக்காரர்). ஆசார்யாள் தம்முடைய 'மிஷணை' (ஜீவிதப் பணியை)க் காசியில் ஆரம்பித்த காலத்திலேயே, அதாவது அவருக்குப் பதினாறு வயஸ் பூர்த்தியாகு முன்பே ஸனந்தனர் அவரிடம் வந்து சிஷ்யராகச் சேர்ந்து விட்டார். ஆசார்யாள் தம்முடைய பதினாறாவது வயதிலேயே பாஷ்யமெல்லாம் பண்ணி முடித்துவிட்டு, அதோடு சரீர யாத்ரையையும் முடித்துவிட்டு நினைத்தார். அப்போதுதான் வ்யாஸர் வந்து வாதம் பண்ணி

அவரை வாழ்த்தி, அவர் பாஷ்யம் பண்ணினது மட்டும் போதாது, அவரேதான் அதைத் தேசம் பூராவும் வித்வான் களுடன் வாதம் பண்ணிப் பிரசாரம் செய்து நிலைநாட்டவும் வேண்டும் என்று சொல்லி, அவருக்கு இன்னொரு பதினாறு வருஷம் ஆயுள் கொடுத்தார். அந்த விஷயம் இருக்கட்டும்.

ஆசார்யாள் காசியில் வாஸம் செய்த அப்போது ஒரு நாள் அவர் கங்கைக்கு இக்கரையிலும், ஸனந்தனர் அக்கரையிலுமாக இருந்தார்கள். ஆசார்யாளின் வஸ்திரங்களைக் காயப் போட்டு ஸனந்தனர் வைத்துக் கொண்டிருந்தார். ஆசார்யாள் அப்போது சிஷ்யருடைய குரு பக்தியை லோகத்துக்கு வெளிப் படுத்த வேண்டுமென்று நினைத்தார். அதனால் தாம் இருந்த கரையைச் சேரவே ஸ்நானம் பண்ணிவிட்டு, ஈர வஸ்திரத் துடன் நின்று கொண்டு, அக்கரையிலிருந்த சிஷ்யரிடம் 'காய்ந்த வஸ்திரம் கொண்டு வா' என்றார்.

ஆசார்யன் ஒன்று சொல்லி விட்டால் அதை உடனே புண்ணியாக வேண்டும் என்ற பக்தி வேகம் ஸனந்தனுக்கு வந்து விட்டது. ஆசார்யாள் சொட்டச் சொட்ட ஈரக் காஷாயத்தோடு நிற்கிறாரே என்று அவருக்கு மனஸு பறந்தது. ஆவேசமான அன்பு, பக்தி வந்துவிட்டால் அங்கே rational thinking (அறிவு பூர்வமான யோசனை) எல்லாம் நிற்காது. அதனால் படகு பிடித்துக் கொண்டு போக வேண்டும் என்று ஸனந்தனரால் காத்துக் கொண்டிருக்க முடியவில்லை. எதிரே, அத்தனை பெரிசாக, ஆழமாக அலை வீசிக்கொண்டு கங்கா நதி என்று ஒன்று இருப்பதே அவருக்குத் தெரியவில்லையே! அப்புறம் படகைப் பற்றி எப்படி நினைப்பார்? கொஞ்சம் தூரத்தில் ஆசார்யமூர்த்தி ஈரத்துணியுடன் நிற்கிறார், காய்ந்த வஸ்திரம் கேட்டு அவர் ஆக்ஷை பண்ணிவிட்டார் என்பது மாத்திரம்தான் அவர் புத்தியில். 'டோட்ட'லாக வியாபித்திருந்தது. அதனால் எதிரே ஏதோ ஸம்பூமி, கட்டாந்தரை இருக்கிறது போல, அவர் பாட்டுக்கு கங்கைப் பிரவாஹத்தில் இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்து விட்டார். கங்கையின் ஆழத்தில் முழுகிப் போவோமே, முழுகாமல் நீந்தினால்கூட வஸ்திரம் நனைந்து போய் குருநாதன் போட்ட ஆக்ஷையின் 'பர்ப்பஸே' கெட்டுப்போய் விடுமே என்பதெதுவும் அப்போது அவருக்குத் தெரியவில்லை.

இப்படி ஒரு பக்திப் பரவசம் ஏற்பட்ட போது, ஈச்வரன் (அந்த ஈச்வரன்தான் ஆசார்ய ரூபத்தில் வந்து நின்று கொண்டிருப்பதும்) அதற்கான பெருமையைத் தராமல் போவானா? அதனால் அப்போது ஒரு அதிசயம் நடந்தது. பத்மபாதர் பாட்டுக்குப் பிரவாஹத்தின் மீது நடக்க நடக்க அவர் அடுத்த அடி வைக்க வேண்டிய இடத்தில் கங்காதேவி நீரோட்டத்துக்கு மேலாக ஒவ்வொரு பெரிய தாமரைப் பூவாகப் புஷ்பித்துக் கொண்டே போனாள். இந்தப் பத்மங்களில் காலை வைத்துக் கொண்டே ஸனந்தனரும் கங்கையின் மேலே நடந்து போனார். ஆனால் அவருக்கு இப்படித் தாமரைகள் முளைத்துத் தம் அடிவைப்பைத் தாங்குவதும் தெரியாது. தீமதியில் நெருப்புத் தெரியாது என்றால், இவருக்கு ஜில்லென்று மெத்தென்று புஷ்பம் இருப்பது தெரியவில்லை.

எல்லாரும் பார்த்து அவருடைய குரு பக்தி விசேஷத்தை வியந்து கொண்டிருக்கும்போதே, இப்படி அந்தப் பெரிய நதியைத் தாண்டி இக்கரைக்கு வந்து குரு மூர்த்திக்கு வஸ்திரத்தை ஸமர்ப்பித்தார்.

‘எப்படியப்பா நீ கங்கையைத் தாண்டி வந்தே?’ என்று ஆசாரியாள் வேடிக்கையாகக் கேட்டார்.

அப்போதுகூட ஸனந்தனர் ஆற்றைத் திரும்பிப் பார்த்து பத்மங்கள் முளைத்ததைத் தெரிந்து கொள்ள நினைக்கவில்லை. ஆக்ரை பண்ணினது ஆசார்யன். அவர் ஆக்ரை பண்ணி விட்டு அது எப்படி நிறைவேறாமல் போகும்? அவர் அனுக்ரஹமே நம்மை அங்கேயிருந்து இங்கே உருட்டிக் கொண்டு வந்துவிட்டது’ என்று அவருக்கு நிச்சயம்!

அதனால், ‘தங்களை ஸ்மரித்தால், கடக்க முடியாத ஸம்ஸார ஸாகரமே ‘முழங்கால் மட்டும்’ ஜலமாகிவிடும் போது, தாங்களே வாயைத் திறந்து ஆக்ரை பண்ணியிருக்கையில் நான் கங்கையைத் தாண்டியது என்ன பிரமாதம்?’ என்றார்.

அப்புறம்தான் ஆசார்யாளே அவருக்குப் பத்மங்கள் புஷ்பித்ததைக் காட்டி, அவை இவருடைய பாதத்தை தரித்த தால் ‘பத்மபாதர்’ என்ற பெயரை வைத்தார்.

ஈச்வரனாகவே ஒரு நிலையில் இருந்தாலும், இன்னொரு நிலையில் அவனுடைய பாதபத்மமாக நினைக்கப்படும்

பகவத்பாதருக்குப் பொருத்தமாக இப்படிச் சிஷ்யரும் பத்ம பாதராக அமைந்தார்.

ராமானுஜ ஸம்ப்ரதாயத்தில்

ராமானுஜாசார்யாரின் சிஷ்யர்களிலும் இப்படி ஆவேசம், வெறி என்று சொல்லக்கூடிய தீவ்ர குருபக்தி உள்ளவர்கள் உண்டு.

வைஷ்ணவர்களுக்குப் பொதுவாகவே நைச்ய பாவம் (தன்னை ரொம்பவும் தாழ்த்தியாக நினைப்பது) முக்கியம். அதனால் எல்லோரிடத்திலுமே அவர்கள் ரொம்பவும் மரியாதையாக நடப்பார்கள்; பேசுவார்கள். நாம் (வைஷ்ணவரல்லாதார்) 'நீங்கள்' என்று சொல்கிற இடத்தில் அவர்கள் 'தேவரீர்' என்பார்கள். தங்களைத் 'தாஸன்', 'தாஸன்' என்றே எவரிடமும் சொல்லிக் கொள்வார்கள். 'ஸேவிக்கிறேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டு விழுந்து விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணுவார்கள். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைத் தவிர மற்ற ஸம்ப்ரதாயப் பெரியவர்களை 'ஸ்வாமி' என்றே சொல்வார்கள்; தங்கள் ஸம்ப்ரதாயத்தில் தங்களைவிடப் பெரியவராயிருக்கிற எல்லாரையும் 'பெருமாள்' என்றே சொல்வார்கள். வார்த்தை மரியாதை அவர்களுக்கு ரொம்ப ஜாஸ்தி. வேடிக்கையாகச் சொல்வதுண்டு. குருவைத் தீர்த்துக் கட்டிவிட்டு, தானே பட்டத்துக்கு வர வேண்டுமென்று சிஷ்யன் அவருக்காகக் குழிவெட்டி வைத்திருந்தானாம். அப்போதுகூட, 'தேவரீரே ஏளிறா; தாஸன் ஏளப்பண்ணட்டுமா?' ('தேவரீர் தாமாகவே குழிக்குள் எழுந்தருளுகிறீர்களா? இல்லாவிட்டால் அடியேன் அப்படி எழுந்தருளப் பண்ணட்டுமா?') என்று மரியாதையாகத்தான் விஞ்ஞாபித்துக் கொண்டானாம்!

குரு பரம்பரைக் கதைகள் என்று வைஷ்ணவர்கள் போற்றிப் பாராயணம் பண்ணும் விருத்தாந்தங்களில் நம்

நெஞ்சைத் தொடுகிற ஏராளமான குருபக்தி சரித்திரங்களைப் பார்க்கிறோம். பெருமாள் கோயில்களிலும் பாருங்கள். ஆழ்வார்கள் சன்னிதி, முக்யமாக ஆண்டாள் சன்னிதி, தென்கலைக் கோயிலானால் மணவாள மாமுனிகள், பிள்ளை லோகாசார்யர் முதலியவர்களின் சன்னிதி, வடகலைக் கோயிலானால் வேதாந்த தேசிகனின் சன்னிதி ஆகியவற்றில் எத்தனை பக்தியோடு, விமரிசையோடு ஆராதனை நடத்துகிறார்கள்? ராமானுஜருடைய ஜன்ம ஸ்தலமான ஸ்ரீபெரும்புதூரில் பெருமானே இரண்டாம் பகஷ்ம்தான்; உடையவர் உடையவர் என்று தங்களுடைய ஆசார்ய புருஷருக்கு ஏற்றம் தந்து, அவருக்குத்தான் நித்யப்படி பூஜை, பத்து நாள் உத்ஸவமெல்லாம் ரொம்பவும் பெரிய ஸ்கேலில் செய்கிறார்கள். உடையவர் சன்னிதிக்கு மேலே தங்கத்திலேயே விமானம் வேய்ந்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் இப்படித்தான் ஆண்டாளுக்கே பிரதான்யம். 'கோதை, கோதை நாயகி' என்று கொண்டாடுவார்கள். மதுரையில் மீனாக்ஷிக்கே பிரதான்யம், 'மீனாக்ஷி கோயில்' என்று சொல்வது. ஸுந்தரேச்வரர் அவளுக்கு அப்புறம்தான் என்பதுபோல, இங்கே ரங்கமன்னாரை (கண்ணனை) இரண்டாவது இடத்துக்குத் தள்ளிவிட்டு ஆண்டாளைத்தான் முதலில் வைத்து 'ஆண்டாள் கோயில்' என்றே சொல்கிறார்கள். நம்மாழ்வார் அவதாரம் பண்ணின ஊருக்கு ஆதியில் 'குருகூர்' என்று பெயர். அப்புறம் அவருடைய ஜன்ம ஸ்தலமானதால் அதற்கு 'ஆழ்வார் திருநகரி' என்றே பெயரை மாற்றி விட்டார்கள். அங்கே அவருக்கு நடக்கிற உத்ஸவமும் ரொம்ப விசேஷமானது. இப்படியே ஒவ்வொரு ஆழ்வாருக்கும் செய்கிறார்கள்.

ராமானுஜருக்கு முன்னும் பின்னும் வந்த ஸம்பந்தாய முக்யஸ்தர்களான நாதமுனிகள், ஆளவந்தார், மணக்கால் நம்பி, திருக்கச்சி நம்பி, கூரத்தாழ்வார், பட்டர், நஞ்சீயர் முதலான பலருக்கு விக்ரஹங்கள், பூஜையெல்லாம் அனேக ஆலயங்களில் பார்க்கிறோம்.

இந்த அளவுக்குச் சிவாலயங்களில் நாயன்மார்கள், மாணிக்க வாசகர், சைவமதக் கோட்பாடுகளையும் புஸ்தகங்களையும் தந்த ஸ்ரீகண்டாசார்யார், மெய்கண்ட சிவம், உமாபதி சிவாசார்யர் முதலியவர்களுக்குச் சிறப்புக் கொடுக்கவில்லை

தான்!

(சங்கர) ஆசார்யானையும் அவருக்கு முன்னும் பின்னும் வந்த அத்வைத ஸம்பிரதாயப் பெரியவர்களையும் எடுத்துக் கொண்டாலோ ஆலய விக்ரஹம், வழிபாடு இவற்றில் ஸைஃபர் என்றே சொல்ல வேண்டும். ஆசார்யாளுக்கு மட்டும் அபூர்வமாகச் சில கோயில்களில் பிம்பமிருக்கிறது. காஞ்சீபுரத்திலும் சுற்றுப்புறங்களிலும் மாத்திரம் இது கொஞ்சம் நிறையவே இருக்கிறது. மாங்காடு, திருவொற்றியூர் இப்படிச் சில ஸ்தலங்களிலும் ஆசார்ய பிம்பங்கள் இருக்கின்றன. ஆனாலும் மொத்தத்தில், நான் அடிக்கடி சொல்வது போல, கோயில் விக்ரஹங்களின் 'ஸென்ஸஸ்' பார்த்து ஒரு ஸித்தாந்தத்தின் 'இன்ஃப்ரூயென்ஸை' கணிப்பது என்றால், இந்தியா தேசத்திலே அத்வைதம் என்று ஒரு வைதிக மதம் இல்லவேயில்லை என்றுதான் முடிவாகும்!

இதற்குக் காரணம் அத்வைதிகள் சைவம், வைஷ்ணவம் இரண்டையும் சேராத, ஆனால் இரண்டையும் ஓர் அளவுவரை ஒப்புக் கொள்கிற ஸ்மார்த்தர்களாக இருப்பதுதான்.*

நான் சொல்ல வந்த விஷயம் ராமானுஜ ஸம்பிரதாயத்தில் மதாசார்யர்களிடத்தில் விசேஷ பக்தி காட்டுகிறார்கள் என்பது.

ராமானுஜருடைய நேர் சிஷ்யர்கள் அவரிடம் வைத்திருந்த பக்தி அஸாத்யமானது. உயிரையே கொடுப்பது என்கிறதற் கேற்ப, கூரத்தாழ்வார் என்பவர் ராமானுஜருக்காகப் பிராணத் தியாகமும் பண்ணத் தயாராயிருந்திருக்கிறார். இவர் காஞ்சீ புரத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள கூரம் என்ற கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். மரியாதை வாசகத்துக்குப் பெயரெடுத்த வைஷ்ணவர் களே பக்தி முதிர்ச்சியில், தாங்கள் ரொம்பவும் பெரியவராக நினைக்கிற வேதாந்த தேசிகரை 'தேசிகன்' என்று ஒருமையில் அழைப்பதாகச் சொன்னேனல்லவா? அதுபோலவே கூரத்தாழ்

* இது தொடர்பான விஸ்தாரமான விளக்கம் அருள் உரை 19, 20-வது புத்தகங்களில் இடம் பெற்றுள்ள 'சங்கர சம்பிரதாயம்' என்ற உரையில் காணலாம்.

வாரைக் 'கூரத்தாழ்வான்' என்றுதான் சொல்வார்கள். வெறுமனே 'ஆழ்வான்' என்று வைஷ்ணவர்கள் சொன்னாலே அது கூரத்தாழ்வார்தான். (ஆழ்வார் என்று 'ர்' போட்டுச் சொன்னால் அது நம்மாழ்வார்தான்.)

ராமானுஜர் காலத்தில் ராஜாவாக இருந்த சோழன் தீவிர சிவபக்தன். ராமானுஜரோ, 'விஷ்ணு ஒருத்தருக்குத்தான் 'ஏகாந்தி'களாகப் பூஜை பண்ண வேண்டும். சிவனுக்குக் கூடாது' என்கிற ஸித்தாந்தத்தைப் பிரசாரம் செய்து கொண்டிருந்தார். அதனால் சோழராஜா, 'எந்த ஆதாரத்தைக் கொண்டு விஷ்ணு தவிரச் சிவன் முதலான தேவதாந்தரங்களை வழிபடக் கூடாது என்று நிர்த்தாரணம் பண்ணுகிறீர்?' என்று ராமானுஜரைக் கேட்டு வாதம் நடத்துவதற்காக ஒரு வித்வத் ஸ்தலைக் கூட்டினான். அப்போது கங்கைகொண்ட சோழபுரம் ராஜ்யத் தலைநகராயிருந்தது. அங்கே அந்த ஸ்தலைக் கூட்ட நிச்சயித்து, ராமானுஜாசார்யாரை அழைத்துக் கொண்டு வருவதற்காக ஆள் அனுப்பினான். அப்போது அவர் மூரங்கத்தில் இருந்தார்.

ராஜஸேவகரைப் பார்த்ததும் கூர்த்தாழ்வாருக்கு விசாரம் உண்டாகி விட்டது. 'ராஜாவோ சைவன்; அவனே நிறைய சிவாலயங்கள் கட்டியிருக்கிறான். நம்முடைய குருவானால் சிவாராதனை கூடாது என்கிறார். அதனால் அவனுக்கு இவரிடம் த்வேஷம் இருக்கும். இப்போது வித்வத் ஸ்தஸ் என்று சொல்லி அழைத்துக் கொண்டுபோய். இவரை என்ன பண்ணுவானோ? ராஜாவானதால் என்னவும் பண்ணிவிட முடியும். நம்முடைய அருமை ஆசார்யருக்கு அவன் ப்ராணஹானி விளைவித்துவிட்டால் என்ன செய்வது?' என்று ரொம்பவும் பயமும் கவலையும் பட்டார்.

அப்போதுதான் அவர் குருவுக்காகத் தம் உயிரையும் தியாகம் செய்ய முன்வந்தது. அதாவது குருவின் காஷாயத் தைத் தாம் உடுத்திக் கொண்டு, தம்மையே ராமானுஜாசார்யார் என்று சொல்லிக் கொண்டு ராஜஸபைக்குப் போய்விடுவது என்று தீர்மானித்து விட்டார். 'வருகிற ஆபத்து எனக்கே வரட்டும். தங்களுக்காக இந்த ஸேவை செய்கிற பாக்யத்தை எனக்கு மறுக்காமல் அருள வேண்டும்'' என்று ராமானுஜரிடம் பிரார்த்தித்து, அவரை ஸம்மதிக்கப் பண்ணினார். ராமானுஜர்

வெள்ளை வேஷ்டி கட்டிக் கொண்டு, சோழ ராஜ்யத்தையே விட்டு, கர்நாடகத்திலுள்ள மேல்கோட்டை என்னும் திருநாராயணபுரத்துக்குப் போய்விட்டார். அங்கே இப்போதும் 'வெள்ளைச் சாத்துப்படி' என்று அவருக்கு உத்ஸவம் நடத்துகிறார்கள்.

கூரத்தாழ்வார் காஷாயம் தரித்துக் கொண்டு ராமானுஜராக கங்கை கொண்ட சோழபுரத்துக்குப் போனார். அங்கே வித்வத் ஸ்தஸ் நடந்தது. இவர் சிவபரத்வத்தை ஒப்புக்கொள்ள மறுத்தார்.* அதனால் இவர் நினைத்தபடியே ராஜதண்டனை விதிக்கப்பட்டது. ஆனால் ராஜா கொலைத் தண்டனை தரவில்லை. இவருடைய கண்ணைப் பிடுங்கும்படியாக உத்தரவு போட்டு விட்டான்.

குருவுக்கு ஏற்பட இருந்த இந்தக் கொடுமை நமக்கு வாய்த் ததே என்று கூரத்தாழ்வார் தண்டனையை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொண்டார். குருடராக ஆனார்.

அப்புறம் அந்த ராஜா காலமானபின் ராமானுஜாசாரியார் தமிழ்நாட்டுக்குத் திரும்பி வந்தார். தமக்காகச் சிஷ்யர் கண்ணை இழந்துவிட்டாரே என்று துக்கப்பட்டார்.

ராமானுஜர் பிற்காலத்தில் ஸ்ரீரங்கத்தில் வாஸம் செய்த போதிலும், ஆரம்பத்தில் காஞ்சீபுரத்தில் வசித்துக் கொண்டு வரதராஜ ஸ்வாமிக்குத்தான் தீர்த்தக் கைங்கர்யம் செய்து கொண்டு, அவரையே இஷ்ட தெய்வமாக உபாஸித்து வந்தார். ஸ்ரீரங்கநாதர் ஆலயத்தின் ஆராதனை க்ரமங்களை அமைத்துக் கொடுத்து அங்கே இவர் இருந்த காலத்திலும்கூட வரதராஜா விடம் ஒரு தனியான பற்று வைத்திருந்தார். அதனால் இப்போது கூரத்தாழ்வாரிடம், 'எனக்காக உன் கண் போயிற்று. அதனால் உனக்காகப் பார்வை மீள வேண்டும் என்று இல்லா விட்டாலும் என் மனஸ் ஆறுவதற்காக நீ வரதராஜாவை வேண்டிக்கணும்' என்றார். கூரத்தாழ்வாரும் அப்படியே காஞ்சீபுரம் பெருமானிடம் ஸ்தோத்ரம் பண்ணி வேண்டிக் கொண்டார். அவருக்குத் தருஷ்டி திரும்பணும் என்று நிஜமாகவே ஆசை இல்லை. 'எல்லா இந்திரியங்களையும் அடக்கி

* இது தொடர்பான மேல் விவரங்கள் 'சிவநாம மஹிமை' என்ற உரையில் காணலாம்.

னால்தான் ஈச்வர தர்சனம் கிடைக்கும் என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. நமக்கோ ராஜசிகை ரூபத்தில் கண் போனதில் இந்த ஒரு இந்திரியமாவது கண்டதைப் பார்த்துக் கெட்டுப் போகாமலிருக்கும் அனுக்ரஹம் கிடைத்திருக்கிறது. இதை மாற்றப் பண்ணி மறுபடியும் லோகக் காட்சி பார்த்து என்ன ஆக வேண்டும்?' என்றே நினைத்தார். ஆனாலும் ஆசார்யன் ஆக்ஷேபத்துக்குக் கீழ்ப் படிந்தாகவும் வேண்டுமே? அவர் பச்சா தாபப் படும்படியாக விடக்கூடாதே?' என்று யோசித்தார். யோசித்து ஸ்வாமியிடம், 'எனக்குப் பார்வையை மறுபடி தா. ஆனால் எல்லா விஷயங்களையும் நான் பார்க்க வேண்டிய தில்லை. என் ஆசார்யனுடைய திவ்யரூபத்தை தர்சனம் பண்ணுவதற்கும், உன் மங்கள விக்ரஹத்தை தர்சிப்பதற்கும் மட்டும் கண்ணுக்குச் சக்தி தா' என்று கேட்டார். வரதராஜா வும் அப்படியே வரம் கொடுத்தாராம்.

ராமானுஜருக்கு முந்தி இருந்த பெரியவரான ஆளவந்தார் திருநாட்டை அலங்கரிக்க முடியாமல் (சரீர யாத்ரை முடிந்து பரம்பதம் சேர்வதைத் 'திருநாடு அலங்கரிப்பது' என்றே வைஷ்ணவர்கள் சொல்வார்கள்) அவருடைய ப்ராரப்தம் 'டிஸே' பண்ணினபோது, பெரிய த்யாகமாகச் சிஷ்யர் ஒருத் தரே★ அந்தக் கர்மசேஷத்தை ராஜ பிளவை என்ற பயங்கரக் கட்டி ரூபத்தில் ஏற்று அனுபவித்துத் தீர்த்தார் என்றும் ஒரு கதை இருக்கிறது.

ரஸத்தோடு, ஹாஸ்ய ரஸனையோடு கூடியதாக இன் னொரு குரு பரம்பரைக் கதை உண்டு. ராமானுஜரின் சிஷ்யர் களில் ஒருத்தர். அவர் ஒருநாள் உள்ளே ஆசார்யருக்காகப் பால் காய்ச்சிக் கொண்டிருந்தார். வாசலில் ஸ்ரீரங்கநாதர் ஊர்வலம் வந்தது. 'தர்சனம் பண்ண வா வா' என்று ராமானுஜர் வாசலிலிருந்து சிஷ்யரைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டேயிருந்தார். ஆனால் சிஷ்யர் போகாமல் பாலையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தார். ஸ்வாமி அந்த இடத்தைத் தாண்டிப் போய்விட்டது. ராமானுஜர் உள்ளே வந்து, 'வாசலிலேயே பெருமாள் ஸேவை ஸாதிக்கிறபோது ஸேவிக்காமல் நீ இப்படிப் பண்ணலாமா?' என்று கோபித்துக் கொண்டார். அதற்கு அந்தச் சிஷ்யர்,

★ மாறனேர் நம்பி என்ற திண்டாதார். அடுத்ததாகக் கூறப்படும் 'ரஸ'மான வரலாற்றில் குறிப்பிடப்படும் சீடர் வடுகநம்பி.

‘உங்கள் பெருமானை நீங்கள் ஸேவித்தது ஸுரிதான்! அது நீங்கள் பண்ண வேண்டியதுதான். ஆனால் அதற்காக நான் என் பெருமானுக்குப் பண்ணும் பால் ஸேவையை ஏன் பாதியில் விட்டுவிட்டு வரணும்?’ என்று கேட்டாராம்!

குருவுக்காக எந்தக் கஷ்டத்தையும் ஸந்தோஷத்தோடு பொறுத்துக் கொள்கிற அளவுக்குப் பக்தியானது சக்தி தந்திருக்கிறது. கூத்திரியர்களை த்வேஷித்த பரசுராமரிடம் பிராமண வேஷம் போட்டுக் கொண்டு வந்து வில் வித்தை கற்றுக் கொண்ட கர்ணனை, ஒருநாள் இவன் மடியில் அவர் தலை வைத்துப் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது ஒரு வண்டு கொட்டித் தீர்த்து விட்டது! அசைந்து கொடுத்து அதை விரட்டினால் குருவின் நித்திரைக்கு பங்கம் வந்து விடுமே என்று கர்ணன் ஆடாமல் அசையாமல் அத்தனை கொட்டையும் ஸஹித்துக் கொண்டான் என்ற கதை கேட்டிருப்பீர்கள். அப்புறம் அந்தக் கதை வேறு விதமாய்ப் போய்விடுகிறது.

குருவை எந்த வித்யைக்காக ஆச்ரயித்தானோ, அந்த வித்யையையே சிஷ்யன் அப்யஸிக்க முடியாதபடி ரொம்பக் கடுமையாக, கொடுமையாக குருவானவர் தக்பிணை கேட்ட போது தயங்காமல் கொடுத்த ஏகலைவன் கதையையும் இன்று வரைக்கும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம்!

ஆழ்வார்களில் மதுரகவி என்று ஒருத்தர். அவர் பாடினது (பதினோரு அடிகள் கொண்ட) ஒரே ஒரு பாசுரம்தான். அதுவும் மஹாவிஷ்ணுவைப் பற்றியதில்லை. ஆனாலும் அதை நாலாயிரத் திவ்யப்பிரபந்தத்திலே சேர்த்து, மதுரகவியையும் ஓர் ஆழ்வாராக உயர்த்தி வைத்திருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் அவருடைய குருபக்தி விசேஷத்துக்காகத்தான். அவர் பாடினது நம்மாழ்வாரைப் பற்றி. ராமானுஜ ஸித்தாந்தத்தில் ஆழ்வார்களுக்கெல்லாம் ஆசார்ய ஸ்தானம் மாதிரியான சிறப்பு உண்டு. அந்த ஆழ்வார்களுக்குள்ளேயும் நம்மாழ்வாருக்கு ‘ப்ரபன்ன ஜன கூடஸ்தர்’ என்பதாக விசேஷ ஸ்தானம் தந்திருக்கிறது.

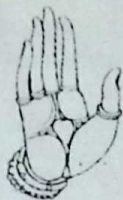
நம்மாழ்வார் அப்பிராமணர். மதுரகவியோ, நல்ல பிராமணர். அவர் வடதேசங்களில் ஸஞ்சாரம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தபோது தெற்கேயிருந்து ஒரு ஜ்யோதி ரச்மி (ஒளிக்கதிர்)

அவருக்குத் தெரிந்தது. அந்த ரச்மியையே பின்தொடர்ந்து ஆயிரம் மைலுக்கு மேலே வந்து திருநெல்வேலி ஜில்லாவிலிருக்கிற திருக்குருகரை (இப்போது 'ஆழ்வார் திருநகரி' என்கிறோம்) அடைந்தார். அங்கே ஒரு புளியமரப் பொந்துக்குள் ரச்மி ஐக்கியமாகி விட்டது. அதற்குள்ளேதான் நம்மாழ்வார் எத்தனையோ காலமாக அப்படியே நிஷ்டையிலிருந்து கொண்டிருந்தார். அவரை மதுரகவி நிஷ்டையிலிருந்து எழுப்பி ஆத்ம ஸம்பந்தமாக ஸங்கேத பாஷையில் கேள்வி கேட்டாரென்றும், நம்மாழ்வாரும் அதே போல ஸங்கேத பாஷையில் பதில் சொன்னாரென்றும் கதை. (அந்தக் கேள்வியையும் பதிலையும் நான் சொன்னால் அப்புறம் 'எக்ஸ்ப்ளெயின்' பண்ணாமலிருக்க முடியாது. ரொம்ப நாழி ஆகும். அப்படியும் புரியுமோ புரியாதோ ஸந்தேஹம். அதனாலே இத்தனை தத்வார்த்தத்துக்கும் மேலே எதுவோ அந்த குருபக்திதானே நம் சப்ஜெக்ட்! அதற்கே போகிறேன்.) அந்தப் பதில் மதுரகவிக்கு மந்த்ரோபதேசம் மாதிரி ஞானத்தைக் கொடுத்து விட்டது. அவர் 'ப்ரபன்ன ஜன கூடஸ்த்'ரான நம்மாழ்வாரிடமே ப்ரபத்தி (பூர்ண சரணாகதி) பண்ணி அவரை ஸ்தோத்ரம் செய்து பாகரம் பாட ஆரம்பித்து விட்டார். அதிலே நம்மாழ்வாரைத் தவிரத் தனக்கு வேறே ஸ்வாமியே கிடையாது - 'தேவு மற்றறியேன்' - என்று பிராமணம் மாதிரிப் பண்ணுகிறார். 'நம்மாழ்வார் மஹாவிஷ்ணுவை ஸ்வாமி என்று வழிபட்டால் வழிபட்டுவிட்டுப் போகட்டும்; எனக்கு நம்மாழ்வாரேதான் ஸ்வாமி. அவரைப் பற்றித்தான் பாடுவேன். பெருமானைக் கூடப் பாட மாட்டேன்' என்று குருவிடம் பரம பக்தியில் பாடி விட்டார்.

'நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் ஆசார்ய புருஷர்களுக்கு மேலேயும், பெருமானுக்கு அடுத்ததாகவும் இருக்கிற ஆழ்வார்களில் பிரதானமாயுள்ள நம்மாழ்வாரிடம் ஏகாந்த பக்தி வைத்து மதுரகவி பாடியிருப்பதும் பெருமாள் மேலேயே, 'அருளிச் செயல்' என்னும் பிரபந்தம் பாடினமாதிரிதான்' என்றே அந்த ஸம்பிரதாயத்துப் பெரியவர்கள் இதை நாலாயிரத்திலே சேர்த்து, அவருக்கும் ஆழ்வார் என்று ஏற்றம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

'தேவு மற்றறியேன்' என்று இவர் சொன்ன மாதிரியேதான்

வேதாந்த தேசிகரும் 'ஆசார்யாத் இஹ தேவதாம் ஸமதிகாம் அந்யாம் ந மந்யாமஹே' என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

ஸிக்கியரின் குருபக்தி

ஆசார்யன் கிடைத்து விட்டால் போதும், ஸ்வாமிகுட வேண்டாம்; ஸ்வாமிகுட ஆசார்யனுக்கு ஸமதையில்லை என்று பக்தி பண்ணினவர்கள் எல்லா ஸம்பிரதாயத்திலும் உண்டு. குரு என்றால் கூடவே இருந்தாக வேண்டிய சிஷ்யன் - சிக்ஷு என்பதை வைத்துத்தான் 'ஸிக்கிய மதம்' என்பது ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதில் குரு கோவிந்த ஸிங் என்பவர் 'கல்ஸா' என்கிற அவர்களுடைய ஸ்தாபனத்தை ஏற்படுத்தும்போது, நரபலி வேண்டும் என்று கேட்டாராம். உடனேயே ஒருத்தர் எழுந்திருந்து தன் தலையையே கொடுப்பதற்காக அவரோடு போனாராம். அவரை அழைத்துக் கொண்டுபோன கோவிந்த ஸிங் கொஞ்ச நாழிக்கு அப்புறம் ரத்தம் சொட்டும் கத்தியோடு திரும்பி வந்து இன்னொரு பலி வேண்டும் என்றாராம். உடனே இன்னொருத்தர் எழுந்திருந்து அவரோடு போனாராம். மறு படியும் அவர் ரத்தம் சொட்டுகிற கத்தியோடு திரும்பி வந்தாராம். இப்படியே ஐந்து தடவை அவர் பலி கேட்க ஐந்து பேர் ஸந்தோஷமாக குரு வார்த்தைக்காகப் பிராணத் தியாகம் பண்ணுவதும் பெரிசில்லை என்று அவர் பின்னோடு போனார்களாம். அப்புறம் அவர் அந்த ஐந்து பேரையுமே ஸபைக்கு அழைத்துக் கொண்டு வந்து, தம்மைச் சேர்ந்தவர்களின் பக்தி விசுவாஸத்தை சோதனை பண்ணுவதற்காகவே தாம் இப்படி விளையாட்டாகப் பலி கேட்டதாகவும், வாஸ்தவத்தில் எவரையும் கொல்லாமல் ஏதோ ஆட்டு ரத்தத்தைத் தான் காட்டியதாகவும் சொல்லி, உயிரைத் திருணமாக நினைத்துப் பலியாவதற்கு வந்த அந்த ஐந்து பேரையும் கல்ஸா வில் முக்கியஸ்தர்களாக நியமித்தாராம்.

இப்படி எல்லா மதங்களிலும் அவற்றில் தோன்றிய மஹான்களை தெய்வமாக விச்வாஸித்த சிஷ்யர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். இந்தக் குருபக்தியாலேயே அவர்களும் குருவைப் போன்ற யோக்யதை ஸம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்; இப்படி ஒரு spiritual status (ஆத்மிக அந்தஸ்து) வந்த பிறகும் தங்களை மேலே கொண்டு வந்த மஹானையே உயர்த்திச் சொல்லிப் பணிந்து வந்திருக்கிறார்கள்.

ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள்

அனைவருக்கும்
உரிய அச்வமேதம்

இந்தக் காலத்தில் இருக்கிற நாமெல்லோரும் அச்வமேத யாகம் செய்ய முடியுமா?

'இதென்ன கேள்வி? ஸ்வாமிகள் சரியாகத்தான் பேசுகிறாரா?' என்று தோன்றும். 'இந்தக் காலத்திலாவது? அச்வமேத மாவது? பழைய காலத்திலேயே கூத்தரீய வர்ணத்தில் பிறந்த மஹாராஜாக்கள் இரண்டொருத்தர்தான் அச்வமேதம் செய்ய முடிந்திருக்கிறது. ஒரு ராஜ்யத்து அரசனாகப் பட்டாபிஷேகம் ஆனபின், சதுரங்க ஸேனா பலத்தோடு கூடச் சொந்தமாகவும் வீரதீர பராக்கரமங்கள் படைத்த ஒரு ராஜாதான் அச்வத்தை ஸகல தேசங்களுக்கும் ஓட்டி, அந்தத் தேசங்களையெல்லாம் ஐயித்து, திக்விஜயம் பண்ணிச் சக்ரவர்த்தி என்ற பிருதத்தை அடைந்து அச்வமேதம் பண்ண முடியும். இப்போது நம்மில் யார் அப்படிச் செய்ய முடியும்? என்று தோன்றும். நம்மில் யாராவது அச்வமேதம் செய்ய முடியுமா என்று கேட்காமல்

(இப்படிக் கேட்டாலே அஸம்பாவிதம்தான்!) நாம் எல்லோரும் அச்வமேத யாகம் செய்ய முடியுமா என்று கேட்கிறேனே என்று குழப்பமாகத் தோன்றும்.

முடியுமா, முடியாதா என்பது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். எதற்காக அச்வமேதம் செய்ய வேண்டும்? நம் பதவியையும் பவிஷையும் அது காட்டுகிறதே என்பதற்கா? அச்வமேதம் செய்தால் இந்திரலோகம் கிடைக்கும் என்பதற்கா? இதற்காக வெல்லாம் என்றால் அச்வமேதம் செய்யவே வேண்டாம். பதவி, பவிஷு, தேவலோக சௌக்யம் எல்லாமே அஹங்காரத்தை வளர்த்துக் கொள்கிற காரியங்கள்தாம்! நம்மிடம் கொஞ்சநஞ்ச ஞானம்கூடச் சேரவொட்டாமல் இடைஞ்சல் செய்கிறவைதாம். பின் எதற்காக அச்வமேதம் என்றால்:

ஹயமேத ஸமர்ச்சிதா

என்று அம்பாளுக்கு லலிதா த்ரிசதியில் ஒரு நாமா சொல்லி இருக்கிறது.

'த்ரிசதி' என்பது முந்நூறு பெயர்கள் கொண்ட நாமாவளி. அர்ச்சனையில் பிரயோஜனமாவது. 'ருத்ர த்ரிசதி' என்பது வேதத்திலேயே இருக்கிறது. 'லலிதா த்ரிசதி' வேதத்தில் இல்லாவிட்டாலுங்கூட அதற்கு ஸமதையான கௌரவம் பெற்றிருக்கிறது. ஹயக்ரீவரிடமிருந்து 'லலிதா ஸஹஸ்ரநாம' உபதேசம் பெற்றுங்கூட மனச்சாந்தி அடையாத அகஸ்தியர் இந்த த்ரிசதியைக் கேட்டுத்தான் தெளிவை அடைந்தார். ஆசார்யாளே பாஷ்யம் பண்ணியிருக்கிற பெருமையும் இந்த த்ரிசதிக்கு இருக்கிறது. லலிதா த்ரிசதி, லலிதா ஸஹஸ்ர நாமம் இரண்டுமே ரொம்ப மந்த்ரவத்தானபடியால் இவற்றை அவற்றுக்குரிய நியமங்களோடு ரஹஸ்யமாகவே ரக்ஷிக்க வேண்டும்.

ஹயக்ரீவர் உபதேசித்த இந்த த்ரிசதியில்தான் 'ஹயமேத ஸமர்ச்சிதா' என்று ஒரு நாமா இருக்கிறது. ஹயம் ஹயம் என்றால் அச்வம், குதிரை என்று அர்த்தம். கழுத்துக்கு மேலே குதிரை முகம் படைத்த மஹாவிஷ்ணுவின் அவதாரமாக இருப்பவரே ஹய-க்ரீவர். ஹயமேதம் என்றாலும் அச்வமேதம்

என்றாலும் ஒரே அர்த்தந்தான். 'ஸமர்ச்சிதா' என்றால் நன்றாக, பூர்ணமாக ஆராதிக்கப்படுபவன் என்று அர்த்தம். 'ஹயமேத ஸமர்ச்சிதா' - அச்வமேத யாகத்தால் நன்கு ஆராதிக்கப் படுபவன்.

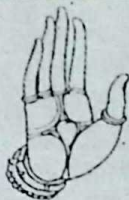
அதாவது ஒருத்தன் அச்வமேதம் செய்தால், அதுவே அவன் அம்பாளுக்குச் செய்கிற விசேஷமான ஆராதனையாகி விடுகிறது. வெறும் யஜ்ஞம் என்றால் அதற்கெனப் புத்ரப்ராப்தி, தனலாபம், பதவி, ஸ்வர்க்கவாஸம் மாதிரியான பலன்கள்தான் உண்டு. இந்தப் பலன்களோடு, இவற்றைவிட முக்யமாக, அனேகக் கட்டுப்பாடுகளோடும், ஐகாக்ரியத்தோடும் (one-pointed concentration) ஒரு யாகத்தைச் செய்வதால் 'சித்த சுத்தி' என்கிற மஹாப் பெரிய பலனும் ஏற்படுகிறது. யாகம் அம்பாள் ஆராதனையாகிறபோதோ அதற்குச் சின்னச் சின்னப் பலன்களாக இல்லாமல் ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கக் கூடிய சக்தி உண்டாகிறது. ஸாக்ஷாத் பரதேவதை ப்ரீதி அடைந்தால் எதைத்தான் தர மாட்டாள்? பதவி, பவிஷு, இந்திரலோகம் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாகப் பரம ஞானத்தை, ஸம்ஸார நிவிருத்தியை, மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்ய லக்ஷ்மியையே அம்பாள் மனசு குளிர்ந்தால் அனுக்கிரகித்து விடுவாள். ஆனதால், அச்வமேதம் பண்ணிவிட்டால், அதனால் அம்பாளை ஆராதித்ததாகி விடுமாதலால், இம்மை-மறுமைக்கு வேண்டியதில் பாக்கியில்லாமல் ஸகல சிரேயஸ்களையும் பெற்று விடலாம். எதற்காக அச்வமேதம் செய்ய வேண்டும் என்று முதலில் ஒரு கேள்வி போட்டேனே, அதற்கு இது பதில்!

ஆனால் ஒரு ஸஹஸ்ரநாமம், த்ரிசதி மாதிரியானவற்றுக்கு நியமங்கள் இருக்கின்றன என்றால் அச்வமேதம் செய்வதற்கோ ஏகப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள், ஆயிரம் தினுசான நியமங்கள், கெடுபிடிகள் சொல்லியிருக்கிறது. இந்தக் காலத்தில் இதெல்லாம் ஸாத்யமே இல்லை.

ஸரி, அப்படியானால் நாம் அச்வமேதம் செய்வதற்கே இல்லை என்று விட்டுவிட வேண்டியதுதானா?

இல்லை. நம் அனைவருக்கும் ஸாத்யமான ஓர் அச்வமேதத்தை ஸாஸ்திரங்களிலேயே சொல்லியிருக்கிறது. ஜீவ

காருண்யத்தின்மேல் செய்ய வேண்டிய அனேக பரோபகாரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டே போய், அவற்றுக்கெல்லாம் சிகரம் மாதிரி ஒன்றைச் சொல்லி அதுவே அச்வமேதத்தின் பலனை அளிக்கக் கூடியது என்கிறது.

**என் கடன் பணி
செய்து கிடப்பதே!**

இப்போது நான் 'ஜீவகாருண்யம்', 'பரோபகாரம்' என்று இரண்டு வார்த்தைகள் சொன்னேன். யோசித்துப் பார்த்தால் இந்த இரண்டு வார்த்தையுமே தப்புத்தான். ஏனென்றால்:

காருண்யம் - கருணை காட்டுவது - என்றால் இப்படிக்கருணை காட்டுகிறவர் ஒரு படி உயர் நிற்கிற மாதிரியும், கருணைக்குப் பாத்திரமாகிறவர் ஒரு படி கீழே நிற்கிற மாதிரியும் தொக்கி நிற்கிறது. 'நாம் உசந்த ஸ்தானத்தில் இருக்கிறோம். நம் உதவியைப் பெறுகிறவர் நம்மைவிடத் தாழ்த்தியாக இருக்கிறார், நாம் 'கருணை' காட்டுகிறோம்' என்று நினைக்கிறபோதே நாம் செய்கிற உபகாரம் அசுத்தமாகி விடுகிறது. உபகாரம் செய்வதன் பயனாக நமக்கு எளிமை, அடக்கம் அஹங்கார நீக்கம் ஆகியன உண்டாக வேண்டும். மாறாக நாம் உபகாரம் பண்ணும்போது, போனால் போகிறது என்றும் யாருக்கோ கருணை காட்டுகிற மாதிரியும் நினைத்தோமானால், அது ஆணவ அஹங்காரங்களுக்கு இடமாகி விடுகிறது. உபகாரத்தால் நம் ஆத்மாவை உயர்த்திக் கொள்வதற்கு நேர்மாறாக ஆத்மஹானியே உண்டாகிவிடும்.

கருணை, காருண்யம் என்கிற வார்த்தையைச் சொல்வதை விட அன்பு என்று சொல்லி விட்டால் இந்த ஏற்றத் தாழ்வு தொனிக்காமல் இருக்கும். அன்பு என்பது நம்மவர்களிடமே நாம் ஸ்வபாவமாகச் செய்கிற காரியம். இதிலே போனால்

போகிறதென்று யாரோ அன்னியருக்கு இரக்கம் காட்டுகிற மாதிரியான அஹங்கார எண்ணம் இல்லை.

ஆனாலும்கூட நடைமுறை உலகில் இப்படி நம்மவர், அசலார் என்கிற பேதமேயில்லாமல் ஸகலரையும் ஒரே போல் பாவித்து, தாரதம்மியம் இல்லாமல் ஸ்வாபாவிகமான அன்பைச் செலுத்துவது என்றால் அது ஆரம்ப காலத்தில் ஸாத்யம் இல்லாமல்தான் இருக்கிறது. இந்தப் பொது இயற்கையை ஒப்புக் கொள்கிறது போலத்தான் திருவள்ளுவர் கூட அன்பு, அருள் (அருள் என்பதைக் கருணை என்று வைத்துக் கொள்ளலாம்) என்று பிரித்து distinction சொல்லியிருக்கிறார். அவர் என்ன சொல்கிறார்? அருள் என்னும் அன்பின் குழவி என்கிறார். அன்பு சன்ற குழந்தையே அருள் என்று அர்த்தம்.

இப்போது நமக்கு வேண்டியவர்கள் என்று சிலரை மட்டும் நினைத்துக் கொண்டு அன்பு செலுத்துகிறோம் அல்லவா? இந்த 'வேண்டியவர்'களை நம் ஊரார், தேசத்தார், உலகத்தார் என்று மேலே விஸ்தரித்துக் கொண்டே போனால், அன்பில் இருந்தே படிப்படியாக அருள் பிறக்கிறது. அப்புறம் இப்படி அருள் பண்ணுகிறவனைப் பொறுத்தமட்டும் அது 'அருள்' 'கருணை' என்றெல்லாம் உயர்வு விஷயமாக இல்லாமல், ஸ்வபாவமான, ஸஹஜமான அன்பாகவே ஆகிவிடுகிறது. ஆனாலும் இந்த அன்பைப் பெறுகிறவர்களோ அது ஸாதாரணமாக நண்பர்களிடையே பந்துக்களிடையே இருக்கிற அன்பு மாதிரி இல்லாமல், நல்ல கனிவு பெற்று தெய்விகமான சக்தி பெற்றிருப்பதாக உணர்கிறார்கள். இந்தப் பக்குவமான தீவ்ய சக்தி வாய்ந்த அன்பை 'அருள் அருள்' என்கிறார்கள்.

'எல்லா உயிர்களும் ஒன்றே; எல்லாவற்றிலும் ஈசுவரன் இருக்கிறான்' என்று ஒருத்தன் உணர்கிறபோதுதான் அவனுக்கு அருள் உண்டாகிறது. இவன் தன் மனுஷ்யர்களுடன் ஸமமான நிலையில் இருந்து கொண்டு பிரியம் காட்டுவதைவிட இன்னும் ஒருபடி கீழே இறங்கி, தன்னைக் குறைத்துக் கொண்டு, மற்றவனை ஈசுவரனாக நினைத்துத்தான் ஸேவை செய்கிறான். 'நைச்சியம்' என்று இதை வைஷ்ணவர்கள் விசேஷித்துச் சொல்வார்கள். தன்னைத் தாழ்ந்தவனாக, நீசனாக நினைத்து இன்

னொருத்தனுக்கு ஸேவை செய்வதுதான் 'நைச்சியம்'. இப்படி இவன் தன்னைக் குறைத்துக் கொள்கிறபோதுதான் இவனுடைய அன்பு வெறும் பேச்சாக எண்ணமாக மட்டுமில்லாமல் அதற்குக் காரிய ரூபத்திலேயே தெய்வீகமான சக்தி உண்டாகி, அது 'அருளாக' ஆகிவிடுகிறது! கொஞ்சம்கூட மமதையே இல்லாமல், 'நாம் பெரியவர், உபகாரம் பண்ணுகிறோம்' என்ற அகந்தையே இல்லாமல் இவன் ஸமஸ்தப் பிராணிகளிடமும் ஈசுவர ஆராதனையாக அன்பைச் செலுத்துகிறபோது, அதுவே இவனை ஸகல பிராணிகளுக்கும் மேலே உயர்த்தி விடுகிறது. இவனுடைய அன்பு வெறும் பேச்சாகவும் எண்ணமாகவும் மட்டுமில்லாமல், காரியத்திலேயே ஈசுவரானுகரஹத்தை வாங்கித் தரக்கூடிய அருட் சக்தியைப் பெற்று விடுகிறது.

இவனுடைய ஜீவகாருண்யத்தால் இவனே உயர்வதுதான் பெரிய பிரயோஜனமாகிறது. ஒருத்தன் உபகாரம் என்று நினைத்து இன்னொருத்தனுக்குச் செய்வது அவனுக்கு அபகாரமாக ஆனாலும் ஆகலாம்; அல்லது இவனுடைய உபகாரத்தை அவன் விரும்பாமலும் இருக்கலாம். அதாவது பிறத்தியானைப் பொறுத்தமட்டில் இவனுடைய ஸேவை வீணாகவே போனாலும் போகலாம். ஆனால் இவனைப் பொறுத்தமட்டில் இவனுடைய அஹங்காரத்தைக் கரைத்து, இவனை (ஆத்மிகத்தில்) உயர்த்தி விடுகிறது.

இதனால்தான் 'ஜீவகாருண்யம்' என்கிற மாதிரியே 'பரோபகாரம்' என்ற வார்த்தையும் ஒரு தினுஸில் தப்புத்தான் என்றேன். பரனுக்கு (பிறத்தியானுக்கு) இவனுடைய ஸேவை உபகாரமாக இல்லாவிட்டாலும்கூட, ஸ்வயமாக இவனுக்கே சித்தப்பரிசுத்தியை உண்டாக்குவதால், இதை 'ஸ்வய உபகாரம்' என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

இது வேடிக்கையாக இருக்கிறது. அதாவது நாம் கருணை பண்ணுகிறோம், அருள் காட்டுகிறோம் என்ற எண்ணமே இல்லாதபோதுதான், இவனுக்குத் தெய்வீகமான 'அருளுடைமை'யே உண்டாகிறது. இப்படியே இவன் ஸ்வய நலனைக் கொஞ்சம்கூட, நினைக்காமல் பரோபகார ஸேவை செய்வதுதான் உண்மையில் ஆத்ம லாபம் என்கிற பெரிய 'ஸ்வயோபகாரமாக' இருக்கிறது.

நல்ல அத்வைதத் திருஷ்டி வந்துவிட்டால் ஸ்வயம், பரம் என்கிற பேதமே இல்லாமல், எல்லாவற்றையும் ஈச்வர ஸ்வரூபமாகப் பார்த்து, பல தினுஸில் கஷ்டப்படுகிறவர்களுக்கும் ஒருத்தன் தன்னுடைய இயற்கையான தர்மமாகவே ஆனந்தமாகப் பணி செய்து கொண்டிருப்பான். இப்போதும் 'பர உபகாரம்' என்று Phrase தப்பாகி விடுகிறது! தனக்குப் பரமாகத் தான் இவனுக்கு எதுவுமில்லையே! 'என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே' என்று அப்பர் ஸ்வாமிகள் சொன்னது இந்த நிலை யில்தான்!

'நம் கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே' என்பதுதான் நம் வாழ்கையின் குறிக்கோளாக (Motto-வாக) இருக்க வேண்டும்.

கடன் என்றால், 'கடனே என்று செய்தேன், கடனிழவே என்று செய்தேன்' என்றெல்லாம் சொல்லுகிறோமே, அந்த மாதிரி வேண்டா வெறுப்பாகச் செய்வது என்று அர்த்த மில்லை. கடன் என்றால் கடமை, Duty. அதை அன்போடு, ஆர்வத்தோடு ஹ்ருதய பூர்வமாகச் செய்ய வேண்டும்.

லோகத்தில் இத்தனை ஜீவராசிகள், பசு, பசுடிகள், தாவர வர்க்கங்கள் இருக்கிறோமே, இதில் ஒன்றுக்கொன்று வாழ்வுக்கு அவசியமானவைகளைப் பரஸ்பரம் கொடுத்துக் கொண்டுதான் ஜீவிக்கிறோம். இதிலே மனுஷ்யர்களான நாம், நம் போன்ற ஸஹ மனுஷ்யர்களிடமிருந்தும் மிருகங்கள், பசுடிகள், தாவரங் கள் இன்னும் inanimate என்கிற ஜடவஸ்துக்களிடமிருந்துங்கூட எத்தனையோ உதவி பெறுவதால்தான் ஜீவ யாத்திரையை நடத்திக் கொள்ள முடிகிறது. இதனால்தான் ஜடம் (inanimate) என்று நினைக்கிற பூமி, ஜலம், அக்னி இவற்றுக்குக்கூட நாம் செய்கிற பிரதியாக வைதிக மதத்தில் பலவிதமான சடங்குகள் இருக்கின்றன.

'தாவரங்களுக்கு உயிர் இருக்கிறது; உணர்ச்சிகள் இருக் கின்றன' என்று ஜகதீஷ் சந்திரபோஸ்தான் கண்டுபிடித்தார் என் றில்லை. வனஸ்பதி, அச்வத்தம் என்கிற மாதிரியாக அதுகளை யும் உயிரும் உணர்ச்சியும் கொண்டதாகப் பார்த்து மந்திரபூர்வ மாக அவற்றுக்கும் நம் பிரத்யுபகாரமாக பூஜைகளைப் பண்ண சாஸ்திரம் இருக்கிறது. 'தூர்வா ஸூக்தம்' 'மருத்திகா ஸூக்தம்'

என்றெல்லாம் அருகம்புல், மண் முதலானவற்றிலிருக்கிற தெய்வ சக்தியைக்கூட ஆராதிக்க வேத மந்திரங்கள் இருக்கின்றன. தினமும் செய்கிற 'ப்ரஹ்ம யக்ஞ'த்தில் சேதன-அசேதனங்கள் அத்தனையிலும் இருக்கிற சைதன்ய சக்திக்கு நம் நன்றியறிலாகத் தர்ப்பணம் சொல்லியிருக்கிறது.

ஒரு காக்கை இருக்கிறது. எங்கேயோ ஒரு பழத்தைச் சாப்பிட்டுவிட்டு நம் தோட்டத்திலே வந்து எச்சமிடுகிறது. அந்தப் பழத்தின் கொட்டை இங்கே நம் வீட்டுத் தோட்டத்தில் விழுந்து மரமாகிறது. அந்தக் காக்கை நமக்கு ஓர் உபகாரம் பண்ணி விட்டது. நாய் காவல் காக்கிறது. குதிரையை வண்டியில் கட்டி ஸவாரி பண்ணுகிறோம். கோமாதா நமக்கு பௌதிகமாகவும் ஆத்மார்த்தமாகவும் பண்ணுகிற உபகாரம் கொஞ்சநஞ்ச மில்லை. இப்படி எல்லாரிடமும் உபகாரம் பெற்றுவிட்டு, மனுஷ்ய ஜன்மா எடுத்துள்ள நாம் பிரதி உபகாரம் பண்ணாமல் இருந்தால் பாபம் அல்லவா? 'நன்றி மறப்பது நன்றன்று' 'எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு' என்றெல்லாம் மஹாப் பெரியவர் வள்ளுவர், இன்னும் மனு, வியாஸர் எல்லாரும் சொல்கிறார்களே!

மந்த்ரவத்தாகவும், கிராம ஜனங்களின் வழக்கத்தில் வந்துள்ளதுமான அனேகச் சடங்குகளைப் பண்ணினாலே, அசேதனம் (Inanimate) என்று நாம் நினைக்கிறவற்றின் அதிதேவதைகள் திருப்தி அடைந்து விடுகிறார்கள். இது தவிர, தாவரங்களுக்கு ஜலம் கொட்ட வேண்டும். மிருகங்களிடம் அன்பு பாராட்ட வேண்டும். அவற்றுக்குக் கொடுமை செய்யவே கூடாது. 'வாயில்லா ஜீவன்' என்றே அவற்றை ரொம்பவும் பரிவோடு சொல்வது வழக்கம். முன்காலத்தில் ஊருக்குள் மட்டுமின்றி வெளியிலே மாடுகள் மேய்ச்சலுக்குப் போகிற இடங்களில்கூட அவற்றுக்கெனவே குளம் வெட்டி வைப்பார்கள். ஒரு பசுவுக்குக் கழுத்திலே அரிக்கிறது. நம்மைப்போல் அதற்குக் கையா இருக்கிறது, சொறிந்து கொள்ளு? 'எனக்கு அரிக்கிறது' என்று சொல்ல அதற்கு வாய்கூட இல்லையே! அதன் கஷ்டத்தை உணர்ந்து, பசு சொறிந்து கொள்வதற்கென்றே அங்கங்கே கற்களை நாட்டி வைத்தார்கள். 'ஆதிண்டு குற்றி நிறுவுதல்' என்று இதை ஒரு பெரிய தர்மமாக நீதி நூல்களில்

சொல்லியிருக்கிறது. கடைசியில் நம் மாதிரியான மனுஷ்யர் களிடத்தில் வந்தால், ஸ்ருஷ்டியில் பாக்கியுள்ள அத்தனை ஜீவ இனங்களுக்கும் எத்தனை கஷ்டம் இருக்குமோ அத்தனையும் சேர்த்து வைத்து ஒவ்வொரு மனுஷ்யனுக்கும் இருக்கிறது. இது இவனுடைய அலாதி புத்தியினால் இவனே ஸம்பாதித்துக் கொண்ட சொத்து! இவனைப்போல் Problem (பிரச்னை) வேறு எதற்கும் இல்லை. இதிலே முக்கால்வாசி இவனே கற்பித்துக் கொண்டதுதான். இதைச் சரிப்படுத்துகிற மஹாப் பெரிய பரோபகாரத்தைத்தான் மஹான்கள் செய்கிறார்கள்!

இது தவிரவும் வைத்தியசாலைகள், சிறைச்சாலைகள், ஏழை விடுதிகள், அனாதாசிரமங்கள், விதவா இல்லங்கள், பிச்சைக்காரர் விடுதிகள் முதலியவற்றைப் போய்ப் பார்த்தால் தெரியும், மனுஷ்யர்கள் எத்தனை தினுஸான கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகிறார்கள் என்பது. இவற்றை மஹான்கள்தான் என் றில்லை, ஸாதாரண ஜனங்களான நாமும் ஓரளவுக்குத் தீர்த்து வைக்க முடியும். இம்மாதிரியான இடங்களைப் போய்ப் பார்த் தால் நம் போன்றவர்களின் உபகாரத்திற்குக்கூட ஈச்வரன் எத் தனை ரூபங்களில் வந்து எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்று தெரியும்.

நாம் செய்ய வேண்டியது என்னவென்றால் ஒரே வார்த்தை யில் சொல்ல வேண்டுமானால், துக்கம் எங்கே உண்டோ, அங்கே நாம் வலுவில் போய், அந்தத் துக்க நிவிருத்திக்கு நம் மால் ஆகக் கூடியதையெல்லாம் பண்ண முயலுவதேயாகும். பணத்தாலோ, சரீரத்தாலோ, வாக்காலோ நம்மால் முடிந்த உதவியைப் பண்ண வேண்டியது நம் கடன், கடமை, 'Duty'.

இதைத்தான் தர்மம், அறம் என்று சொல்வது. முதலிலேயே நான் சொன்னபடி, இதைச் செய்வதால் எதிராளிக்கு வாஸ்த வத்தில் எந்த அளவுக்கு துக்க நிவிருத்தி உண்டாகுமோ அதற்கு நாம் காரண்டி சொல்ல முடியாது. அதற்கு நாம் ஜவாப்தாரியும் அல்ல. ஆனால் இப்படிச் செய்வதால் நமக்குச் சித்தகத்தி நிச்சயமாக ஸித்திக்கிறது. அதாவது மனமாசு அகல்கிறது. திருவள்ளுவர்கூட தர்மத்துக்கு Definition (லக்ஷணம்) சொல்லும் போது மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்து அறன் என்று தான் சொல்கிறார்.

அந்தரங்க சுத்தம் அவசியம்

‘அனைத்து அறன்’ அதாவது ஸர்வ தர்மமும் என்னவென்றால் அவரவரும் ‘மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல்’ அதாவது, தங்கள் மனஸைத் தாங்களே துளிகூட அழுக்கில்லாமல் நிர்மலமாகச் சுத்தம் செய்து கொள்வதுதான் என்கிறார் திருவள்ளுவர். கர்மானுஷ்டானத்தால் அவரவரும் சித்தசுத்தி ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற வைதிக ஸம்பிரதாயத்தைத்தான் இங்கே திருக்குறளும் சொல்கிறது. முதலில் இவன் தன்னைத் தானே சுத்தம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும். இது இல்லாமல் பரோபகாரம், ஸோஷல் ஸர்வீஸ் என்று கிளம்பினால் அது வெற்றுக் காரியம்தான்.

தான் அடங்கியிருக்க வேண்டும்; பக்தியோடு ஈச்வர ஸேவை என்று நினைத்து ஸமுஹ சேவை செய்ய வேண்டும். அப்போதுதான் அது பலனளிக்கும். அந்தரங்க சுத்தமில்லாமல் செய்கிற காரியங்கள் வெறும் படாடோபமாகவும், ‘ஷோ’ வாகவுமே முடிந்து போகும். இந்தப் படாடோபத்தால் ‘ஸேவை’ என்று செய்கிறவனுக்கு அஹங்காரம் மேலும் ஜாஸ்தியாகத்தான் செய்யும். அஹங்காரம் தொலைவதற்கு உதவ வேண்டிய ஸேவையை அடக்கமும் பணிவும் பக்தியும் அன்பும் இல்லாமல் செய்தால் அஹங்காரத்தை அதிகமாக்கிவிடும். குளிக்க வேண்டும் என்று போய்ச் சேற்றை வாரிப் பூசிக் கொண்டதாகிவிடும்.

‘தான் சுத்தமாவதுதான் ஸர்வ தர்மமும்’ என்றால் இது ஸ்வயந்ரலம் மாதிரி அல்லவா இருக்கிறது என்று தோன்றலாம்.

ஆனால் இது நாம் லோக ரீதியில் நினைக்கிற மாதிரியான ஸ்வயநலம் இல்லை. பிறத்தியாரைக் கஷ்டப்படுத்தியாவது நம் இந்திரிய ஸுகங்களைப் பூர்த்தி பண்ணிக் கொள்வதுதான் தப்பான ஸ்வயநலம். மனஸைச் சுத்தப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டுமானால் நாம் கஷ்டப்பட்டாவது நல்லதே பண்ண வேண்டியதாகிறது. இது இந்திரிய ஸௌக்கியங்களிலிருந்து நம் மனஸை நாமே மீட்டு சாச்வதமான பேரின்பத்தில் சேர்ப்பதற்கு உதவுகிறது. 'உபகாரம்' என்றால் பிறத்தியாருக்குச் செய்தால் மட்டும் போதுமா? இதோ நமக்கென்று ஈசுவரன் ஓர் உயிரைக் கொடுத்த மாதிரிக் கொஞ்சம் வெளியே அவிழ்த்து விட்டிருக்கிறானே, மனஸ் என்ற ஒன்றைக் கொடுத்து அதை நல்லது-கெட்டது இரண்டிலும் ஆடுகிற மாதிரி விட்டிருக்கிறானே! இந்த நம் உயிருக்கு, ஜீவாத்மா என்கிறார்களே அதற்கு மட்டும் நாம் உபகாரம் பண்ணாமல் இருக்கலாமா? மனஸை நல்லதிலேயே செலுத்தி, பகவான் தந்திருக்கிற வாக்கு, சரீரம் எல்லாவற்றையும் நல்ல பேச்சு, நல்ல காரியங்கள் இவற்றிலேயே பிரயோஜனப்படுத்தி இந்த உயிரைப் பேரின்ப நெறியில் சேர்க்க நாம் கடமைப்பட்டிருக்கவில்லையா? சின்னதான ஸ்வயநலத்தைவிட்டு, இந்தப் பெரிய 'ஸ்வயநல'த்துக்கு எல்லோரும் பாடுபடத்தான் வேண்டும்.

இப்படிச் செய்வதற்குப் பரநலப் பணிகளே ரொம்பவும் ஸஹாயம் செய்கிறது. இதிலே ஒரு வேடிக்கை - இவன் மனஸ் சுத்தமாக இருந்தால்தான் பரோபகாரம் நிஜமாக நடக்கிறது, பலன் தருகிறது; பரோபகாரத்தால்தான் இவன் மனஸே சுத்தமாகத் தொடங்குகிறது என்றால் முரண் (contradiction) மாதிரித் தானே இருக்கிறது? ஆனால் முரண்பாடு இல்லை. முதலில் இவனுக்கு மனஸ் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும் என்ற தாபம் இருந்தாலே போதும். மனஸ் லேசில் கட்டுப்பட்டு வரத்தான் வராது. இந்திரிய ஸௌக்யத்தையே நினைத்து அது திரும்பத் திரும்ப ஓடிக்கொண்டுதான் இருக்கும். அப்போது, 'ஐயோ, இது திருந்த வேண்டுமே என்ற உண்மையான கவலை இருந்தால் இந்த விசாரத்துக்கே ஒரு நல்ல சக்தி (effect) உண்டு. இப்படி ஒரு தாபத்தோடு பரோபகார காரியங்கள் என்ற லகாணைப் போட்டு அப்போதப்போதும் ஓடுகிற மனஸை இழுத்து ஒரு பொதுத் தொண்டில் செலுத்த வேண்டும். ஒன்றுக்கொன்று

போஷித்து இட்டு நிரப்புவது, complementary என்கிறார்களே, அப்படிப் பரோபகாரப் பணி மனஸைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சுத்தம் பண்ணப் பண்ண, அந்தச் சித்த சுத்தியால் நாம் செய்கிற தொண்டும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சுத்தமாகிக் கொண்டு சக்தியோடு பலன் தர ஆரம்பிக்கிறது. இப்படிப் பரோபகாரமும் ஆத்மாபிவிருத்தியும் ஒன்றுக்கொன்று கைகோத்துக் கொண்டு, பரஸ்பரம் பலம் தந்து கொண்டு வளர்கின்றன.

என்ன சொன்னாலும் வெளி உலகத்தை நாம் முழுக்க ஸரி பண்ணுவது நம் கையில் இல்லை. பலபேர் பல தினுஸான கர்மாவால் கஷ்டப்படும்போது நாம் எத்தனை ஸேவை செய்தாலும், அவர்கள் கர்மா குறுக்கே நின்று வெளியிலே பலன் இல்லாமலும் போகலாம். ஆனால் பிடிவாதமாக நாம் இந்தக் காரியத்தைச் செய்து கொண்டே வந்தால், அது நிச்சயமாக நம் கர்மாவைக் கழுவத்தான் செய்யும்; கர்ம வாஸனையால் ஏற்பட்ட நம் உள் அழுக்குகளை அலம்பத்தான் செய்யும். இதனால்தான் திருவள்ளுவர் 'வெளியில் உன் தொண்டு பலன் தந்ததா என்று Proof (நிரூபணம்) தேடாதே, உன் மனஸிலே அழுக்கு போச்சா, மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆனாயா என்று பார்த்துக்கொள். இந்த உள் Proof- இதை யாரும் உன்னிடமிருந்து ஒளிக்க முடியாது - கிடைத்து விட்டால் நீ பண்ணின தர்மம், அறன் பலித்து விட்டது என்று அர்த்தம்' என்று சொல்கிற மாதிரிக் குறளைப் பண்ணியிருக்கிறார்.

வைதிக மதமும்
உலகப் பணியும்

இப்போதெல்லாம் ரொம்பப் பேருக்கு ஒரு தப்பு அபிப்பிராயம் இருக்கிறது. அதாவது 'புத்தர், ஜீஸஸ், நபி எல்லோரும்

அஹிம்ஸை, அன்பு, ஸஹோதரத்வம் ஆகியவற்றைச் சொன்ன மாதிரி வைதிக மதத்தில் சொல்லவில்லை. வைதிக மதத்தில் எப்போது பார்த்தாலும் கர்மானுஷ்டானம் என்று ஏதாவது யாகம், யஜ்ஞம், திவஸம், தர்ப்பணம் இந்த மாதிரியும், பெரிய பெரிய பூஜை உத்ஸவாதிகளும், விரதம், யோகம், ஞான விசர்ரம் இதுகளும்தான் சொல்லியிருக்கிறதே தவிர, ஜீவ காருண்யத்தைப்பற்றி ஒன்றுமே இல்லை' என்று ஓர் அபிப்பிராயம் இருக்கிறது. நல்ல வைதிகமாக, ஆசாரமாக இருக்கிறவர்களைப் பார்த்தாலும், என்னவோ வறட்டு வறட்டு என்று ஏதாவது சடங்குகளைப் பண்ணிக் கொண்டு, 'மடி' கொண்டாடிக் கொண்டு ஒதுங்கி ஒதுங்கித்தான் இருக்கிறார்களே தவிர, ஒரு மிஷனரி ஆர்வம் காட்டுகிற மாதிரிப் பரோபகாரப் பணிகளில் ஈடுபடுபவர்களாக இல்லையே என்றுதான் தோன்றுகிறது.

வாஸ்தவத்தில் நம் சாஸ்திரங்களில் வர்ணாச்ரமப்படி அவரவருக்கான அனுஷ்டானங்களை, ஸம்ஸ்காரங்களைச் சொல்வதற்கு முன் ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் இருக்க வேண்டிய எட்டு ஆத்ம குணங்களைச் சொல்லியிருக்கிறது; ஸாமான்ய தர்மங்கள் என்ற பெயரில் சில ஒழுக்க நெறிகளைச் சொல்லியிருக்கிறது. ஸாமான்ய தர்மங்களில் முதலாவதே அஹிம்ஸைதான். ஸத்யம்கூட இதற்கு அப்புறம்தான் வருகிறது. அந்த ஸத்யத்துக்கும் definition (லக்ஷணம்) கொடுக்கப்படுகிறபோது,

ஸத்யம் பூதஹிதம் ப்ரியம்

அதாவது, ஸத்யம் என்பது வெறுமனே நடந்ததை நடந்தபடி வாயால் சொல்கிறது மட்டுமில்லை, எது ஜீவராசிகளுக்கு ஹிதமானதாக, பிரியமானதாக இருக்கிறதோ அதுவே ஸத்யம் என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறது.

இப்படியே நாற்பது ஸம்ஸ்காரங்களுக்கு முந்திச் சொல்லியிருக்கிற அஷ்டகுணங்களில் முதலாவதாக,

தயா ஸர்வ பூதேஷு

‘எல்லா ஜீவராசிகளிடமும் அருள் இருக்க வேண்டும்’ என்று அன்புக்கே முக்யத்வம் தந்திருக்கிறது.

அன்புடைமை, அருளுடைமை இத்யாதிகளை ஒருத்தன் தான் அப்யாஸம் பண்ணாமல் பகவான் மட்டும் தனக்கு அருள் பண்ண வேண்டும் என்று நினைத்து எத்தனை பூஜை, யாகம் இதுகள் செய்தும் பிரயோஜனமில்லைதான். இவனுக்குத் தன் மாதிரி இருக்கப்பட்ட மற்றவர்களிடம் ஒரு தயை, தாக்ஷிண்யம், ஈவு, இரக்கம் இவை இல்லாவிட்டால், தன்னிடம் மட்டும் பகவான் தயை காட்ட வேண்டும் என்று கேட்க வாய் ஏது? முன்னாலேயே நான் சொன்ன மாதிரிப் பரோபகாரம், ஆத்மாபிவிருத்திக்கான ஸம்ஸ்காரங்கள், பூஜை முதலான ஸாதனங்கள் எல்லாம் கலந்து, கலந்து ஒன்றையொன்று இட்டு நிரப்பிக் கொண்டு (Complementary) பரஸ்பரம் ஒன்றால் ஒன்று பரிசுத்தமாக்கப்பட்டுத்தான் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டும்.

நடுவாந்தரத்தில் ஈஸ்ட் இண்டியா கம்பெனி வந்து, கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெள்ளைக்கார ராஜ்யம் ஏற்பட்டு இங்கே இங்கிலீஷ்காரர்களின் வழக்கங்கள் புகுந்தபின்தான் நல்ல வைதிக ஆசாரத்துடன் இருப்பவர்களுக்கும், பொது ஸமுஹ ஸேவைக்கும் ஒரு பிரிவினை மாதிரி ஏற்பட்டிருக்கிறதே தவிர, அதற்கு முந்தியெல்லாம் பரமசிஷ்டர்கள்கூட ஸகல ஸமுஹத்தின் அன்பையும் மதிப்பையும் பெற்று அவர்களுக்கு உபகாரம் செய்துதான் வந்திருக்கிறார்கள். அப்பைய தீக்ஷிதர், கோவிந்த தீக்ஷிதர், திருவிசநல்லூர் அய்யாவாள் மாதிரியான பெரியவர்களின் வாழ்க்கையைப் பார்த்தால் அவர்கள் சேரி ஜனங்கள் உள்பட எல்லாருக்கும் உபகாரம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்கள் என்று தெரிகிறது.

லோக ஷேமார்த்தம் தொழில்களைப் பாரம்பரியமாகப் பங்கீடு பண்ணிக் கொண்டு, அந்தந்தத் தொழிலைப் பொறுத்து அனுஷ்டானங்களும் ஆசாரங்களும் ஏற்படுவதால் இவற்றில் குழறுபடி உண்டாகி லோக ஷேமம் கெட்டுப் போகக் கூடாது என்பதற்காகவே பிரிந்து வாழ்ந்தாலும்கூட, பரோபகாரத்

துக்கு அப்போது குறைச்சலே இருக்கவில்லை. இப்போது 'ஸோஷல் ஸர்வீஸ்' என்று பேச்சில் ரொம்பவும் அடிபட்டு, நியூஸ் பேப்பரில் ஃபோட்டோக்கள் போடுவதுபோல் அப்போது செய்யாவிட்டாலும், வாஸ்தவமான ஸமுஹ ஸேன்வ அப்போது ஸ்வபாவமாகவே செய்யப்பட்டு வந்தது.

வெள்ளைக்காரர்களோடு town-life (நகர வாழ்க்கை) என்று ஒன்று வந்து நம் ஆசாரங்களுக்கெல்லாமே ஹானியாக எல்லா ரையும் போட்டுப் பலபட்டடையாகக் குழப்புகிற நிலைமை ஏற்பட்டபின், ரொம்பவும் ஆசார சீலர்கள் இந்தப் படையெடுப்புக்குப் பயந்து ஸமுஹத்திலிருந்தே ஒதுங்கிப்போன மாதிரி விலக வேண்டி வந்தது. அதனால்தான் சாஸ்திரோக்தமாக இருக்கிறவர்களுக்குப் பொதுத்தொண்டு மனப்பான்மை இல்லாதமாதிரி ஏற்பட்டுவிட்டது!

ரொம்பவும் கலந்து போகவும் கூடாது; ஒரேயடியாகப் பிரிந்தும் இருக்கக் கூடாது; அவரவரின் ஸ்வதர்மப்படியான காரியத்தில் பிரிந்திருக்க வேண்டும்; ஆனால் மனஸிலே ஒன்று சேர்ந்து அனைவரும் 'அரன் குடிமக்களாக' ஐக்கியப்பட்டு இருக்க வேண்டும் என்ற உத்க்ருஷ்டமான ஏற்பாடு இதற்குப் புறம் வீணாய்ப் போக ஆரம்பித்து விட்டது. ஒருபக்கம் சீர்திருத்தக்காரர்கள் ஆசார அனுஷ்டானங்களையே கண்டனம் செய்தார்களென்றால், இன்னொரு பக்கம் ஆசாரக்காரர்களும் இந்த ஸமத்வம் என்கிற குழப்படிக்கு பயந்து ஒதுங்கி ஒதுங்கித் தனியாகப் போனதால், அவர்களுக்குப் பொதுவான ஸமுஹ உணர்ச்சியே குறைந்து பொதுத் தொண்டிலிருந்து விலகி விலகிப் போக ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இப்படி ரொம்பவும் விலகிப் போகிறபோது மனஸில் அன்பு, ஐக்கிய பாவம் எல்லாம் குறையத்தான் செய்யும். இதனால்தான் ஒருவேளை இப்போது ஆசாரக்காரர்கள் என்றாலே மனுஷாபிமானம் இல்லாமல் வறண்டு போனவர்கள் என்று மற்றவர்கள் நினைக்கிற மாதிரி ஆகியிருக்கலாம். ஆனால் நம் ஸநாதன தர்மத்தை உள்ளபடி பின்பற்றுவதானால் அதற்கு ஸம்ஸ்காரங்கள் எத்தனை அவசியமோ அத்தனை அவசியம் ஆத்மகுண அபி

விருத்தியும். அப்படிப்பட்ட குணங்களில் முதலில் அருளுடைமையைத்தான் சொல்லியிருக்கிறது. யாக யக்ஞாதிகள் யதேஷ்டமாகச் செய்த ரந்திதேவனைவிட இதற்கு வேறு உதாரணம் வேண்டாம். அவன் கதையைக் கொஞ்சம் சொல்கிறேன்.

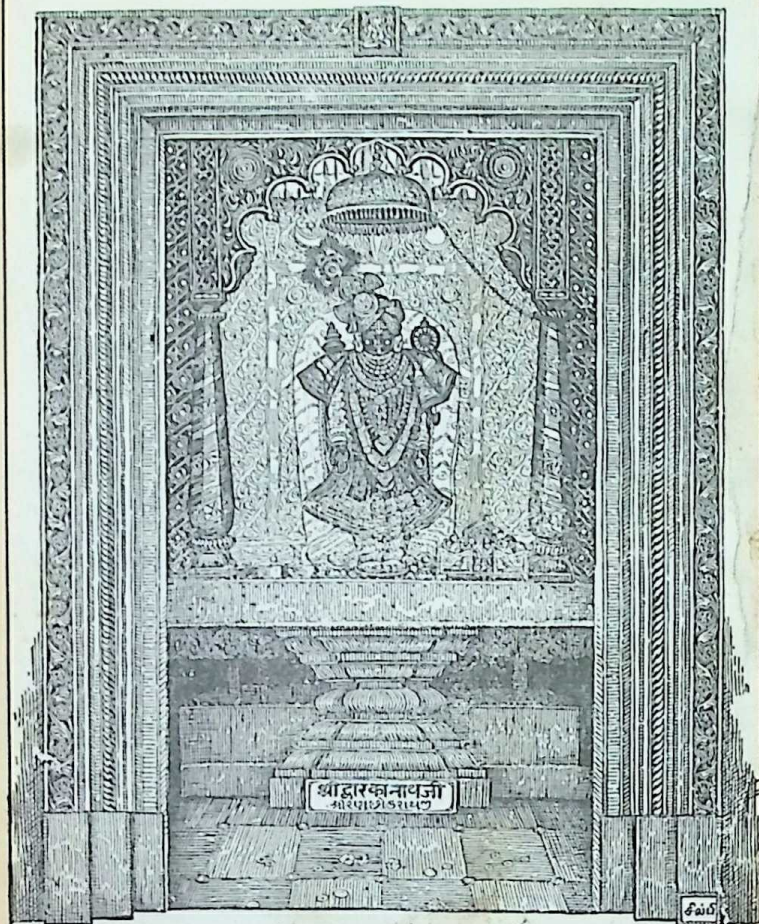

அடுத்த புத்தகத்தில்...

ஸமூக, தனிவாழ்க்கை நெறிகள் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.

துவாரகை - துவாரகைநாதன் சன்னிதி